CLAIRE VALERY

Mireasa fugară

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Pe Carla o străbătu un fior. În biserică era răcoare, o răcoare care contrasta ciudat cu toropitoarea căldură de afară. Totuși, tremurul Carlei nu era pricinuit de atmosfera înghețată care domnea în lăcaș…

Fata îl privi pe bărbatul care-i stătea alături, apoi își plecă ochii spre lunga ei rochie de mătase albă. Peste numai câteva minute avea să devină soția unui bărbat pe care nu-l iubea și pe care nu avea să-l iubească niciodată…

Dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Logodna lor reprezenta de fapt pecetluirea alianței a două familii. Obicei care data din alte vremuri, e drept, dar în această parte a Italiei oamenii țineau mai mult decât orice la tradiție. De această căsătorie depindea puterea clanului.

Carla își împreună mâinile ca pentru rugăciune. Preotul vorbea, dar ea nu înțelegea nimic. Ce spunea oare?

Capitolul 1

Pe Carla o străbătu un fior. În biserică era răcoare, o răcoare care contrasta ciudat cu toropitoarea căldură de afară. Totuși, tremurul Carlei nu era pricinuit de atmosfera înghețată care domnea în lăcaș…

Fata îl privi pe bărbatul care-i stătea alături, apoi își plecă ochii spre lunga ei rochie de mătase albă. Peste numai câteva minute avea să devină soția unui bărbat pe care nu-l iubea și pe care nu avea să-l iubească niciodată…

Dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Logodna lor reprezenta de fapt pecetluirea alianței a două familii. Obicei care data din alte vremuri, e drept, dar în această parte a Italiei oamenii țineau mai mult decât orice la tradiție. De această căsătorie depindea puterea clanului.

Carla își împreună mâinile ca pentru rugăciune. Preotul vorbea, dar ea nu înțelegea nimic. Ce spunea oare?

Luca asculta cu atenție, cu un aer recules, grav. Privirea Carlei alunecă spre gâtul lui, încă roșu de la bărbierit, apoi întoarse capul în grabă. Se gândi cu amărăciune că acest bărbat o înfricoșa…

În biserică erau aprinse lumânări imense care răspândeau arome grele și o stranie lumină portocalie. Carla scutură din cap, încercând să-și alunge migrena care devenea din ce în ce mai puternică. Se întreba de ce această ceremonie îi părea atât de asemănătoare cu o înmormântare… Doar trebuia să fie cea mai frumoasă zi din viața ei, nu?

Își privi din nou viitorul soț. Deși îl știa dintotdeauna, îi părea îndepărtat, inaccesibil. Și când se gândea că nu văzuse în el decât un frate mai mare!

Ideea că va deveni soția unui personaj atât de important o flatase la început, într-adevăr. Mai ales că alături de unchiul ei dusese o viață foarte ternă și nu fusese niciodată încurajată să învețe vreo meserie…

Ce proastă fusese! La puțin timp după logodnă, pricepuse în sfârșit că Luca nu o alesese decât din interes. Nu era ea nepoata – și unica moștenitoare – a unuia dintre cei mai mari magnați din sudul Italiei? Luând-o în căsătorie, Luca nu făcea decât să consolideze puterea propriei familii.

Înțelegând că iubirea nu era deloc importantă în această căsătorie, Carla nu fusese foarte dezamăgită. Dar când aflase că viitorul ei soț avea o amantă, se simțise rănită. Tânăra își căută din ochi rivala. Ce tupeu avusese Luca s-o invite la nuntă!

Carla își stăpâni un oftat și fu scuturată de un nou tremur interior. Totul în jur părea ireal. Dintr-o dată, își dădu seama că preotul vorbea cu ea.

– Carla Gambini, îl iei în căsătorie pe…

Ea închise ochii, sperând să scape de acest coșmar. Era rândul ei să vorbească… și nu trebuia decât să spună un singur cuvânt ca să pună capăt acestei mascarade…

Alături de ea, Luca, impasibil, privea fix în față. Carla îl măsură de la înălțimea staturii ei. Își aminti că, de mai multe ori, el încercase s-o umilească spunându-i că e prea înaltă, uriașă…

Preotul tăcuse și o privea tăcut. În biserică se făcuse atât de liniște încât se putea auzi o muscă zburând rătăcită. Toată lumea își ținea răsuflarea, așteptând răspunsul miresei. Dar Carla nu rosti nici un cuvânt. În spatele ei, oamenii șușoteau.

Se întoarse către unchiul Pancrazio și-i aruncă o privire disperată. Bătrânul îi răspunse printr-un zâmbet încurajator. Apoi, văzu că Luca se încruntă. Privirea lui neagră din acel moment îi dădu tinerei curajul care-i lipsise până atunci.

– Nu, șopti ea abia auzit.

Strângând în mâini cu toată puterea rochia albă, fata clătină din cap. I se părea că fusese prinsă în capcană. Știa că nu are nici o putere asupra celor care hotărâseră pentru ea, dar un sentiment de revoltă o cuprinsese deodată.

– Nu! repetă ea mai tare.

O tăcere de plumb se lăsă în biserică.

– Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Luca, reluă Carla. Îmi pare rău… Credeam că pot, dar m-am înșelat. Nu te iubesc.

Voci alertate se ridicară din adunare.

– Continuați, părinte! ordonă Luca cu o voce tremurătoare de furie. Nu-i dați atenție!

Preotul aruncă o privire îngrijorată spre fată, apoi privi asistența, în care remarcă mai mulți bărbați în costume negre. Îți trebuia mult eroism ca să te opui clanului Gambini…

Înțelegând ezitarea preotului, Carla se întoarse spre singurul om capabil s-o înțeleagă.

– Unchiule! Te rog… Explică-le că e ceva imposibil! Nu-l iubesc pe Luca. Nu pot să-i devin soție!

Bătrânul își privi nepoata, apoi se întoarse către Luca.

– E doar nervoasă, zise el. O să-i treacă. Continuați. Nu-i nici o problemă.

Carla fu atât de uimită, încât rămase fără glas. Luca o strânse cu putere de mână.

– O să-mi plătești pentru asta, șopti el printre dinți. Cum îți permiți să mă faci de rușine astfel?

– Opriți imediat ceremonia!

Vocea puternică se auzise de undeva din spatele sălii. Carla se întoarse, ignorând mâna de fier care-i strivea încheietura. Un bărbat înainta spre altar. Era mai înalt decât Luca, avea părul blond și ochi albaștri. Întreaga asistență îl urmărea cu priviri fascinate. Nici chiar gărzile de corp care stăteau la capătul banchetelor nu făcură nici un gest ca să-l oprească.

Luca se întoarse.

– Cine sunteți? exclamă el cu o voce tăioasă. Și cu ce drept întrerupeți ceremonia?

Ecoul sinistru al acestor cuvinte răsună în tăcerea amenințătoare. Familiile tinerilor, colegii, prietenii își țineau răsuflarea, ca împietriți de o vrajă. Chiar și Luca aștepta în tăcere.

– Am toate drepturile, domnule, pentru că sunt deja căsătorit cu această femeie.

Carla își reținu o exclamație de uimire. Nu-și putea lua ochii de la străin. De altfel, nici nu ar fi îndrăznit să-l privească pe Luca, deoarece ar fi ghicit imediat adevărul pe chipul ei. Bărbatul ajunse lângă ei. Purta o cămașă de blugi și pantaloni albaștri, iar ochii lui aveau culoarea cerului de primăvară… Emana atâta autoritate, încât nimeni nu îndrăzni să-i taie calea. Nici măcar Luca nu se opuse când necunoscutul o luă pe Carla de mână și dădu să coboare scările.

Mulțimea strânsă în biserică aștepta uimită. Carla făcu doi pași către necunoscut, ca în vis. Mâna lui era caldă și privirea lui îi inspira încredere.

– Vino, draga mea…

Zâmbitoare, Carla își urmă salvatorul.

– E un impostor! strigă dintr-o dată Pancrazio Gambini cu o voce de stenor. Nepoata mea nu a fost niciodată căsătorită.

De această dată, Carla nu mai ezită.

– Nu, e adevărat! exclamă ea, înfricoșată de propria îndrăzneală. Ne-am… întâlnit anul trecut.

– Haide, îi șopti necunoscutul la ureche. Orice ar fi, continuă să mergi.

– Ce? roși unchiul. Anul trecut? Ah! Ar trebui să vă ucid pe amândoi!

– Fugi! se răzgândi bărbatul, trăgând-o afară din biserică.

Coborâră împreună scările în grabă.

– Să nu crezi că spune doar așa, am văzut oameni înarmați în biserică. Să ne grăbim.

În urma lor, câțiva bărbați își scoaseră armele, îngrozind mulțimea. Invitații se repeziră spre ieșire, împinși de oamenii unchiului Pancrazio, grăbiți să-i prindă pe fugari. Agitația creată le dădu timp Carlei și salvatorului ei să se ascundă pe o stradă vecină. Bărbatul se opri în fața unei mașini, scoase cheile din buzunar și deschise portiera.

Într-o clipă, intră în mașină și deschise ușa pentru Carla.

– Urcă! îi ordonă el.

– Dar…

– Nu avem nici o clipă de pierdut! continuă el. Oamenii ăia vor ajunge îndată aici și, după cum ai observat, sunt înarmați până în dinți.

Carla privi pentru ultima oară în urmă, apoi se strecură în mașină, strângând în jurul ei rochia albă, lungă. Voalul i se desprinsese deja din coronița de flori uscate pe care o purta pe cap.

Acesta fu și ultimul lucru la care se gândi înainte ca mașina să pornească în trombă. Abia apucase să închidă portiera…

Merseră mai mulți kilometri fără să-și vorbească. Necunoscutul conducea cu o viteză nebună, privind mereu

oglinda retrovizoare. Carla tremura din toate încheieturile. Ce naiba făcuse? Ce nebunie o apucase? Oare visa?

Își duse mâna la fruntea transpirată. În mașină era cald. Soarele o orbea, iar rochia îi foșnea la fiecare mișcare.

Visa, desigur… nu putea fugi cu un necunoscut în ziua nunții… Cine era acest om? Unul dintre dușmanii de care unchiul ei, Luca și oamenii lor se protejau zi și noapte? Dacă o răpise ca să le ceară recompensă?

Carla se întoarse curioasă spre însoțitor:

– Cine ești? întrebă ea. Și de ce faci asta? Unde mă duci?

El ridică mâna, iar Carla se retrase, pregătindu-se parcă de un atac. Oare o va lovi și el, ca Luca? Necunoscutul însă schiță un gest evaziv.

– Numele meu este Frank Cormac, răspunse el în engleză.

Carla se încruntă. De unde știa că ea vorbește această limbă? Până acum, vorbise într-o italiană perfectă. Și ea însăși nu pronunțase nici un cuvânt în engleză. Cu toate astea, engleza fusese limba copilăriei ei, și aceeași limbă se vorbea la liceul unde învățase. Ce fericită fusese atunci și ce naivă!

Oare acest necunoscut știa ceva despre ea? Și ce anume?

– Dar cine…? începu ea.

– Ascultă, dacă ai de gând să vorbești non stop, ar fi mai bine să cobori imediat. Nu cred că e momentul să mă bați la cap cu tot felul de întrebări.

Carla plecă ochii, înciudată. Încercă să se convingă că bărbatul nu avea aerul unui răufăcător. Până la urmă, îl urmase de bună voie.

Se lăsă să alunece pe scaun, pradă unor sentimente contradictorii.

– Eu sunt Carla Gambini, spuse ea, încercând să umple tăcerea.

– Știu.

Ea oftă și îl privi în tăcere. Doamne, cu ce viteză conducea! Mai bine îl lăsa în pace. Era foarte posibil ca, la ora asta, întreaga familie să fie deja pe urmele lor. Unchiul Pancrazio era foarte furios. Niciodată nu-l mai văzuse astfel…

Chipul omului din momentul în care îl privise pentru ultima dată i se păruse ciudat. Dacă era bolnav? Dacă șocul îi provocase un criză cardiacă? Un regret violent o cuprinse, dar își aduse aminte de felul în care Luca încercase s-o rețină. Încheietura o durea încă… Dacă necunoscutul nu o elibera, ar fi fost forțată să-l ia de bărbat… Numai la acest gând, simți că i se face rău.

Probabil că Luca era foarte furios. Poate că îi va urmări, alături de oamenii unchiului ei. Era foarte probabil…

– Crezi că Luca ne urmărește? întrebă.

– Glumești? Ai uitat unde ne aflăm? Nu poți scăpa nepedepsit pentru o asemenea îndrăzneală.

Carla clătină din cap. Pusese într-adevăr o întrebare stupidă. Își cunoștea familia mai bine decât oricine… Se gândi la Luca și la sentimentele lui pentru ea. Și dacă o iubea? Dacă se înșelase cu privire la ceea ce simțea el?

– Nu, nu mă iubește, șopti ea pentru sine.

– Nu știu dacă te iubește, dar ești în orice caz proprietatea lui, frumoaso. Și ai atentat la onoarea lui.

Carla rămase mută de uimire. Pentru prima dată cineva spunea cu voce tare ceea ce ea gândise dintotdeauna! Avusese atât de des impresia că Luca o trata ca pe un obiect! De ce trebuia ca acest necunoscut să-i confirme asta?

Și, mai ales, de ce îi sărise în ajutor? Oare voia să-l umilească pe Luca? În cazul ăsta, trebuia să recunoască, găsise metoda perfectă… Să-i ajute logodnica să fugă chiar în noaptea nunții!

– Nu ți-e frică de Luca? întrebă ea. Cred că ar fi mai bine să mă întorc. Nu e prea târziu… Am să-i explic că tu nu ai nici o vină, că a fost alegerea mea.

– Ai mai încercat să-i explici ceva la altar, mi se pare, dar nu părea prea convins!

– Nu… are… răbdare.

– Nici eu nu prea am.

Frank intră pe o arteră care ducea la autostradă. Dar deodată, chiar înainte să intre în linie dreaptă, vira stânga pe un drum de țară. Mașina mergea acum printr-o pădurice, zgâlțâită în toate direcțiile… apoi se opri brusc.

Șoferul opri motorul și se întoarse spre Carla.

– Bun! Vom aștepta aici până la noapte. Nu vreau să te recunoască cineva. Nimeni nu a văzut mașina. Și apoi, cine s-ar gândi că avem tupeul să ne ascundem chiar sub nasul lor? Vom fi în siguranță aici pentru moment.

– Mulțumesc, șopti Carla, confuză. Dar aș vrea să știu…

– Nu-mi mulțumi! Nu s-a terminat încă toată povestea. Crede-mă, vom avea necazuri mari de acum înainte.

"Spune mereu noi", se gândi Carla cu inima cât un purice. Asta însemna că nu avea de gând s-o abandoneze… Dar de ce își asuma el un asemenea risc pentru o femeie pe care nici n-o cunoștea?

– În orice caz, e mai bine decât să mă fi măritat cu Luca, zise ea gânditoare.

– Așa zic și eu.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare:

– Ai vreun motiv să te răzbuni pe unchiul meu?

– Nu… Dar ți-am spus și mai devreme că nu vreau să vorbesc despre mine. Ești o persoană periculoasă, domnișoară Gambini.

– Eu? Periculoasă? exclamă ea, interzisă.

– Bineînțeles. Nimic nu-mi garantează că ai vrut cu adevărat să-ți părăsești familia.

– Am vrut mai ales că scap de Luca.

– Tot aia.

Carla tăcu, jenată, studiind modelele brodate pe rochia ei de mireasă.

– Ce ai de gând să faci acum? reluă Frank. Ai vreun plan? Vreo dorință anume?

Ea ridică fruntea, uimită. Nimeni nu-i mai pusese vreodată o asemenea întrebare. Toată viața ei fusese mereu planificată de alții, organizată în cele mai mici detalii. Iar acum că era liberă, nu știa încotro s-o apuce…

– Dar tu? întrebă ea.

– A, eu aveam multe de făcut! Din nefericire, în planurile mele nu intra să răpesc de la altar logodnica unui mafiot napoletan!

Carla își mușcă buzele.

– Atunci… înseamnă că nici tu nu știi ce vom face? întrebă ea, supărată.

– Nu.

Pentru prima dată, Carla remarcă în ochii albaștri ai străinului niște mici pete aurii care-i dădeau un farmec aparte. Întoarse capul, jenată, și privi pe fereastră. Nu era momentul să aibă astfel de gânduri. Trebuia să ia o decizie. Cât mai repede.

– Înțeleg, spuse ea deschizând portiera. Nu vreau să-ți mai fac necazuri.

Era gata să iasă când mâna bărbatului o strânse ușor de braț, oprind-o. Ea tresări. Contactul fusese atât de cald, de intim…

– Știi vreun loc unde am putea să ne ascundem? întrebă străinul pe un ton mai blând. Un loc necunoscut de unchiul tău?

– Nu. Tot timpul am locuit cu unchiul meu.

El îi mângâie încet mâna, cu un gest distrat. Fata simți că, în mod ciudat, acest contact o liniștea.

– Ar trebui să mă întorc acasă, continuă ea. Îi voi spune unchiului că am cedat nervos, că am încercat să-i fac pe plac, dar că nu mă pot căsători cu Luca.

– Interesant…, șopti Frank, cu o privire ironică, care o făcu să roșească și să-și întoarcă privirea.

– Sunt convinsă că unchiul meu vreau doar să fiu fericită, insistă ea.

– Desigur. Drăguțul de el…

– Cum îndrăznești să-mi ironizezi familia? se indignă ea.

– Să zicem că am avut ocazia s-o observ de aproape.

Deodată, fata pricepu totul.

– Stai puțin… Numele tău… Îmi amintește… Da! Știu! Frank Cormac! Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? Tu ești cel care a scris lucrurile alea oribile despre Luca. Ai câștigat milioane bune cu minciunile alea! A! Te…

Ea ridică palma vrând să-l lovească, dar Frank o opri.

– Calmează-te, spuse el, impasibil. Mai întâi, tot ce am scris era adevărat. Poliția nu a reușit încă să-l prindă pe Luca, dar e numai o chestiune de timp. Și o să stea în închisoare ceva timp, crede-mă. Cât despre banii pe care mi i-a adus cartea asta, i-am meritat cu vârf și îndesat. Eu nu am banii unei familii mafiote.

– Ai spune orice…

– Da… atunci înseamnă că logodnicul tău e un sfânt… Începi să-ți regretți gestul?

Carla deschise portiera.

– Mă întorc acasă! exclamă ea cu lacrimi în ochi.

– Ca să te măriți cu Luca?

Fata rămase o clipă pe loc.

– Nu am de ales. Nu am unde să mă duc și nu cunosc pe nimeni altcineva… Voi reuși să… mă obișnuiesc, adăugă ea cu un suspin.

Frank se strâmbă comic.

– Așa ceva nu e posibil! exclamă el, cred că visez. Pe ce lume trăiești? Nu ai nici un pic de mândrie, de demnitate?

Carla clătină din cap.

– Nu-mi cunoști familia… Nu am bani, nu știu să fac nimic. Am fost crescută ca să mă mărit și să fac copii. Dacă aș fi făcut o școală adevărată, aș fi putut să mă transform într-o bogată femeie de afaceri, ca în telenovele. Dar e prea târziu, zarurilele au fost aruncate…

Frank o privi.

– Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să-ți spun așa ceva.

– Nu, nu e vina ta! Nu mi-am dat seama de viața pe care o duceam înainte de a fi forțată să mă mărit cu Luca. În fine, trebuie să spun că la început ideea mi-a plăcut. Mă gândeam la casa frumoasă în care vom sta, la dineele pe care le voi organiza, la hainele pe care le voi purta, la copiii pe care îi vom avea. Și pe urmă, încet-încet, mi-am dat seama că Luca nu apărea deloc în aceste vise. Nici măcar o dată, adăugă ea întorcându-se spre Frank. E o prostie, nu? Voiam doar să mă mărit. Dar Luca nu conta. Apoi, într-o zi, cineva a făcut o glumă idioată despre noaptea nunții. Atunci am înțeles că nu mai pot visa. După ceremonie, după recepție, felicitări și altele, aveam să mă aflu singură cu el… în pat…

Carla tăcu o clipă, gânditoare.

– Cred că mă crezi tâmpită pentru că mi-a luat atâta timp să-mi dau seama. Dar Luca a făcut mereu parte din viața mea. Nu m-am gândit niciodată la el ca la un posibil soț.

Îl privi cu ochi rugători, apoi plecă din nou fruntea. Cât de proastă trebuia să-i pară acestui american ! De ce se apucase să-i povestească toate astea?

Ar fi trebuit să învețe până acum că sunt momente în viață când este mai bine să-ți ții gura!

Deodată, tresări, surprinsă. Frank îi luă mâna și i-o sărută.

– Ce… faci? șopti ea.

– Un simplu impuls. Și apoi, meritai. Am vrut să aduc un omagiu femeii care a avut curajul să-l înfrunte pe Luca Finzi.

Carla își retrase mâna. Cel mai mic contact cu Frank o tulbura peste măsură. Trebuia să-și revină.

– Dacă aș avea de ales, zise ea, aș merge în Anglia. Doica mea era englezioacă și s-a bucurat de multă apreciere din partea unchiului meu. Poate voi reuși să-l fac să înțeleagă prin intervenția ei.

Frank rămse tăcut atâta vreme, încât Carla se întrebă dacă înțelesese ce-i spusese. Sau poate nu-l interesa atât de mult soarta ei. Poate regreta că se amestecase într-o afacere atât de dubioasă…

Dar după lungul moment de gândire, el răspunse, cu un oftat:

– Ascultă-mă cu atenție, Carla. Noi nu ne jucăm aici. Suntem pe cale să înfruntăm mafia… Iar singurul tău gând în asemenea situație este să ceri ajutorul … fostei tale doici! Probabil că sărmana femeie își ocupă timpul croșetând în fața televizorului!

Pe Carla o cuprinse râsul fără să vrea. Sarah nu avea mai mult de cincizeci de ani. Și ultima oară când o văzuse era atât de elegantă și de distinsă, încât toți bărbații întorceau capul după ea.

– Te înșeli, declară ea.

– De ce? Că nu pot să iau povestea lui Mary Poppins în serios? Îmi pare rău, dar cred că ar trebui să rămânem cu picioarele pe pământ.

Carla îl privi cu un aer supărat.

– Nici măcar nu încerci să înțelegi! De ce nu mă duci înapoi la biserică, dacă te enervez atât?

– Ți-ai pierdut mințile?

– Deloc. Sarah e singura persoană pe care unchiul meu va accepta s-o asculte.

În fața expresiei ironice a lui Frank, ea explodă.

– Da, așa e. Știu ce spun. Sarah nu e o bătrânică morocănoasă. De altfel, nu cred că a știut vreodată să tricoteze.

– Nu mai știi pe nimeni altcineva?

– Nu.

– De ce nu a venit la nuntă doica asta a ta?

– Unchiul Pancrazio mi-a spus că era prea bolnavă ca să se poată deplasa.

– Evident…

Carla își netezi cu furie rochia.

– Frank, poți să-mi împrumuți niște bani? se hotărî ea, nervoasă.

– Pentru?

– Să-mi cumpăr un bilet de avion până la Londra.

– În nici un caz.

Fata își simți inima strângându-i-se.

– Nu vei putea să intri în aeroport fără să fii imediat reperată de oamenii lui Luca. Am să te duc chiar eu în Anglia, dacă asta vrei. Cunosc acolo niște oameni care ne-ar putea ajuta.

– Și vrei să mergem cu mașina?

– Ai altă idee?

– Dar de ce faci asta? Îți asumi niște riscuri enorme!

– Să zicem că noi doi am putea ajunge la o înțelegere.

Carla se neliniști.

– Pentru binele amândurora, adăugă el. Și, sper, pentru plăcerea amândurora.

Trebuia să-și dea seama. Frank Cormac nu era cavaler, devotamentul lui nu era… gratuit. Jurnalistul voia să aibă și el partea lui de… satisfacție.

– Ești un tip josnic, șopti ea.

Fără să se intimideze, el se aplecă și-i mângâie obrazul. Ea se feri, ca și cum contactul cu mâna lui ar fi ars-o.

– Du-te naibii! țipă ea.

– Dar ce îți trece prin minte? Că am să te oblig să faci dragoste cu mine?

– Din partea ta, mă aștept la orice, replică ea cu o voce răgușită de furie.

– Și ai accepta? întrebă el, luând-o după gât.

Carla rămase fără reacție, dar inima îi bătea cu putere.

– Drept cine mă iei? zise ea, cu glasul slăbit.

– Aș putea să te întreb același lucru. Drept cine mă iei, Carla Gambini? Ideea de a-ți cere asemenea favoruri nici nu mi-a trecut prin cap.

Obrajii fetei deveniră roșii ca focul. Ce putea răspunde? Cum se putuse înșela atât de grav cu privire la acest om?

– La ce te gândeai, mai exact? reluă Frank. La o răsplată în natură?

Palma plecă singură parcă. Dar mâna lui Frank reuși s-o blocheze și de această dată.

– Ai o părere destul de ciudată despre tine, declară el cu tărie. Nu-i de mirare că ești tratată ca un obiect. Chiar crezi că am nevoie să apelez la șantaj ca să fac o femeie să mă placă?

Rușinată, Carla întoarse capul.

– Atunci… nu înțeleg, șopti ea, învinsă. De ce riști atâta pentru mine?

– Familia ta te-a făcut să devii atât de suspicioasă?

– Asta nu te privește, răspunse ea, îndepărtându-se ca și cum ar fi vrut să deschidă portiera. Dar nu vreau să mă mai atingi.

– Stai o clipă… Nu te interesează să afli ce am să-ți propun? Vrei să te întorci pe jos, singură? Te previn că nu vei ajunge prea departe.

Carla își privi mâinile crispate pe mătasea albă.

– Ei, bine? Ce vrei să-mi propui? întrebă ea pe un ton scăzut.

– Un schimb. Informații despre familia ta contra protecției până la Londra. Scriu o carte și tu ești persoana perfectă pentru a-mi da informații la care nu pot avea acces altfel.

Carla scutură din cap cu violență.

– Nu ți-ai găsit omul, domnule Cormac! Îți repet că familia mea nu are nimic să-și reproșeze.

– Asta voi judeca eu, după ce îmi vei spune ce am nevoie să știu.

– Dar eu nu știu nimic.

– Ascultă. Haide să facem un târg. Eu te duc în Anglia și acolo ai să-mi răspunzi la întrebări. De acord?

Fata se gândi, apoi schiță un gest de neputință.

– Nu cred că am de ales, nu?

– Asta înseamnă că accepți?

– Cât timp îți trebuie ca să ajungi în Anglia?

– Trei sau patru zile. Poate chiar mai puțin.

Patru zile alături de un bărbat pe care îl cunoscuse abia acum o oră! Cum de se întâmplase asta?

– E imposibil, șopti ea. Nu știu dacă pot avea încredere în tine.

El îi aruncă o privire exasperată, apoi se aplecă ca să deschidă portiera din dreptul ei.

– Atunci, drum bun! Și transmite toate cele bune lui Luca din partea mea, zise el, fără s-o scape din ochi. Va fi foarte fericit să te vadă, sunt convins.

Capitolul 2

Carla contemplă visătoare cum razele soarelui se jucau printre frunzele copacilor, apoi se întoarse spre Frank.

– De ce te porți atât de crud? șopti ea.

– Ți-ai ales drumul când ai fugit din biserică. Acum, nu trebuie decât să-ți dai seama dacă vrei să mergi înainte sau să te întorci.

Ea oftă.

– Bun, atunci am să te urmez.

– Bravo! Acum, coboară, ordonă el.

Panica o cuprinse din nou.

– Ce? exclamă ea. Dar nici nu știu unde ne aflăm. Sper că nu ai de gând să…

Nu apucă să-și termine fraza. Ziaristul i-o luă înainte.

– … să abuzez de tine? Credeam că ne-am înțeles în privința asta, cara mia. Haide, am pierdut deja prea mult timp. Văd că

să întrerupi nunțile familiilor mafiote are destule consecințe neplăcute.

– Familia mea nu are nimic de-a face cu mafia! De câte ori trebuie să-ți repet?

– Dacă zici tu, șopti el, privind pe geam, gânditor. Atunci, e foarte simplu. Te întorci acasă și-i explici prințului tău că nu-l iubești și gata. El o să ia o aspirină și a doua zi totul va fi uitat. Nu te vei mai mărita și nu vei mai avea numeroșii copii de care vorbeai. Un adevărat basm! A, uitasem… Normal că unchiul tău te va primi înapoi cu brațele deschise.

– Nu-ți permit!

– Ascultă, draga mea, zise Frank aplecându-se spre ea. Cu cât vom ajunge mai repede în Anglia și vom fi la adăpost, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Ea îi susținu privirea, dar nu pentru multă vreme. Bărbatul ăsta avea darul s-o tulbure…

– Dar de ce vrei să cobor din mașină? întrebă ea.

– Din cauza rochiei. Dacă rămâi cu ea, o să fim remarcați de la distanță, nu crezi?

– A… da… bine.

Până când Carla ieși din mașină, nesigură pe tocurile înalte, el se afla deja acolo, așteptând-o. Era atât de înalt, de fermecător! Deodată, fata se sperie. Frank ținea în mână… un cuțit. Oare omul ăsta nu era zdravăn? Toți nebunii știu să se prefacă… Par fermecători… și deodată se dezlănțuie.

Ce să facă? Să fugă? Imposibil, cu rochia pe care o avea. Fata făcu un pas înapoi, dar se izbi de mașină.

– Ce faci cu ăsta? zise ea cu o voce tremurătoare.

– Ține, răspunse el, întinzându-i arma.

Ea se supuse, liniștită.

– Dar ce vrei să fac cu el? întrebă ea în sfârșit.

– Să-ți tai rochia, ca să pară mai… normală. Dacă ar fi mai scurtă, și fără toate ornamentele astea…

Carla privi pliurile rochiei.

– Dar nu pot face asta! șopti ea. Această rochie e o operă de artă… creată de Elsa Schiapparelli, în 1930. Broderia asta face o avere.

– Carla, ce naiba! Ai uitat ce ai făcut, sau ce? Viața ta valorează mai mult, crede-mă!

Fata clătină din cap.

– Nu-mi poți împrumuta tu niște haine?

– Ba da, sigur că da. Cum de nu m-am gândit? exclamă el, ironic. Am o valiză plină de haine tocmai bune pentru tine. Mai am și un pașaport fals, un elicopter pliant și toate… prostiile din filmele cu James Bond.

Excedată, Carla își trecu mâna prin păr și își smulse coronița de flori, aruncând-o la pământ. Trebui să se abțină din răsputeri ca să n-o calce în picioare.

– Ești imposibil! strigă ea. M-ai răpit de la nuntă fără să te temi de oamenii unchiului meu și acum faci o figură atât de înfricoșată când îți cer o cămașă!

Cu mâinile în șolduri, Frank o privi câteva secunde bune. Apoi se îndreptă spre portbagaj, de unde scoase o geantă de voiaj.

– Foarte bine, zise el cu un oftat. Trebuie să recunosc că ideile tale nu sunt chiar foarte proaste. Dar va veni noaptea și nu vreau să rămânem aici. Cred că Luca a pus deja pe urmele noastre o întreagă armată.

Carla tremură. Luca putea fi înfiorător la mânie.

– Nu ți-e frică de el? întrebă ea șoptit.

El ridică din umeri, cu un aer indiferent.

– Mi-e mai frică pentru tine decât pentru mine. Cel puțin, cu mine nu vrea să se căsătorească.

– Nu mi se pare amuzant! exclamă ea.

– Dar nu râd. Îți cer doar să ne grăbim.

Carla ezită puțin, apoi se întoarse cu spatele la însoțitorul ei.

– Ai putea să mă ajuți? întrebă ea. Nu pot să deschei singură rochia.

Simți răsuflarea lui Frank în ceafă, apoi mâinile lui puternice i se așezară pe spate și începură să-i descheie unul câte unul nasturii delicați din sidef. Carla fremătă, răvășită de senzații necunoscute.

– Ce ai? întrebă Frank. Te doare ceva?

– Nu…

– Gata, am terminat.

Carla se întoarse. Se aflau față în față.

– De ce m-ai salvat? întrebă ea încetișor. De ce te-ai implicat într-o astfel de aventură?

În loc de răspuns, el o luă în brațe și o privi adânc în ochii de culoarea alunei. Ca hipnotizată, Carla își așeză palmele pe pieptul lui. I se părea atât firesc să se afle acolo, aproape de el!

Voia să-l atingă… Să fie doar o reacție nervoasă, după ce trecuse prin atâtea emoții? Nu reușea să rupă farmecul, să se îndepărteze…

– Ești foarte frumoasă, Carla, șopti Frank, mângâindu-i obrazul.

– Ăsta nu e un răspuns, se strădui ea să spună, fascinată de obrajii lui îmbujorați.

– Și ce ai vrea să-ți spun?

El începu să-i scoată una câte una agrafele care-i strângeau părul, eliberându-i buclele bogate, blond închis.

– Ceva rațional, șopti ea, cu inima bătându-i nebunește.

– Ca asta?

Înainte ca ea să realizeze ce avea să se întâmple, el se aplecă și o sărută. Nimic din experiența ei anterioară nu o pregătise pe Carla pentru senzația minunată care o copleși. Tremură de un fior necunoscut, pe când Frank îi mângâia spatele, trăgând-o mai aproape de el.

Niciodată Luca nu o sărutase astfel. Emoționată, ea îndrăzni să-i mângâie părul auriu și obrazul umbrit de barbă… Apoi, deodată, Frank se îndepărtă.

– Ce mai nuntă! șopti el cu un surâs forțat.

Carla se îndepărtă la rândul ei, ultragiată.

– Îți interzic să mă mai atingi! exclamă ea.

El o prinse de încheietura mâinii și o sărută ușor.

– Lasă-mă! insistă ea cu o voce aspră.

– Calmează-te, frumoaso. Dacă te mai agiți atâta, îți va cădea rochia. Îți reamintesc că nu mai e prinsă în nimic.

– Nu-mi pasă. Lasă-mă în pace!

El îi lăsă mâna, continuând să zâmbească, apoi se îndepărtă.

La adăpost de privirea lui, Carla își lăsă rochia să alunece la pământ, apoi se îndreptă spre geanta de voiaj. Dar pantofii ei cu toc înalt se înfundau în iarbă. Nervoasă, îi scoase și-i aruncă, apoi începu să scotocească printre haine.

– O să găsești o cămașă hawaiană și un șort care ar trebui să-ți vină, zise Frank.

Vocea se auzi din apropiere. Surprinsă, fata ridică privirea și-l zări la câțiva metri de ea, sprijinit de un copac.

– Întoarce-te! ordonă ea.

– Crezi că ești în cabina de probă a vreunui creator parizian? Grăbește-te și haide în mașină!

Furioasă, ea ascultă și își reluă locul în mașină, în timp ce Frank îi aranja rochia, coronița de flori și pantofii albi în geanta de piele.

– Bun, zise el, așezându-se la volan. În câteva minute se va întuneca. Cu puțin noroc, nu ne va remarca nimeni pe autostradă.

– Oamenii lui Luca ne vor aștepta la barieră, zise Carla pe un ton sigur.

– Așa e, numai că noi nu o vom lua pe acolo, replică Frank, demarând.

– Cum? Nu cred că putem evita bariera.

– Drumul ăsta duce spre noua autostradă construită. Am văzut asta chiar ieri. E terminată, dar nu e încă deschisă publicului. Vom merge pe acolo. Simplu ca bună ziua.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Ești cumva nebun?

– Ai o idee mai bună?

– Nu, recunoscu ea.

– Cel puțin așa vom avea avantajul surprizei. Nimeni nu se așteaptă să mergem pe acolo. Și, o dată ajunși pe autostradă, vom merge până la granița franceză.

– Unchiul Pancrazio și Luca sunt niște oameni foarte puternici. Au cunoștințe peste tot… Nu vor înceta să ne caute până când ne vor găsi.

Frank o privi cu mare atenție.

– Unde vrei să ajungi? Crezi că am pierdut prea mult timp?

Carla își frânse mâinile.

– Încă nu înțeleg ce rol joci tu în toată povestea asta, șopti ea. De ce îți riști viața pentru o carte? Mai bine m-ai lăsa aici și ai pleca în treaba ta. Am să-i cer iertare unchiului meu și gata!

– Și te vei mărita cu Luca.

– În condițiile astea, nu o să mă mai vrea. De altfel, nici nu contează. O să mă descurc eu, afirmă ea cu o voce tremurătoare. Oricum, îți mulțumesc.

Frank frână atât de brusc încât Carla fu nevoită să-și întindă brațele ca să nu se lovească de parbriz. Mașina se opri lângă un vehicul parcat pe șoseaua în lucru.

– Ești nebun! exclamă ea.

El îi aruncă o privire furioasă.

– Dacă îți imaginezi că mi-am riscat viața doar ca să te transformi în fecioară sacrificată, te înșeli amarnic! țipă el.

– Dar nu văd altă soluție. Nu vom putea ajunge niciodată în Anglia și știi și tu foarte bine asta. Ne vor găsi înainte să trecem granița.

– Gândește-te bine, Carla! Vrei să te măriți cu Luca?

– Nu, ți-am zis că nu. M-am trezit implicată în povestea asta fără să-mi dau seama. Dar acum, dacă mă întorc acasă, asta ar putea să aibă consecințe grave pentru tine. Nu mai sunt singură în joc. Nu am să-ți sacrfic viața pentru un capriciu.

– Și ce ar trebui să facem, dacă ne prind?

Carla plecă privirea, ezitând.

– Nu știu, șopti ea.

El se aplecă spre ea și, cu degetul arătător, îi ridică bărbia.

– Carla, e prima dată când mă minți. Și nu o faci prea bine. Știm amândoi că e prea târziu ca să mai dăm înapoi. Dacă te întorci acum, vei fi condamnată la o viață mizerabilă.

– Dar cel puțin pot salva o alta, spuse ea cu amărăciune. Trebuie să mă lași. Te rog… Ai riscat deja prea mult pentru mine.

Un surâs enigmatic apăru pe chipul ziaristului. El demară, continuând să zâmbească.

– Ești foarte curajoasă, Carla. Dar trebuie să-ți refuz oferta. Dar îmi poți face tu un serviciu.

– Ce serviciu?

El îi aruncă o scurtă privire, apoi se concentră asupra luminilor care indicau prezența îndepărtată a autostradei.

– Pune-ți centura, replică el. Înainte să mă apuce nervii…

***

Noaptea căzuse. O noapte sufocantă, fără lună. În obscuritatea mașinii, Carla își scoase ciorapii și își puse șortul lui Frank. Îi era cam mare, dar acest lucru nu se vedea datorită cămășii care îi venea până la jumătatea șoldurilor.

Frank încetini.

– Ce se întâmplă? întrebă fata, neliniștită.

– Sunt multe mașini la intrarea pe autostradă, răspunse Frank. Oamenii ăștia sunt mai perspicace decât aș fi crezut. Dar ne mai rămâne o posibilitate. Du-te în spate și întinde-te pe jos.

Ea ascultă fără să protesteze, iar Frank conduse calm către oamenii lui Luca. Ajuns lângă ei, coborî geamul mașinii. Carla își ținu răsuflarea. Auzi zgomot de voci și glasul lui Frank, răspunzând într-o italiană perfectă:

– E incredibil! Am văzut trei cupluri pe strada asta, dar nici unul care să fie cel pe care-l căutăm. Mă duc să văd ce se întâmplă pe autostradă. Poate au reușit să treacă…

Carla strânse pumnii, așteptând cu teamă să audă strigătele furioase ale gărzilor, focuri de armă… De ce Frank nu accelera? De ce mergeau atât de încet?

– Am trecut cu bine, spuse el în engleză după o vreme. Poți să ieși, acum.

Fata se ridică precaută și se uită pe geam. Se aflau pe autostradă, în mijlocul altor mașini…

– Am trecut? exclamă ea uimită, așezându-se la loc pe scaunul din față.

Frank nu răspunse.

– Ai riscat mult, adăugă ea cu o voce răgușită. Ar fi putut să te omoare.

– Nu vom ști niciodată. În orice caz, se puteau întâmpla și lucruri mai grave.

Ea îi aruncă o privire uimită.

– Ce anume?

– Să te căsătorești cu Luca Finzi, răspunse el, laconic. Nu i-aș dori așa ceva nici celui mai mare dușman al meu.

Mergeau de mai multe ore, era noapte, dar căldura era la fel de copleșitoare. Mașina închiriată de Frank nu avea aer condiționat, iar prin geamurile deschise intra fumul de la țevile de eșapament. Pe Carla o durea capul… și, printre altele, o crampă la picior nu-i dădea pace.

Pentru a mia oară privi în spate, peste umăr.

– Relaxează-te, zise Frank. Ei nu știu ce marcă de mașină avem, nici numărul nu-l cunosc. Nici măcar nu știu că ne aflăm pe strada asta.

– Poate că sunt eu prea naivă, Frank, dar nu mai înțeleg nimic. Până acum, și-au dat cu siguranță seama că tu ai fost acolo, pe strada aia. Pot jura că nu sunt departe!

Ea privi profilul elegant al bărbatului, luminat intermitent de farurile mașinilor.

– Fii sincer, reluă ea. Crezi că avem vreo șansă să scăpăm?

– Mai bine aș paria la curse pe un cal mort… Dar încă nu s-a terminat… nimic nu e încă sigur, draga mea.

Tăcură o vreme, cu ochii la drum.

– Dar pentru moment suntem liberi, urmă Frank.

– În ce te privește, erai. Până în momentul în care te-ai hotărât să-mi sari în ajutor.

Cum el nu răspunse, Carla începu din nou să-și pună întrebări. Oare omul ăsta îi ascundea ceva? Era imposibil să intervină într-un conflict al familiilor napoletane doar ca să scrie o carte… Poate că interesul lui era mai… material. Să-l fi plătit un clan rival ca să împiedice această căsătorie, dat fiind faptul că alianța astfel creată l-ar fi făcut pe Luca Finzi prea puternic?

Totuși, când Frank o luase de mână în biserică, îi stârnise imediat încrederea. Oare se înșelase? Trebuia să-i fie teamă de ochii lui atât de limpezi, de fascinanți?

Nu, își spuse ea. Se înșela. Nimeni nu ar fi putut ghici că avea să spună nu în fața preotului. Chiar și ea acționase dintr-un impuls de moment. Înseamnă că avea de-a face cu vreun nebun. Trebuia să ai probleme mintale ca să intervii într-o astfel de poveste, să te pui cu Luca… Mai întâi cartea, apoi răpirea logodnicei din biserică…

Dar mai era o întrebare care o obseda, chiar de la începutul aventurii lor. Frank vorbise cu ea încă de la început în engleză. De unde știa că ea vorbea această limbă?

– Gândești atât de mult încât mă doare capul, zise Frank pe un ton ironic. Ce te neliniștește?

– Mă întrebam dacă sunt în siguranță cu tine. Pentru că, după câte se pare, nu prea ești în toate mințile.

– Dar cunoști pe cineva sănătos în familia ta? Unchiul tău, de exemplu…

– Îți interzic să mai spui ceva rău despre el!

– E problema ta, Carla… Dar poate că ai dreptate. Ai fost învățată să crezi tot ce ți se spune… Asta au făcut și unchiul tău iubit, și Luca. Adevărul e însă altul.

Carla tăcu. Oare avea să afle ceva grav?

– Ți-am studiat familia multă vreme, continuă el. Mărturisesc că am fost la fel de uimit ca și Luca atunci când te-am auzit spunând nu în fața preotului… Dacă i-ai fi pus un pistol la tâmplă, și tot nu ar fost mai șocat. Ce diferență între fata care a avut curajul să refuze o alianță forțată și logodnica supusă care intrase în biserică! Sincer, cred că în momentul ăla ai fost la fel de nebună ca și mine.

Supărată, Carla privea încăpățânată în față. Se pare că avea o părere nu tocmai bună despre ea!

– Pari obosită, reluă Frank. Încearcă să dormi puțin.

– În nici un caz! replică ea. Nici nu cred că aș putea. Nu știu dacă pot să am încredere în tine.

– Și totuși, eu sunt singura ta speranță, zise el, pe un ton sec. De ce ți-e frică? Să nu profit de tine în plină autostradă, în timp ce conduc? E o idee interesantă, dar nu mă simt în formă azi.

Carla oftă și se relaxă în scaun. Bărbatul ăsta avea cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată… De ce trebuia să vorbească așa disprețuitor? Nu merita să fie tratată astfel, se

gândi ea, închizând ochii. Voia să fie liberă. De ce toată lumea încerca s-o împiedice?

***

Carla se trezi brusc din somnul ei de plumb. Mașina staționa. Se ridică în scaun și zări masivele pompe de benzină.

– Unde ne aflăm? întrebă ea.

– În apropere de Florența. E două noaptea. În ritmul în care mergem, pe la opt dimineața vom fi în Franța.

Opt dimineața… micul dejun… dintr-o dată, fata simți că îi este foarte foame.

– Am putea să mâncăm ceva? îndrăzni ea, timidă.

– Mă duc să văd ce pot găsi.

Rămasă singură, Carla privi în jur. Benzinăria avea un magazin și un restaurant, iar înăuntru se afla destulă lume, în ciuda orei târzii. Familii, cupluri tinere… După câte se părea, oamenii lui Luca nu-i reperaseră încă. Dar puteau să apară dintr-un moment într-altul.

Carla se făcu mică în scaun, forțându-se să rămână calmă. Piciorul ei lovi ceva tare. Plecă privirea și zări un soi de valiză. Fără să se gândească prea mult, trase de mâner și, spre marea ei surpriză, servieta se deschise, dând la iveală o grămadă de documente, care se răsturnară pe jos.

Înăbușindu-și un strigăt de surpriză, fata se aplecă să le strângă. Era vorba despre tăieturi din ziarele americane. Își aminti din nou de Sarah… Această femeie fusese cât pe ce să-i devină mătușă, înainte de a dispărea pentru totdeauna din viața ei. Carla își amintea și acum teribila ceartă dintre ei. Imediat după aceea, guvernanta ei plecase, lăsându-i doar câteva cărți, a căror vedere îi trezea și acum regrete amarnice.

Cu un oftat, Carla începu să citească unul dintre articole. Deodată, se opri, uimită.

"Carla Gambini, citi ea, nepoata drăguță, dar cam gâsculiță a unuia dintre cei mai mari mafioți, urmează să se mărite cu Luca Finzi. Sperăm ca fata să știe să-i prepare o cafea pe gustul său, altfel Lucky – numele sub care e cunoscut mirele în cercurile interlope – va însărcina cu siguranță pe unul dintre ucigașii lui să spele această ofensă. Urăm tânărului cuplu toate cele bune. Până ce moartea îi va despărți, desigur…"

Inima fetei bătea să-i spargă pieptul. Iată deci imaginea ei în străinătate! Un zgomot de pași o făcu să ridice privirea. Frank o studia, furios.

– Cu ce drept îmi cauți prin lucruri? întrebă el.

Ea îi arătă ziarul, cu o mână tremurândă.

– De ce ai păstrat articolul ăsta?

– Eu l-am scris, replică el, privind-o drept în ochi.

Carla deschise portiera, dar Frank îi blocă trecerea.

– Lasă-mă să ies! țipă ea.

– De ce? Pe jos e nisip, o să te rănești la picioare.

– Tu ești cel care mă rănește.

Fără un cuvânt, Frank îi făcu loc să treacă. Ea coborî, strâmbându-se de durere la contactul cu solul. Cu o mână trebuia să-ți țină șortul, care amenința să-i cadă.

– Ai putea să-ți folosești ciorapul în loc de curea, sugeră Frank.

– Nu primesc nici un sfat de la tine! Ce alte minciuni ai mai scris despre mine?

– Nu mai știu… multe… Dar acum că te cunosc, încep să mă îndoiesc că eram bine informat.

– Ai îndrăznit să mă numești gâsculiță.

– Era o supoziție logică, dat fiind că ai acceptat să te măriți cu Luca.

– Ce altceva ai mai scris? întrebă ea furioasă, aplecându-se să ridice un alt articol.

După câteva secunde de lectură, ochii i se umplură de lacrimi.

– Auzi! Să scrii că singura mea pasiune în viață e shopping-ul! Ești un mârșav!

– Și nu e adevărat?

Carla îl măsură cu un aer disprețuitor.

– Mă duc la toaletă, spuse ea fără să răspundă.

Se răsuci pe călcâie și alergă spre magazin.

Contactul cu pietrișul o făcea să sufere atât de tare încât îi venea să urle de durere la fiecare pas, dar nu s-ar fi întors pentru nimic în lume.

Se privi în oglindă. Arăta ca o fantomă! Își șterse fața cu un șervețel de hârtie, încercând să scape de machiajul complicat pe care o cosmeticiană de renume i-l crease în acea dimineață. "Trebuie să folosim multă pudră, special pentru fotografii", explicase femeia, încercând să învingă rezistența Carlei.

Ce plăcere să scape de această mască! Carla își pieptănă cu degetele părul lung blond închis. Avea tenul destul de palid pentru o italiancă și ochi căprui, rar întâlniți în familia ei. "Ochii tatălui tău, îi spusese unchiul. O moștenire care vine fără îndoială din timpul romanilor." Dar fata nu putuse verifica această asemănare: părinții ei muriseră când era foarte mică, doar un bebeluș, și de la ei nu-i rămăseseră decât niște fotografii șterse și prost încadrate.

Poate că Frank știa ceva despre ei… Carla nu văzuse niciodată cartea pe care el o scrisese despre Luca. "Nu sunt decât minciuni, strigase acesta din urmă, scrise de un ziarist înfometat." Acum, Carla ar fi dat orice să poată face rost de acea carte.

Își clăti fața, se șterse din nou cu un șervețel de hârtie, apoi ieși. Căută din ochi mașina și fu străbătută de un fior de gheață. Vehiculul nu mai era acolo! Cuprinsă de panică, privi în jur, dar nu zări nimic. Frank o abadonase.

Deodată, simți un braț pe umăr și tresări, înfricoșată.

– Dumnezeule, ți-a luat ceva timp!

Era Frank.

Ea îl privi cu stupoare.

– Am… am fost la toaletă.

– Pe ce planetă? Aș fi avut timp să fac plinul de vreo douăzeci de ori… în timp ce tu te admirai în oglindă.

– Ah! zise ea, furioasă. M-am săturat remarcele tale ironice!

Deși voia să pară nervoasă, o ciudată bucurie o cuprinse la vedere lui. O bucurie pe care nu i-ar fi împărtășit-o pentru nimic în lume! După ce o făcuse gâsculiță…

Capitolul 3

– Chiar nu-ți dai seama de nimic? Chiar trăiești pe altă lume, Carla? Nu te-ai gândit nici o clipă că aș putea să mă îngrijorez? Că te-ar fi putut prinde? Oamenii lui Luca sunt capabili de orice, știi doar.

– Exagerezi, replică ea, calm.

– Atunci, de ce regretatul tău logodnic te înspăimântă atât?

– Ești foarte arogant, domnule Cormac! exclamă ea, furioasă. Nu faci decât să te folosești de mine pentru cartea ta. Fără mine, nu ai mai avea ce să scrii și de asta ți-e frică să nu plec!

Frank o privi fix, apoi îi mângâie părul. Carla, la rândul ei, lupta cu ispita de a-i aranja o șuviță rebelă căzută pe frunte.

– Nu te reține, șopti el. Pleacă, dacă asta vrei.

Carl roși sub privirea lui limpede. Ghicise că voia să-i atingă părul… putea jura că-i ghicise intenția…

– Știi foarte bine că nu pot, declară ea pe un ton radical. E urât din partea ta să-mi propui așa ceva.

– Dar dacă tot știi că sunt o ființă odioasă, faptul că spun lucruri urâte nu ar trebui să te mire, replică el, rece.

Îi întoarse apoi spatele, iar Carla îl urmă, strângând din dinți ca să nu urle sub înțepăturile pietrișului. Mașina lui Frank era parcată aproape de ieșire. Carla remarcă o altă mașină lângă aceasta. Era un Mercedes albastru închis… mașina îi era familiară. Un bărbat se afla așezat la volan.

– Frank, zise ea, tremurând.

Cu ochii măriți de teamă, ea urmări privirea lui Luca… Aceasta deschise portiera și coborî. Atunci o zări și el. Incapabilă să facă nici cea mai mică mișcare, Carla îl vedea ca prin vis venind către ea.

– Urcă în mașină! îi porunci Frank. Repede!

– Dar… poate mă va asculta, șopti fata, strângând cu putere brațul însoțitorului ei.

– Carla, îți atrag atenția că are pistol. Urcă în mașină și pornește motorul. Vin și eu îndată. Grăbește-te!

Carla tresări, zărind abia atunci pistolul care lucea în mâna fostului ei logodnic.

– Nu! O să te împuște pe tine!

– Nu, Carla, va fi bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă ce-ți spun!

În sfârșit, Carla reuși să-și desprindă privirea de la Luca și fugi spre mașină, fără să mai simtă durerea. Ziaristul o urmă și intră cu spatele în mașină. Luca se apropie în fugă.

– Ar trebui să te omor! urlă el.

– Din câte știu, nu prea te ocupi chiar tu de treburile murdare, replică Frank luând de jos o pungă de hârtie. În ce mă privește, nu mi-e frică să mă folosesc de o armă…

Din pungă scoase un pistol și-l îndreptă spre Luca. Acesta făcu un pas înapoi, surprins.

– Nu cred că ai curajul… țipă el. Oamenii mei sunt în preajmă.

– Fals, zise Frank, sigur pe sine. Dacă tragi, am să trag și eu. Iar asta nu te va ajuta… Dacă aș fi în locul tău, m-aș duce să aduc întăriri.

Carla rămase fără glas. Nu mai auzise pe nimeni să-i vorbească lui Luca pe un astfel de ton. Frank însă nu părea deloc speriat. Fata întoarse capul și privi oamenii care intrau sau ieșeau din restaurant. Nimeni nu părea să realizeze ce se petrecea în parcare. Dar dacă s-ar trage, toți ar observa.

Oare Luca va risca un astfel de gest în fața atâtor martori? Puțin probabil.

– Dă-i drumul, Carla! șopti Frank.

Ea tresări, aruncând o privire îngrozită către fostul său logodnic, apoi apăsă pedala de accelerație. Mașina făcu un salt înainte. Se auzi un zgomot ca de explozie, apoi mașina porni spre autostradă.

– Cred că a tras! exclamă Carla schimbând viteza atât de brusc încât mașina gemu puternic.

– Mai vrei să-i expui punctul tău de vedere?

– Nu e momentul să faci glume! Și tu aveai armă, ca și el. Nici tu nu ești mai breaz.

Fără să răspundă, Frank privi pistolul pe care-l ținea încă în mână.

– Chiar ai fi tras?

Cum el nu răspundea, îl privi uimită. Frank râdea.

– Ești cu adevărat nebun! șopti ea.

– Jucăria asta nu poate face rău nimănui, Carla.

– Doamne, Frank. Lucrurile prin care ai trecut ți-au afectat creierul!

– Da, așa e. Uite, adăugă el, vârând pistolul în gură.

Carla țipă.

– Nu, Frank! Ascultă… Îmi pare rău. Lasă pistolul, te rog! Nu am vrut să spun nimic rău… crede-mă. Probabil că ți-au cedat nervii. Te duc la doctor și totul va fi bine! Îți promit!

Frank scoase arma din gură și se întoarse către fată, râzând.

– E adevărat? Îți pare rău pentru ce ai zis?

– Sigur că da. Jur!

– Și când te gândești că nu e decât un revolver din ciocolată! zise el, mușcând din țeava pistolului! Vrei și tu?

Carla se calmă.

– Nu, mulțumesc, se bâlbâi ea.

– Mmm… E delicios!

– Mi-ar plăcea să-ți torn în cap o oală cu ciocolată fierbinte, pentru ce ai făcut! declară Carla, luând o bucată de ciocolată.

Bărbatul ăsta o înnebunea pur și simplu! Nu se va obișnui niciodată cu glumele lui ciudate!

– Întotdeauna conduci așa? întrebă Frank după câteva secunde. Sau e prima dată când vezi un volan?

Carla îl privi amenințătoare.

– M-a învățat să conduc un bodyguard al unchiului.

– A, da. Asta mă liniștește, într-adevăr. Cred că am îmbătrânit cu douăzeci de ani astăzi. Nu, cu cincizeci, dacă pun la socoteală și felul în care conduci.

– Imaginează-ți că nu ești singurul căruia i-a fost frică! Dacă Luca ar fi ghicit că pistolul era fals, ai fi fost mort… De ce l-ai provocat?

– Nu aveam de ales.

– Dar ce naiba făceai cu un astfel de pistol?

Frank ridică din umeri.

– Ai cerut ceva de mâncare și nu am găsit altceva la magazin. Ba nu, mai era niște șerbet… Dar cred că am ales bine. Mi-ar fi fost greu să-l amenințe pe Luca ținând în mână un șerbet de zmeură.

Carla se mulțumi să întindă mâna, cerând altă bucată de ciocolată.

– Vrei să conduci? întrebă ea după câțiva kilometri.

– Nu, mulțumesc. Am rareori ocazia să văd o femeie frumoasă conducând cu două sute la oră și mâncând dintr-un revolver de ciocolată pe o autostradă italiană.

– Muream de foame! protestă Carla. Și apoi, ce să te aștepți de la o gâsculiță, nu?

– Carla, zise Frank, redevenind serios, nu te cunoșteam atunci când am scris lucrurile alea.

Posomorâtă, fata apăsă mai tare pe accelerator.

– Ei bine, să știi că nu-mi face nici o plăcere că te-am cunoscut! exclamă ea.

– Încetinește, Carla, șopti el, punându-i mâna pe braț. Dacă mai mergi cu viteza asta, obosită cum ești, ai putea să ne omori.

– Era să murim și la stația de benzină.

– Dar am scăpat cu bine.

– Întotdeauna blufezi?

– Mi se mai întâmplă.

– De ce ai venit la nunta mea? Și cum ai reușit să intri în biserică? Unchiul meu mi-a spus că invitații vor fi bine verificați.

– Am reușit și gata.

– Cu ajutorul câtorva minciuni, sunt convinsă.

– Da, așa e.

Ea îi aruncă o privire uimită.

– Nu am mai întâlnit pe nimeni atât de schimbător, exclamă ea. Mi se pare că ai puterea să hipnotizezi oamenii, chiar în situațiile cele mai periculoase. Ești ca un vrăjitor…

– Te vrăjesc?

– Pe mine? În nici un caz.

– Păcat. Am face un cuplu minunat.

Ea pufni cu dispreț.

– Nu mai visa, domnule Cormac! Am priceput ce fel de om ești.

Frank păru amuzat de această remarcă.

– Voiam să spun că frumusețea ta și farmecul meu irezistibil ne pot scăpa din orice încurcătură, spuse el. Te gândeai la altceva?

– Nu, răspunse ea, roșind. Deloc.

Surâsul lui Frank deveni mai insistent.

Cu un aer ghiduș, el vârî mâna în buzunar.

– Ah, dar am uitat… Ți-am cumpărat niște espadrile. Sper să ți se potrivească.

Carla tăcu, emoționată. Apoi încetini și opri pe banda de staționare.

– Mulțumesc, spuse ea. Îmi pare rău că am stat atât de mult la baie. Credeam că am scăpat și nu m-am mai gândit la pericole…

Închise o clipă ochii, căutându-și cuvintele.

– Știam că unchiul Pancrazio și Luca vor fi furioși, reluă ea, deschizând ochii. Dar chiar să tragă asupra noastră, nu aș fi crezut… Cred că mă consideri tare naivă…

– Dacă ți-ai fi dat seama de toate consecințele gestului tău, nu ai mai fugit în mijlocul ceremoniei. Ți-ar fi fost prea frică.

– Dar mi-a fost frică, Frank.

El își puse mâna pe brațul ei.

– Ai putea să te afli acum la petrecere, șopti el. Să bei șampanie, să dansezi…

– Cu bancnote prinse de rochie…

Frank o privi surprins.

– Ăsta e obiceiul, explică ea. Părinții și prietenii miresei trebuie să prindă bani pe rochie. Eu nu voiam să fie așa, dar

Luca a ținut neapărat. Mă și vedeam asaltată de toți oamenii care voiau să se pună bine cu unchiul meu… Cel care ar fi dat cei mai mulți bani ar fi fost bine văzut… Ce umilință!

Vocea i se stinse, iar fata își duse mâna la obraz.

În acea zi, când îndrăznise să-l contrazică, Luca o pălmuise. Pentru prima dată… Înțelesese atunci că el nu va ține niciodată cont de părerea ei.

– Ești obosită, murmură Frank. Hai să facem schimb de locuri.

– Și Luca? Crezi că ne urmărește?

– Nu cred. Probabil că stă întins în parcare, întrebându-se dacă am tras și noi… Și dacă am nimerit într-o zonă vitală… ca portofelul.

Carla zâmbi. Apoi se mută pe scaunul lui Frank, în timp ce acesta se instală la volan.

– Încearcă să dormi, zise el.

– Nu cred că voi adormi, zise ea, oftând.

Dar abia puse capul pe tetieră, că ochii i se închiseră. Peste cinci secunde, căzu într-un somn de plumb.

***

Când se trezi, se făcea dimineață. Felinarele de pe autostradă erau încă aprinse, dar lumina lor pală abia se ghicea. Carla privi îndată spre Frank, amintindu-și toate cele întâmplate… Fugea de propria ei familie…

– Te-ai trezit? exclamă Frank, zâmbind.

– Ți se pare ceva amuzant? mormăi ea.

– Să te văd dormind? Da. Cred că într-o viață anterioară ai fost marmotă.

În loc de răspuns, Carla se întinse. Era ciudat ca un necunoscut s-o privească dormind.

– Nu-mi spune că am sforăit, șopti ea.

– Nu, ai fost ocupată să… vorbești.

De data asta, Carla îl privi terifiată.

– Poftim? Ce am spus?

– Ei bine, nu am priceput nimic. Spre marele meu regret. Numai câteva nume, atât. Nimic important pentru un articol în presa de scandal.

– Îmi pare rău! replică ea supărată, încrucișându-și brațele la piept.

Încercând să ignore zâmbetul ironic al însoțitorului ei, se concertă asupra drumului. Migrena începu s-o deranjeze, iar crampa din picior își făcu din nou simțită prezența. Oare va reuși să coboare vreodată din mașina asta? se întrebă ea, nervoasă.

Evident, era mai bine decât să fi încăput pe mâinile lui Luca. Fără Frank, această noapte ar fi trebuit să fie noaptea nunții ei. Se cutremură numai la gândul acestei orori. Nu ar fi putut să-și petreacă viața alături de un astfel de individ… Nici nopțile…

– Te simți bine? întrebă Frank.

– Da, mulțumesc.

– Mă bucur. Ești mai optimistă în dimineața asta.

– Am fost urmăriți? întrebă ea, neliniștită.

– Luca e la aproximativ un kilometru în spatele nostru.

Ea rămase o clipă mută de uimire.

– Ce? strigă ea, recăpătându-și glasul.

– Ai auzit bine, răspunse Frank fără să-și piardă calmul.

– Și ce vom face?

– Un ocol.

– Acum?

– De ce nu? Am luat-o spre Alpi special ca să-l induc în eroare. El va merge spre munți, iar noi – pe coastă.

– Pare simplu, cum o spui tu, șopti ea. Dar nu cred că ai mai încercat vreodată o astfel de manevră, nu?

– Nu încă… dar toate au un început.

În sens invers, benzile erau mult mai libere. Mergeau de câteva minute, iar Carla reuși în sfârșit să se liniștească.

Apoi se întoarse și zări Mercedesul lui Luca, care îi urmărea într-o cursă nebunească. Deodată, acesta făcu o manevră greșită și lovi în plin un parapet. Carla țipă, cutremurată, dar își veni în fire când zări silueta fostului logodnic răsărind din mijlocul rămășițelor. Era plin de fum, dar teafăr.

– Dumnezeule! Cred că ar trebui să oprim! zise ea.

– De ce?

– Luca a avut un accident! Iar noi am fost cauza! Trebuie să mergem să-l ajutăm!

Frank o privi cu un aer ciudat și nu încetini.

– Omul ăsta ne-ar fi omorât pe amândoi ieri seară, dacă i-am fi oferit "șansa" asta și dacă nu ar fi avut martori. Te-a forțat să-l

iei de bărbat. Crezi că ne urmărea doar ca să ne ureze baftă în noua noastră viață?

Carla oftă. Frank avea desigur dreptate. Dar cum putea ea abadona în astfel de condiții pe omul alături de care a crescut și care trebuia să-i devină soț?

– Și apoi, l-ai văzut ieșind din mașină, reluă Frank. Înseamnă că nu a pățit nimic. Ce mai vrei? Să-l escortezi până acasă?

Fata nu răspunse. Părea neliniștită.

– Carla, insistă bărbatul, nu putem opri. Între noi e acum o distanță de câțiva kilometri. Accidentul ăsta ne dă posibilitatea să ne îndepărtăm… În locul tău, nu mi-aș face atâtea griji pentru Luca. Nu e grav rănit și oricum oamenii lui vor ajunge la locul accidentului destul de repede.

Carla tăcu, gânditoare. Frank avea dreptate. Reacția ei fusese una instinctivă. Luca avea telefonul mobil la el, iar oamenii lui erau întotdeauna prin apropiere. Nu avea cum să i se întâmple nimic grav. Ce proastă fusese!

***

Carla privea șirul de mașini care meregeau alături de ei.

– Liniștește-te, șopti Frank.

– Mi-e imposibil. Oamenii lui Luca sunt peste tot. Ieri, mi s-a părut simplu să plec cu tine. Dar astăzi am impresia că trăiesc într-un coșmar fără sfârșit.

Frank o privi cu atenție.

– Ai făcut un prim pas pe un drum dificil. Acum, nu-ți mai rămâne decât să continui să mergi. Fără să mai privești în urmă.

– Pentru tine e ușor să vorbești! protestă ea.

– În caz că nu ai observat, draga mea, ne aflăm de aceeași parte a baricadei…

– Nu, nu-i așa! Eu îmi apăr libertatea, în timp ce tu cauți un mijloc de a face bani din cartea ta. Cel puțin, asta pretinzi tu. Iar eu nu am posibilitatea de a verifica sinceritatea intențiilor tale.

– E puțin cam târziu ca să te întrebi așa ceva, nu crezi?

Carla oftă.

– Îmi pare rău, zise ea. Am dus până acum o viață atât de ordonată, de calculată! Situația asta mă înnebunește pur și simplu. Logodnicul meu mă urmărește ca să mă omoare, nu știu unde să mă duc, nu știu cine ești tu și nu am mâncat decât o bucățică de ciocolată de douăzeci și patru de ore.

Tăcu o clipă, apoi reluă cu o voce posomorâtă.

– Nici măcar haine nu am.

Bineînțeles că discursul ei i se părea prostesc lui Frank, se gândi ea, disperată. În fond, pentru moment scăpase de ce era mai greu și asta conta.

– Dacă preferi, declară Frank după o lungă tăcere, am să te las la cea mai apropiată stație de benzină.

Carla îl privi, apoi plecă ochii.

– Îmi pare rău, șopti ea. Îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine. Ai dreptate. Trebuie să continuu pe drumul ăsta.

El se mulțumi să-i zâmbească enigmatic, ceea ce o făcu pe Carla să se simtă mai liniștită. Îl privi la rândul ei, oprindu-se asupra buzelor sale pline, seducătoare… Riduri fine de oboseală se desenau acum pe chipul lui. Carla fu tentată să-l mângâie. De ce se simțea atrasă de acest bărbat? Nimeni, niciodată, nu o mai tulburase atât.

Pe de altă parte, i se părea că el reușește mereu să-i ghicească emoțiile. Acest surâs, de exemplu, ce însemna oare? Nu că se simțea privit și admirat?

– Frank, de ce îți riști viața pentru mine? șopti ea, întorcând privirea.

El ridică din umeri.

– Unii escaladează Everestul. În ce mă privește, visul meu a fost dintotdeauna să răpesc logodnica unui șef de clan sicilian în ziua nunții.

– Te rog, nu mai glumi! insistă ea.

– Ei bine, nu pot suporta să văd oameni constrânși să facă lucruri pe care nu le vor. Dacă voiai să te măriți cu cel mai mare ticălos din Italia, ar fi fost treaba ta. Dar dacă ai spus nu și toată lumea te-a ignorat…

Se întrerupse o clipă, apoi reluă, cu o voce suavă.

– Poate din cauza chipului tău… Nu mă mai întreba nimic, acum. Am multe alte lucruri la care trebuie să mă gândesc!

***

Era aproape ora prânzului când Frank o avertiză că vor ajunge la frontieră.

Opriră la barieră, unde Frank o ținu de vorbă pe signorina însărcinată să controleze biletele de acces, folosindu-se de toate farmecele sale pentru a o convinge că plătiseră tichetul, dar îl pierduseră în timpul unei altercații.

Cinci minute mai târziu, după ce făcură plinul, își reluară drumul. Angajata acceptase explicațiile lui Frank și îi dăduse o amendă mai mică decât se obișnuia în astfel de cazuri.

– Când ajungem la graniță, va trebui să treci în spate, zise bărbatul.

– De ce?

– Cred că nu ai din întâmplare pașaportul la tine… Doar nu l-ai luat la biserică…

– Nu, dar nici nu am nevoie. Suntem în Uniunea Europeană.

– Cu toate astea, există o graniță, draga mea. Nu cred că îmi vor scotoci mașina, dar nu vreau ca poliția să descopere să nu ai la tine nici un act. Ai putea să vii din afara Comunității, să fii vreo criminală…

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să mă ascunzi în portbagaj.

– Bună idee. Suntem singuri pe drum și nimeni nu va observa dacă te strecori în acolo.

Carla se agită în scaun. La naiba! Frank nu putea fi niciodată serios!

– Cred că ai pus la cale toate astea…

– Nu mă pot gândi chiar la toate, draga mea…

Supărată, fata se întoarse spre fereastră.

– Carla, e foarte posibil să nu ne oprească nimeni. Dar e mai bine să fii precaut.

Oftând, Carla își scoase centura de siguranță și se strecură în spatele mașinii. Așezată covrig și acoperită cu o pătură, aproape că nici nu se va mai vedea.

– Sper să devin invizibilă, bombăni ea.

Apoi tăcu, pândind zgomotele venite de afară. Frank merse câteva minute în același ritm, încetini, apoi spori viteza. Carla aștepta să fie chemată înapoi.

– Pot să ies? întrebă ea, pierzându-și răbdarea.

– Tocmai voiam să te întreb de ce nu te întorci la locul tău. Bine ai venit în Franța, Carla. Vameșii nici măcar nu m-au oprit. Culmea!

– Ți-a fost frică? întrebă ea, privindu-l cu luare-aminte.

– Să zicem că știam cam ce riscam…

– Și totuși, păreai atât de natural… Nu-ți pierzi niciodată calmul?

– Câteodată, dar nu în astfel de situații…

În ciuda succesului operațiunii, Carla nu se putea liniști. Dacă Luca îi va urmări în Franța?

Capitolul 4

– De obicei, reușesc să-mi stăpânesc teama, asta-i tot, adăugă Frank, cu o sinceritate care o uimi.

– Așa cum ai făcut ieri, cu Luca?

– Da.

Vocea îi sună obosit. Marele Frank Cormac era epuizat?

– Lasă-mă pe mine să conduc, se oferi ea.

El ezită, dar opri totuși.

– Trebuie să urmezi indicatoarele spre Monte Carlo și Nisa, zise el, masându-și umărul drept. Să mă trezești dacă apare vreo problemă. Da?

Carla încuviință. El coborî și se așeză pe scaunul pasagerului. Fata fu bucuroasă să poată conduce. Inactivitatea începuse s-o plictisească…

Zâmbi, mulțumită. Iată! Era liberă! Nu mai trebuia să se mărite cu Luca! Ideea că într-o singură zi destinul îi rezervase

atâtea surprize i se părea acum reconfortantă… Veselă, se întoarse spre Frank, dar bărbatul dormea deja.

***

Carla mergea de aproximativ o oră, savurând gustul libertății, până acum necunoscut. Deodată, un zgomot al motorului o neliniști. Ceva nu era în regulă.

– Frank, strigă ea. Trezește-te!

Însoțitorul ei deschise ochii și se întinse cu poftă.

– Ce este? Am avut un accident și am ajuns în Rai?

– Motorul face un zgomot ciudat.

Frank se trezi de-a binelea și ascultă atent câteva secunde.

– Da, așa e.

– Când apăs pe accelerator, zgomotul e mai puternic.

Fata încetini, apoi opri vehiculul pe banda de urgențe. Din capotă se ridica un fum gros. Când opri motorul, se auzi un zgomot sinistru.

– Bun… s-a stricat! remarcă Frank flegmatic.

– Asta-i tot ce poți să spui? exclamă Carla, uimită.

– E o mașină închiriată… nu pot face nimic, oricum.

– Ești sigur? Ai putea măcar să te uiți la motor…

Frank zâmbi ironic.

– Nu mai face fața asta ironică! țipă Carla. Ar trebuie să te ocupi de hârbul ăsta.

– Carla, șopti el dulce, te-ai uitat la indicatorul de temperatură?

Fata îl privi surprinsă, apoi plecă ochii spre bord.

– E… stricat, remarcă ea cu o voce timidă.

– Acul s-a blocat. Motorul s-a stricat pentru că nu mai avea apă de ceva vreme.

– Ar trebui să vezi totuși ce are..

– De ce?

– Ca să vezi dacă ai dreptate.

Frank o privi.

– Te pricepi, cumva, la mașini?

– Nu!

– Ce vrei să faci, dacă ridic capota?

– Eu? Nimic, normal. Dar speram ca tu să reușești s-o repari.

Fără să răspundă, Frank coborî din mașină. Carla se grăbi să acționeze maneta capotei, apoi coborî la rândul ei. O singură privire îi fu de-ajuns pentru a înțelege tristul adevăr: motorul nu putea fi reparat.

– E vina mea, murmură ea. Ar fi trebuit să mă uit cu atenție la indicator.

– Asta nu ne-ar fi ajutat foarte mult. Nu aveam apă în portbagaj oricum.

– Ce ne facem?

– O să facem autostopul, oftă el.

– Până în Anglia?

Frank se duse să scoată geanta din portbagaj și închise mașina cu cheia.

– Pentru moment, ne vom mulțumi să ajungem la Monte Carlo. După aceea, mai vedem… Vii, draga mea?

***

Căldura era copleșitoare, soarele se reflecta în mașinile care îi depășeau… Orbită de lumina puternică, aproape asfixiată de fumul care ieșea din țevile de eșapament, Carla nu se mai simțea în stare să-și urmeze partenerul.

– Nu mai avem mult, spuse Frank, întorcându-se s-o aștepte.

Îi întinse fetei mâna, iar Carla îi fu recunoscătoare pentru acest gest protector. Probabil că și el era obosit, se gândi fata. Totuși, continua să înainteze cu același pas suplu, fără să se plângă.

– Încă cinci sute de metri până ieșim din localitate. Și apoi, vom putea face autostopul, reluă el.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles, prea epuizată pentru a răspunde. Frank îi strânse mâna cu un aer îndurerat. Acest gest o liniști subit. Merseră încă un sfert de oră fără să-și mai vorbească și ajunseră în sfârșit la șoseaua națională.

Frank își lăsă geanta pe iarbă.

– Gata! zise el. Acum, așteptăm.

– Și dacă ne văd oamenii lui Luca? șopti ea, fără putere. Nici nu vom avea timp să-i recunoaștem. Ne-am aruncat singuri în gura lupului.

– Îmi place să văd că îți păstrezi optimismul.

– Sunt doar realistă.

– Bun, atunci gândește-te că trebuie să facem semn numai mașinilor cu număr de înmatriculare francez.

Chiar în acea clipă, un camion opri în fața lor. Frank schimbă câteva cuvinte în franceză cu șoferul, apoi îi făcu semn Carlei.

– Dacă domnișoara binevoiește… zise el, deschizând portiera.

– Dar nu e o mașină, șopti ea, reticentă.

– Preferi să mergi în spate, alături de lăzile de roșii?

Carla îl privi cu neîncredere, apoi se urcă pe scaunul înalt și dădu din cap în semn de salut spre șofer. Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani. O țigară stinsă atârna pe buzele lui. Frank se instală și el, iar Carla se simți stânjenită, așezată între cei doi.

– Nu te mai agita atâta, zise Frank.

– Dar nu am loc!

– Omul ăsta o să creadă că ai purici, insistă el, luând-o pe după umeri. Haide, încearcă să dormi.

Era așa de bine să stea ghemuită la pieptul lui!

Dar Carla nu reușea să se relaxeze.

– Nu pot să dorm, zise ea încetișor.

– Așa e mai bine? întrebă el, plimbându-și palma pe fața ei.

Carla se simți străbătută de un fior de plăcere și suspină. Numai de nu și-ar imagina el cine știe ce! Nu voia decât să doarmă…

– Nu vreau să-ți faci o impresie greșită, zise ea, ridicând privirea spre el. Nu ar fi trebuit să mă las sărutată ieri! Eram… tulburată, dar nu mă atragi absolut deloc.

Frank o va respinge, se gândi ea întristată. Dar nu se întâmplă lucrul la care se aștepta. Dimpotrivă chiar, o strânse mai tare la pieptul lui. Dacă ar fi fost Luca, ce ofensat s-ar fi simțit! Nici nu îndrăznea să se gândească la reacția lui…

– Normal că nu te atrag, replică Frnak, amuzat. Nu te mai frământa și culcă-te odată!

De data asta, nu mai încercă să reziste. Era atât de bine lângă el, atât de frumos… Închise ochii și nu se trezi decât atunci când simți camionul oprindu-se.

– Unde ne aflăm? întrebă ea, întinzându-se și strângându-și în brațe partenerul de drum.

Imediat însă își reveni și se îndepărtă de el, îmbujorată. Ce naiba făcea? Își pierduse mințile?

– La Monte Carlo, răspunse Frank, zâmbind. Haide, trebuie să coborâm.

Carla îi mulțumi șoferului, căutând în memorie pentru a descoperi cuvintele nimerite prin săracul ei vocabular francez, apoi coborî. Se aflau în plin oraș. După câteva minute de mers pe străzile aglomerate, fata se simți brusc deprimată. Oamenii erau atât de bine îmbrăcați! Ce făcea ea în acest oraș elegant, când arăta doar puțin mai bine ca un vagabond?

– După această aventură, nu am să mai merg cu tine niciodată nicăieri! declară ea, cu mâinile strânse pe șortul prea lung.

Frank o strânse de cot.

– Și eu care credeam că vei aprecia această călătorie, după viața plictisitoare pe care ai dus-o… Escapada noastră ar fi trebuit să te înveselească!

– Glumești? Uită-te puțin la mine!

El își lăsă privirea să alunece ușor de-a lungul trupului ei într-o manieră atât de insistentă, încât fata roși până în vârful urechilor.

– Ți-am spus să mă privești, nu să mă dezbraci din priviri! protestă ea.

Încercând să-și recapete calmul, adăugă:

– Voiam să-ți atrag atenția că arăt ca un cerșetor.

– Mulțumesc pentru compliment! Îți reamintesc că porți hainele mele!

Carla plecă privirea.

– Da, dar ai văzut cum sunt oamenii îmbrăcați pe aici? Sunt atât de eleganți, de luxoși… Chiar și florile par proaspăt… spălate! Iar eu…

Se întrerupse, încercând să-și oprească lacrimile, apoi continuă cu vocea gâtuită:

– Mi-am părăsit familia, am fost urmărită de bărbatul alături de care ar fi trebuit să-mi petrec restul vieții și el a încercat să mă omoare! Și ca și cum nu ar fi fost de ajuns, un tip ciudat și-a râs de mine amenințând că va uza de pistolul lui… de ciocolată! Iar acum, iată-mă în Monte Carlo, abia coborâtă dintr-un camion cu roșii…

– Carla, șopti Frank, ce ți-ai dori mai mult în clipa asta?

Ea îl privi intens. Își bătea din nou joc de ea?

– Chiar ai vrea să știi?

– Da.

– O baie, mărturisi ea. Și un pat mare și confortabil… ca să pot dormi cât vreau… și o masă bună când mă trezesc.

Cum el încă zâmbea, ea închise ochii, frustrată.

– Dar de ce mă întrebi așa ceva? urmă ea. Știi foarte bine că în primul rând trebuie să căutăm o mașină ca să ne putem deplasa. De altfel, nu mă plâng. Știu că-ți dai toată osteneala.

El nu zise nimic. Tăcerea prelungită a partenerului i se păru fetei suspectă. Curioasă, își ridică privirea spre el. Frank se pregătea să pună geanta pe trotuar.

– Ce faci? întrebă ea.

– Mă eliberez de această povară ca să te pot îmbrățișa. Carla, ești absolut minunată! Ai un simț practic nemaipomenit. Trebuie să mă asigur că ești reală…

– Iar râzi de mine! protestă ea, lăsându-se îmbrățișată.

– Deloc. Dar nu am mai întâlnit nici o femeie care să vrea să facă baie o dată ajunsă la Monte Carlo. Sunt fermecat, adăugă el, aplecându-se s-o sărute.

În ciuda hotărârii ei de a rezista, nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a ceda. Învinsă, își înlănțui brațele în jurul gâtului lui. Se părea că o forță mai mare decât voința ei o împingea către acest bărbat… pe care de-abia îl cunoștea.

Invadată de senzații confuze, Carla se lipi de Frank, uitând orice prudență.

– Haide, zise aceasta, mângâindu-i obrajii. Mergem să căutăm… o baie.

Frank nu ar fi trebuit să spună asta. O imagine îi veni brusc în minte… Frank, gol, într-o cadă cu apă parfumată… Tremură…

Ce idee! se certă ea. Cu un gest hotărât, îi îndepărtă bărbatului mâna.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva! șopti ea, conștientă de privirile curioase ale trecătorilor.

– De ce?

– Pentru că nu vreau. Și gata!

– Dar trupul tău îmi spunea altceva, adineaori…

– Lasă-mă în pace! exclamă ea, lipsită de alte argumente. Nu pricepi?

Frank o privi, zâmbi, apoi se îndepărtă.

Bărbatul ăsta credea că totul i se cuvine!

În hotel era răcoare. Aerul condiționat era la temperatura ideală, holul era îmbrăcat în marmură… Carla, sprijinită de o coloană, îl privea pe Frank aflat la recepție. La un moment dat, aceasta veni spre ea, urmat de un angajat al hotelului, care ținea în mână o cheie.

– Cum? țipă Carla. Vrei să-mi spui că nu mai au decât o cameră? Și bănuiesc că are numai un pat, nu-i așa? Ce întâmplare! Mă crezi tâmpită?

O luminiță diabolică se aprinse în ochii bărbatului, dar trăsăturile îi rămaseră impasibile.

– Carla, mă jignești. Am încercat să rezerv o cameră separată la alt hotel, dar nu te vrea nimeni.

– Poftim? Ce vrei să spui?

De data asta, Frank arboră un surâs larg, iar fata îl fulgeră cu privirea, jignită: iar râdea de ea.

– E din cauza hainelor tale, replică el. Nu au mai văzut niciodată asemenea… lucruri. Și apoi, nici nu ești foarte curată. În orașul ăsta nu poți intra oricum..

– Ah, ce mă poți enerva!

– Ce ți-am zis! Nu ai ținută! Când mă gânesc la tot ce a trebuit să suport în timpul călătoriei! Cei de la recepție sunt de-a dreptul scandalizați de tine.

– Dar ai un tupeu… țipă Carla, urmându-l până la lift. Dacă cineva a avut de suferit în timpul acestei călătorii, eu am fost aceea. Nici nu-ți dai seama prin ce am trecut.

Ajunși la etaj, Frank descuie ușa și îi dădu hamalului un bacșiș.

– Vai… dar e un apartament! exclamă Carla.

Frank deschise fereastra care dădea spre mare.

– Mă crezi capabil să te manipulez ca să te atrag în patul meu? întrebă el, întorcându-se lângă ea.

În fața privirii lui dure, Carla se fâstâci.

– Nu… nu știu, se bâlbâi ea. Doar tu ai fost cel care m-a sărutat…

– Și nu mi s-a părut că te-a deranjat foarte tare, dacă ar fi să mă iau după reacția ta. Doar că acum te simți vinovată… Probabil că e o reacție de înțeles… Îi ești încă fidelă lui Luca…

– Te înșeli. Nu am nici un motiv să mă simt vinovată.

– Da?

O privi atât de intens, încât fata roși.

– Da, țipă ea, rănită. De altfel, dacă vrei să facem dragoste, nu văd nici o piedică în calea acestui vis măreț. Chiar și pe covor… sau pe pat, dacă vrei, adăugă ea, mângâind pernele. Pare confortabil.

Se simți deodată ridicolă și încercă să coboare tonul.

– Sau poate preferi ceva mai acrobatic. Dulapul îți convine? Stai aici, mă duc să aduc un scaun.

– Carla, șopti el, luând-o de mână.

– Nu mă atinge! strigă ea, ghicind că nu va putea să mențină același ritm multă vreme.

– Dar altfel nu vom putea face dragoste… nu crezi?

– Glumeam. Sunt sătulă de aroganța ta, asta-i tot, țipă ea, încercând să scape de el.

– Carla, nu mai fi copil, porunci el, pe un ton serios.

Ea rămase pe loc, cu gura deschisă, gata să replice. Dar rămase tăcută, privindu-l.

– Bine, zise el, încetișor. Acum, du-te și te culcă.

– Întotdeauna dai ordine celor de prin preajmă? întrebă ea, încăpățânată.

– Ce vrei? Am o fire tiranică.

– Stai liniștit. Am remarcat. Dar mi-e foame. Aș vrea să mănânc ceva.

Tăcu, îi întoarse spatele bărbatului și se îndreptă spre prima cameră, închizând ușa în urma ei.

– În sfârșit, singură! oftă ea, lăsându-se pe pat.

Totuși, avea ciudata senzație că Frank continua s-o privească zâmbind. După toate aparențele, scena pe care o făcuse nu-l impresionase deloc. Bărbatul ăsta era cu adevărat exasperant! se gândi ea. Ca să-l alunge din mintea ei, nu exista decât o soluție: un duș fierbinte…

Începu să se dezbrace, când auzi o bătaie în ușă.

– Intră! răspunse ea din reflex.

Ușa se deschise și Frank intră în cameră, purtând în brațe un platou cu mâncare.

– Doamna e servită! zise el. Mic dejun complet. Dacă nu te saturi, nu trebuie decât să ridici receptorul și să comanzi altceva. Te las, am câteva probleme de rezolvat…

***

Soarele era la apus când Carla se trezi. În camera vecină se auzeau voci. Fata se întinse, fericită să simtă cearșaful de in alunecându-i pe piele. Se odihnise în sfârșit!

De dimineață, fusese prea obosită ca să mai facă baie. După ce se delectase cu deliciosul mic dejun adus de Frank, se dezbrăcase și se întinsese în pat fără putere. Dar acum simțea nevoia să se destindă pentru a putea să-l înfrunte din nou pe Frank. Se purtase cu el ca un copil răsfățat și-i datora scuze.

Oare cu cine vorbea? Doar nu se lansase într-un monolog solitar… Pentru că, în ciuda celor ce-i spusese, Carla știa bine că nu era un nebun… Deodată, auzi pronunțându-se numele Carla Gambini și deveni mai atentă.

Aruncă cearșaful și se îndreptă încet către ușă, deschizând-o precaută. Frank se plimba de colo-colo prin încăpere, cu telefonul la ureche.

– Nu, bineînțeles că nu. Drept cine mă iei? Ți-am spus doar că nu bănuiește nimic…

Urmă un moment de tăcere.

– Nu, nu-mi voi asuma nici un risc… De acord. Da… La revedere.

Conversația se terminase; el trânti la loc receptorul apoi se îndreptă spre fereastră, cu un aer absent. Carla se întoarse în pat, cu inima bătându-i puternic. Ce voia să spună? Era sigur că ea nu bănuiește nimic… Cu cine vorbea oare?

Plină de nervi, lovi cu toată puterea în perne. Căzuse într-o capcană? Totuși… omul ăsta o salvase din ghearele lui Luca. Și la benzinărie, își riscase viața pentru ea… Nu o putea trăda, era imposibil!

Dar dacă era adevărat? Acum, era singură pe lume. Câteva picături de sudoare îi apărură pe frunte. Cum va putea scăpa de răzbunarea lui Luca dacă Frank o abandona?

Chiar în acea clipă, se auziră bătăi în ușă. Carla închise ochii. Frank nu trebuia să-și dea seama că a auzit conversația. Era singurul ei atu!

Auzi pașii lui Frank apropiindu-se de pat. Patul scârțâi ușor când bărbatul se așeză lângă ea.

– Carla, trezește-te, șopti el.

Ea nu deschise ochii, tulburată de vocea lui profundă, gravă. Dar când Frank o sărută pe obraz, tresări violent.

– Știu că nu dormi, reluă el încet. Nu te mai preface.

– Păcat. Speram că vei pleca.

– Dimpotrivă. Faptul de a te găsi dormind m-ar fi tentat să mă culc lângă tine…

Ea se ridică brusc, strângând la piept cearșaful.

– Nu cred că ai îndrăzni! exclamă ea.

– De ce? replică el, vizibil amuzat. Patul pare confortabil.

– Am picioarele reci. Nu cred că ți-ar plăcea.

El nu răspunse. Se aplecă însă și o sărută pe buze.

– Am să le încălzesc eu, șopti el. Ar fi o senzație minunată. Mai ales că eu nu am niciodată picioarele reci.

Furioasă, Carla se înfășură în cearșaf și coborî din pat.

– Nu mă atinge! exclamă ea.

Frank zâmbi și se întinse pe pat cu un oftat de ușurare.

– Ce faci?

– Aștept să te pregătești, răspunse el, punându-și un braț sub cap.

Inima fetei bătea nebunește. Dacă și-ar fi ascultat instinctul, s-ar fi s-ar fi întins lângă el fără să se mai gândească la nimic…

– De ce nu te duci în patul tău? întrebă ea, strângând mai tare cearșaful în jurul ei.

– Ai un stil de a te ascunde… dacă te întorci, am să am o perspectiveă foarte interesantă asupra trupului tău…

Carla își dădu seama că o parte a cearșafului atârna pe jos. Dacă se întorcea, ar fi rămas goală. Iar Frank își râdea de ea, ca de obicei!

Puse mâna pe primul obiect pe care îi căzură ochii și se îndreptă amenințătoare spre Frank. Dar instrusul se feri și scrumiera căzu pe patul gol. Rapid ca un fulger, Frank se ridică și o imobiliză.

– Lasă-mă! strigă ea, neputincioasă, văzând cum cearșaful îi cade la pământ.

– Carla, nu cred că avem timp să se distrăm prea mult cu acest joc, zise el, serios. Trebuie să te îmbraci. Luca va ajunge aici îndată.

– Poftim? zise ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu te neliniști, adăugă el. Avem câteva ore la dispoziție. Doar că nu e cazul să pierdem timpul. Păcat… Scena era promițătoare!

Inima fetei se strânse dureros. Furia îi trecuse. Se îndreptă spre baie ca un automat.

– Carla?

– Da?

– Nu ți se pare că ai uitat ceva?

Văzând că-i întinde cearșaful, fata își dădu seama de propria ei goliciune. Din nou nervoasă, îi smulse veșmântul din mână și fugi în baie.

– Nu mai râde! îi porunci ea. Nu e nimic amuzant!

– Nu! Chiar deloc. Râdeam pentru că sunt fericit, Carla… Ești atât de frumoasă…

Carla trânti ușa în urma ei. Acest bărbat o înnebunea pur și simplu! Când nu-i venea să-l ucidă, simțea nevoia să se refugieze la pieptul lui!

– Ah, am uitat să-ți spun, continuă el. Am făcut niște cumpărături… pentru tine. Vei avea cu ce să te îmbraci… ca să arăți cât de cât onorabil!

În loc de răspuns, Carla scoase o exclamație de surpriză. Se gândise să-i ia haine! Era drăguț din partea lui. Numai să nu fie vreo altă păcăleală! Cu un astfel de om, nu știai niciodată la ce să te aștepți.

Capitolul 5

Când Carla ieși din baie, descoperi pe covorul din salon mai multe pungi de hârtie.

– Mi-ai cumpărat toate astea? se miră ea, strângându-și tare cordonul halatului. Dar de unde știi dacă îmi vin? Și dacă nu îmi plac?

El ridică din umeri.

– Dacă vrei, îți pot împrumuta iar șortul meu… Am văzut că în el te simți bine… Carla, timpul trece. Dacă vrei să mănânci înainte de plecare, ar fi mai bine să te grăbești.

Fără să răspundă, fata luă pungile și intră în camera sa. Hainele îi veneau perfect. Cum de Frank ghicise mărimea exactă? Nu cumpărase, desigur, nimic extraordinar. Doar doi pantaloni scurți, câteva tricouri, patru rochii de vară din bumbac și o pijama. Dar totul era de bun-gust și cu o croială desăvârșită.

Deodată, Carla își aminti felul în care o privise ieri, când se aflau în stradă. O privire care îi arătase cât de mult o dorea… Alungând acest gând, fata se îmbrăcă rapid și deschise ușa. Frank stătea pe canapea, cu un aer gânditor.

– Îți vin? întrebă el.

– Foarte bine. Mulțumesc.

– I-am spus vânzătoarei să strecoare în pachet și lenjerie intimă. Ai găsit?

– Da, da… Mi-e greu să mi te imaginez într-un magazin de haine pentru femei, zise ea, întorcându-se în cameră ca să-și pieptăne părul.

– A fost o experiență interesantă, răspunse Frank din salon. În orice caz, nu pot înțelege de ce femeilor le ia atât de mult timp ca să-și aleagă hainele. Eu am cumpărat toate astea într-o jumătate de oră.

– Dar nu le-ai luat pentru tine. E o diferență.

– Toate femeile spun asta.

– Aha… Pari bine informat.

După această remarcă se lăsă tăcerea, apoi Carla auzi pașii bărbatului apropiindu-se. În câteva clipe, jurnalistul se afla în spatele ei, privindu-se în oglindă.

– Am să-ți spun un secret, îi șopti el la ureche. Am nouăzeci și nouă de surori.

Tulburată de această bruscă apropiere, Carla continuă să-și perie părul cu o mână tremurătoare. Simțea căldura trupului său alături de al ei, parfumul lui… Când Frank își puse mâna pe a sa, nu mai rezistă și puse jos, cu un gest leneș, peria.

Era imposibil să te înșeli asupra semnificației strălucirii din ochii bărbatului. Cu inima bătându-i puternic, se întorse spre el.

– Uite ce e… Asta e nebunie, șopti ea.

– Simțim același lucru, nu-i așa?

Ar fi fost atât de simplu să-i simtă buzele pline, senzuale, să se abandoneze sărutului lui…

Dar cuvintele auzite pe când Frank vorbea la telefon îi reveniră în minte. Se îndepărtă, ca arsă.

– Nu, te înșeli, zise ea.

El îi prinse o șuviță de păr și o răsuci tandru pe deget.

– Mincinoaso…

– Lasă-mă!

– Dar nici nu te ating, zise el blând, cu o strălucire ironică în priviri.

Furioasă pe sine, Carla se întoarse și luă din nou peria.

– Nu ai nimic altceva de făcut decât să mă privești? întrebă ea, pe un ton agresiv.

– Îmi place să-ți ghicesc gândurile.

– Adică?

– Ei bine, când ești nervoasă, te încrunți și ochii tăi aruncă fulgere. Apoi, urmă el, făcând-o să se oprească fascinată, îți dai capul pe spate cu un gest demn și faci o mutră supărată… prefăcându-te că mă ignori…

Carla încercă să-l oprească, făcând un gest din mână, dar Frank îi răspunse cu același zâmbet imperturbabil.

– Ai de gând să mă lovești cu peria? Sau vrei să-mi schimbi frizura?

Îi prinse mâna. Carla tremură la atingerea lui.

– Când ai să înțelegi? șopti ea cu o voce gravă. Nu-mi placi! Nu vei reuși să mă atragi în patul tău.

Zâmbetul lui Frank se lărgi.

– E așa de greu să admiți asta? continuă ea cu efort. Crezi că glumesc?

– Carla, ești cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată!

– De ce? întrebă ea, cu un tremur.

– Pentru că nu a venit niciodată vorba despre a te atrage în patul meu. Și totuși, nu încetezi să spui asta.

– Poftim? Câtă îndrăzneală! Acum câteva minute voiai să te strecori în așternutul meu!

– Dar te trezisei.

– Și m-ai sărutat, insită ea. De mai multe ori.

– A… Dacă pentru tine un sărut duce inevitabil la… Îmi pare rău că nu mi-ai spus mai devreme…

Iar râdea de ea! De ce cădea mereu în plasă? Dar poate că până la urmă avea dreptate. Poate că nu se simțea atras de ea. Se juca doar…

– De ce nu recunoști, Carla? Cred că îți place să te sărut. Și e reciproc, adăugă el, trăgând-o spre el și sărutând-o încă o dată.

Ea cedă pentru un scurt moment, apoi îl respinse brutal.

– Îți interzic să mai faci asta! declară ea, așezându-se pe pat, cu inima bătându-i nebunește.

– Din pricina lui Luca?

– Bineînțeles că nu! Nu-l mai amesteca pe Luca în povestea asta.

Frank se așeză lângă ea.

– Ești sigură? Totuși, dacă nu aș fi intervenit, Luca ar fi stat acum alături de tine. Ar fi fost soțul tău.

– Ei bine, nu e soțul meu!

– Dar îți lipsește, nu-i așa? În fond, îl cunoști de atâta vreme. Cred că nu e foarte ușor să-l scoți din viața ta.

Carla îl fulgeră cu privirea, dar ochii ei erau plini de lacrimi.

– Unchiul meu îmi lipsește, șopti ea, plecând capul. Nu Luca.

– Totuși, el l-a crescut pe Luca atunci când a rămas orfan. Iar restul familiei Finzi l-a acuzat pe signor Gambini că vrea să-și însușească moștenirea copilului.

– Uitasem că ești atât de bine informat în legătură cu familia mea, zise Carla pe un ton amar. Vrei un interviu pentru viitoarea ta carte? Foarte bine. Pot să-ți povestesc despre fabrica de înghețată a vărului meu. Sau despre livezile de măslini ale celuilalt văr al meu. Întreabă-mă! Vei descoperi cu siguranță ceva din care să iști un scandal. Doar asta e specialitatea ta!

– Bineînțeles. Oricum, reportofonul meu e deschis în permanență.

Ea regretă imediat cele spuse. Poate că mersese prea departe. Frank voise doar să fie amabil, și ea intrase în panică!

– Scuză-mă, șopti ea, ridicându-se. Nu mă pot obișnui cu ideea că mi-am trădat familia.

Frank o luă încet de mână.

– Cine e adevăratul trădător în povestea asta, Carla?

Ea rămase tăcută, pradă unor senzații confuze.

– Te aflai într-o situație imposibilă, urmă Frank. Dacă unchiul tău te iubește cu adevărat, va înțelege ce ai făcut. Se va calma, la fel ca și verișorul tău. Din câte știu, nimeni nu-l iubește pe fostul tău logodnic.

– În familia mea, onoarea e mai importantă decât afecțiunea, remarcă ea, pe un ton amar. Unchiul meu mi-a povestit cândva că a ales să renunțe la iubirea vieții lui pentru a respecta dorința familiei.

– Și ai fi vrut să te măriți cu Luca din același motiv?

Ea încuviință.

– Câți ani ai? întrebă el.

– Douăzeci și unu, răspunse ea, uimită. Ieri a fost ziua mea.

Frank își înăbuși o exclamație de surpriză, apoi se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Cred că regreți faptul că te-ai amestecat în povestea asta, remarcă ea cu tristețe. Ar fi trebuit să mă duc la mănăstire pentru ca Luca să nu mă mai găsească. Sau să plec pe Marte! adăugă ea, cu lacrimi în ochi.

Din doi pași, Frank reveni lângă pat. Îngenunche în fața ei și cu un gest tandru îi șterse lacrimile.

– Ar fi fost păcat, șopti el. Mai ales că m-ai ispitit ieri cu propunerile tale acrobatice…

Carla se pregătea să răspundă, dar cineva bătu la ușă. Fata tresări, speriată.

– E Luca!

– Mă îndoiesc, zise Frank, ridicându-se. Dar nu te mișca de aici.

Prin ușa întredeschisă, Carla îl văzu pe Frank îndreptându-se către intrare și schimbând câteva cuvinte cu vizitatorii aflați dincolo de ușă. Apoi, deschise. Fata scose un oftat de ușurare: în prag nu se afla Luca, ci un cuplu de tineri. Fețele celor doi i se părură familiare.

– Carla? Poți să vii! strigă Frank.

Ea ascultă, încercând să zâmbească. Oare cei doi erau cei cu care Frank vorbise la telefon? Ce o va aștepta de acum înainte? De cine trebuia să se teamă în prezent?

– Cine sunt ei? întrebă cu răsuflarea tăiată.

– Polițiști francezi. Ne vor înlocui, vor juca rolul nostru… Să sperăm că Luca va cădea în plasă.

– Și nu mai mergem în Anglia?

– Ba da. Dar ceva mai târziu. Gândește-te puțin. Dacă Luca ne urmărește, ne va fi greu să scăpăm de el. Trebuie să facem tot ce putem ca poliția să-l prindă cât mai repede.

Carla începu să tremure.

– Nu, Frank. Nu vreau să fac asta.

– De ce? Îl mai iubești? întrebă el, impasibil.

– Nu. Și nu l-am iubit niciodată. Ți-am mai spus.

– Atunci?

Ea clătină din cap.

– Face parte din familia mea. A fost pentru mine ca un frate și eram gata să mă mărit cu el… Nu vreau să-l dau pe mâna poliției ca pe un răufăcător de rând. Te rog, Frank! Trebuie să mă înțelegi…

– Crezi că va înceta urmărirea și se va întoarce cuminte acasă?

– Da, cred că va obosi.

Așa ceva era imposibil și Carla știa foarte bine. Dar ceea ce Frank îi cerea să facă era peste puterile ei.

– Luca Finzi? exclamă Frank. Să renunțe la o răzbunare? Cred că delirezi!

– Are… o amantă. Mai devreme sau mai târziu va trebui să se întoarcă la ea, să mă uite.

De data asta, Frank o prinse de umeri și o scuturâ cu putere.

– Singurul fel în care ar putea să te uite ar fi să-ți tragă un glonț în inimă, Carla! L-ai ofensat grav. Vrea să-și spele onoarea și nu-și va găsi pacea atâta timp cât afacerea nu va fi rezolvată. De ce nu vrei să vezi adevărul?

– Pentru că mi-e frică! strigă ea. Vreau să-l uit… Îl urăsc. Mă înspăimântă și nu mai vreau să-l văd niciodată.

Frank o privea cu insistență, tăcut. Dar Carla nu mai plecă privirea. Nu va avea niciodată curajul să-l înfrunte pe Luca, mai ales dacă era nervos.

– Ești cea mai exasperatntă femeie pe care o cunosc, spuse Frank. Încăpățânată, schimbătoare, impulsivă… Te-am rănit? întrebă el, masându-i umerii.

– Nu…

– Îmi pare rău. Dar trebuie să recunoști că e o nebunie să-l lași pe Luca în libertate și să te expui răzbunării lui.

– Ai pus la cale această capcană în timp ce dormeam?

Cum el încuviință din cap, Carla își încrucișă brațele la piept și se îndreptă îmbufnată spre canapea.

– Ai fi putut măcar să mă întrebi și pe mine! strigă ea. Te porți exact ca Luca. Hotărăști singur totul și binevoiești să mă informezi și pe mine în ultimul moment.

– Deloc! Eu…

– Sunt liberă să fac ce vreau! exclamă Carla. Nu primesc ordine de la nimeni!

Frank o privi cu luare-aminte.

– Foarte bine. Cum dorești…, șopti el într-un final.

Cum ea îl privea neîncrezătoare, el îi arătă ușa.

– Cred că știi drumul, zise el. Sunt încântat că te-am cunoscut. Ce flori vrei la înmormântare? Crini albi?

Carla se îndreptă cu un pas hotărât spre ușă. Frank o opri chiar în momentul în care voia să iasă.

– Nu fi proastă! Nu ai unde să te duci.

– Nu-mi pasă! țipă ea, zbătându-se să scape din brațele lui. Cel puțin voi fi singură.

– Stai liniștită! Altfel, va trebui să te sărut…

Ea se opri imediat și-și privi inamicul. Dar nu putu să-l înfrunte mult timp. Iar când el se aplecă pentru a o săruta, se lipi de pieptul lui, învinsă.

Un zgomot discret în spatele lor le aminti de prezența polițiștilor. Cei doi se așezaseră la masă, așteptând. Frank se îndreptă spre ei. În ochii femeii, Carla ghici o strălucire ciudată. Să fi fost invidie? se gândi ea, stupefiată. Frank era, desigur, fermecător. Dar niciodată nu-i trecuse prin cap că ar putea plăcea și altor femei.

Docilă, se lăsă condusă pe canapea.

– S-o luăm de la început, zise Frank, luând loc lângă Carla. Îmi pare rău că nu te-am consulat mai devreme, dar dormeai… Și nu credeam că vei avea vreo obiecție.

– Eu îmi cer scuze, șopti Carla plecând privirea. M-a luat valul. Dar nu-mi place să decidă cineva în locul meu.

– Dar ți-ai lăsat familia să te convingă că trebuie să te măriți cu Luca.

– Toate astea s-au terminat! strigă ea. Mi-am regăsit libertatea și nu mai vreau să trăiesc ca altădată. Dacă aș accepta să-l atrag pe Luca într-o capcană, m-aș folosi de mijloacele lui. Și nu vreau să mă înjosesc într-atât.

– În cazul ăsta, trebuie să te aștepți la ce e mai rău, replică Frank. Ori te va ucide, ori vei trăi toată viața temându-te de el.

Fata se ridică și merse la fereastră.

– Dar unchiul meu? șopti ea, întorcându-se spre el. Și el va cădea în capcană?

El tăcu.

– Așază-te la loc, Carla.

– De ce? întrebă ea, alarmată. Ce s-a întâmplat? Îmi ascunzi ceva?

– Se pare că, la plecarea ta, unchiul a suferit un atac.

– Dumnezeule! țipă ea.

– Un infarct, explică Frank.

– Atunci, trebuie să mă întorc.

– E imposbil, spuse Frank, cu blândețe. Știi foarte bine.

Ea îl respinse cu putere, dar el nu se mișcă, mulțumindu-se să-i strângă mâinile.

– Dar nu înțelegi! exclamă ea cu o voce stridentă. Mi-a fost ca un tată. Nu-l pot abandona tocmai acum.

– Carla, insistă el, ascultă-mă!

– Nu! Lasă-mă! țipă ea, lovindu-l peste picior.

– Nu te mai poți întoarce. E prea târziu. Să-ți intre bine în cap!

– Și de ce mă rog? întrebă ea, furioasă.

– Nici nu ai putea să ajungi la el. Îți amintesc că ai fugit de el și de întreaga familie. Și oricum, ce ai putea face? Se află într-un spital la Napoli, iar viața lui nu este în pericol. Din câte se pare, se va pune pe picioare în curând.

Cu inima strânsă, Carla își aminti expresia bătrânului, în biserică. Era palid, aproape cenușiu…

– E numai vina mea, șopti ea, punându-și capul pe umărul lui Frank. Nu ar fi trebuit să-i provoc un asemenea șoc.

– Nu fi ridicolă, spuse el, mângâindu-i părul.

– Ah, dar e adevărat. Îmi pare atât de rău!

– Și cei vei face dacă ai putea să-l vezi? întrebă el, după câteva secunde. Îi vei promite să te vei căsători cu Luca, ca o nepoată cumintică?

– Da, dacă trebuie, zise ea, sfidătoare.

– Și crezi că Luca va accepta, după ce ai făcut? Ești deci gata să-l implori în genunchi?

Ea tresări, ca pălmuită.

– Luca e violent, șopti ea, cu o voce plină de furie. Dar violența lui e doar fizică. Tu torturezi oamenii cu ajutorul cuvintelor.

– Carla, nu ți-am spus asta ca să te rănesc. Încercam doar să te fac să vezi o dată pentru totdeauna adevărul. Imaginează-ți că te întorci acolo și te măriți cu Luca. Ce se va întâmpla când unchiul tău va muri? Prin nobilul tău sacrificiu, nu vei reuși decât să-l transformi pe dragul tău soț într-un moștenitor foarte bogat. Pe de altă parte…

Se întrerupse o clipă, aruncând o privire spre fereastră.

– Pe de altă parte, Luca nu ar fi tras niciodată în noi dacă unchiul tău nu ar fi fost în spital. Se crede deja șeful suprem al clanului… Cred că unchiul tău ar fi găsit un mijloc mult mai pașnic de a te face să te întorci. Avantajul nostru în acest moment este că Luca a renunțat să-și mai ascundă jocul. Și-a asumat niște riscuri foarte mari, iar poliția îl poate prinde cu ușurință.

Carla se lăsă pe canapea. Se simțea atât de singură!

– Ai dreptate, îmi dau seama, murmură ea. Dar nu m-am gândit la toate astea când am fugit cu tine din biserică. Nu mă gândeam decât că vreau să plec cât mai departe! Oriunde! Iar acum, adăugă ea, ridicând ochii spre Frank, nu mai știu ce să fac. Și sunt îngrijorată pentru unchiul meu.

Frank se așeză din nou lângă ea.

– Din câte am aflat, va scăpa. Nu pentru el trebuie să ne fie teamă, ci pentru ceea ce va face Luca. Nu ești obligată să ne ajuți, dar se va face oricum ceva, fie că vei fi alături de noi sau nu. Poliția ne va oferi o locuință temporară până când se va termina totul. Cred că ar trebui să acceptăm.

– Nu prea am de ales, nu-i așa? întrebă ea, privindu-l în ochi.

– Nu… Îmi pare rău…

Cei doi polițiști se ridicară și se îndreptară către Frank, schimbând câteva cuvinte în franceză.

– Ce spun? întrebă Carla, iritată că fusese exclusă din conversație.

– Că ar trebui să ne grăbim, răspunse Frank, întinzându-i mâna.

Carla observă că cei doi începură să mute mobile și să verifice ușa și ferestrele.

– Am impresia că i-am mai văzut undeva, remarcă ea.

– Da, în oglindă, zise Frank, trăgând-o spre ușă.

Ea fu surprinsă.

– Vrei să spui… că ne seamănă?

– Exact. Și sarcina lor este să se asigure că Luca află despre prezența lor aici. Apoi, dacă el cade în capcană – și nu văd de ce nu ar face-o – îl vor prinde. Afacerile fostului tău logodnic au ramificații peste tot, iar poliția franceză îl urmărește de multă vreme. Sosiile noastre sunt destul de bune, nu crezi? Cel puțin, de departe. Sunt, poate, puțin cam prea bine îmbrăcați, dar ce vrei, sunt francezi.

Carla îl privi cu furie.

– Italienii se îmbracă mult mai bine decât francezii! exclamă ea. Iar moda…

– Foarte interesant, draga mea, dar nu cred că e momentul să dezbatem acest subiect. Din câte am aflat, Luca nu a fost rănit în accident. Dar acest episod nu cred că i-a calmat furia. Dimpotrivă…

– De unde știi toate astea?

– Asta e meseria mea. Să știu. Mai ales când e în joc viața mea!

Carla îl urmă cu pas nesigur. Părea să știe totul… pe când ea…

Dar nu avea de ales: trebuia să-l creadă.

Frank Cormac era singura ei speranță în acest coșmar!

***

Drumul de țară șerpuia prin mijlocul câmpurilor de lavandă și al viilor. Carla își aminti cum, în copilărie, singurul mijloc de a se feri de căldura toridelor veri italiene era să se retragă în răcoarea vilei familiei. Aerul din mașină era fierbinte, aproape irespirabil.

– Ne-am rătăcit? întrebă ea, ridicându-și părul de la ceafă. Am impresia că ne învârtim în cerc.

– Mai degrabă în zig-zag, o corectă Frank zâmbind. Vom ajunge îndată.

Într-adevăr, puțin mai târziu, după ce străbătură o alee cu pini, opriră în fața unei căsuțe.

– Ia cheia, zise Frank, întinzându-i un breloc. Deschide ușa. Eu mă duc să ascund undeva mașina.

Carla ascultă fără un cuvânt de protest. Se purtau ca un cuplu obișnuit. Un cuplu căsătorit…

În casă era cald. Carla oftă descoperind camerele mici și mobilierul ieftin. Avea sentimentul unei decăderi.

Cu frica în suflet, se îndreptă spre ferestre. Toate geamurile aveau gratii… Oare era suficient ca să le asigure protecția? se gândi ea cu amărăciune. Privi peisajul. O vale imensă se întindea în zare.

Frank intră, cu brațele încărcate de provizii.

– Nu-ți prea place aici, nu? întrebă el.

– De ce spui asta?

– Pentru că ești obișnuită cu vile spațioase și cu o armată de servitori la dispoziția ta. Și… o piscină imensă ca să te răcorești…

– E adevărat, dar îmi plac căsuțele astea, răspunse ea, apropiindu-se de masă. Cel puțin, știi sigur că nu-ți pierzi lucrurile.

– Cu condiția să le ai, remarcă el.

Carla luă o pungă de cartofi și o duse în bucătărie.

– Nu-mi spune că ai fost sărac, înainte să câștigi milioane din presa de scandal, zise ea pe un ton ironic.

– Îmi place umorul tău. Și acum, draga mea, ghici ghicitoarea mea: cine va prepara prima noastră cină romantică?

Capitolul 6

– Eu, normal, exclamă Carla. Ce vrei să mănânci?

– Ce? Știi să gătești? se miră Frank, făcând jonglerii cu ardeii grași.

– Dar… drept cine mă iei? replică ea, admirând fără voie îndemânarea colegului ei de apartament.

– Păi… sincer să fiu… după ce te-am văzut la volan, mi-e greu să mi te imaginez în fața cuptorului, zise el, râzând.

– Îmi pare rău dacă felul în care conduc nu-ți place, dar noi, italienii, spre deosebire de alții, avem personalitate… Cred că așa ceva poate șoca un american…

Frank continua să jongleze, ca și cum nu ar fi auzit nimic.

– Asta înseamnă că-mi vei servi cina cu două sute de kilometri pe oră? întrebă el, cu un aer nevinovat.

– Nu voi servi nimic, dacă nu-mi dai ardeii.

Frank îi aruncă legumele una câte una.

Carla, surprinsă, se strădui să-i prindă.

– Mâine, am să prepar eu specialitatea mea, spuse el. Bărbat fermecător…

***

Pretextând o oboseală subită, Carla se duse la culcare devreme.

De fapt, îi era frică să rămână singură cu el. Niciodată cu stătuse atâta vreme cu un bărbat. Nici măcar cu Luca.

Mai mult, făcuse tot posibilul ca să evite prezența lui în preajma ei înainte de căsătorie. Pe atunci, pusese această reacție de aversiune pe seama emoțiilor. Și apoi, nu-l iubea, știa bine.

Pradă celor mai sumbre gânduri, Carla se perpelea în pat, încercând în van să adoarmă. Spera ca Frank să nu audă scârțâitul patului. Trebuia s-o creadă adormită. Numai să nu creadă că se agită astfel din cauza lui.

De ce se simțea atât de bine cu bărbatul ăsta? se întrebă ea. Și de ce tensiunea dintre ei devenea câteodată de nesuportat? La masă, stătuseră foarte aproape, iar ea trebui să se abțină pentru a nu-l atinge… Când genunchii li se atinseră, ea fremătă. De mai multe ori, el îi mângâiase mâna, trezind în ea un val de plăcere. Nu, hotărât lucru, această situație nu putea să dureze la nesfârșit!

Încercase în zadar să-și țină ochii plecați în farfurie… Dar cum să ignore privirea arzătoare a lui Frank? O dorea, se putea vedea limpede în ochii lui. Și totuși, era sigură că Frank se bucurase de cuceriri mai interesante. Până la urmă, bărbatul trebuia să fie mai mare cu zece ani decât ea. Iar ea tocmai se despărțise într-o manieră atât de brutală de un alt bărbat.

Ah, dar de ce era atât de liniște în casa asta? oftă ea. Prin pereții ăștia se putea auzi totul. Greierii cântau afară, dar asta nu făcea decât să accentueze starea de tensiune. Ar fi vrut ca Frank să vină s-o ia în brațe…

După ce terminaseră de mâncat, ea se grăbise să spele vasele, apoi se închisese în camera ei. Frank nu se mirase de tăcerea ei, cu toate că nu era ceva foarte obișnuit ca ea să nu scoată un cuvânt atâta vreme. Dar, se gândi fata, întorcându-se pe cealaltă parte, poate că avea prea multă imaginație. Frank era atât de fermecător, încât putea tulbura orice fată. Și el știa asta, desigur.

În orice caz, îl respinsese de atâtea ori încât nu credea să mai încerce vreodată s-o sărute. Carla închise ochii, amintindu-și ultimul lor sărut. O căldură intensă o învălui. Fata aruncă pe jos cearșaful. Ah, trebuia să adoarmă.

Se strădui să nu se mai miște. Dar îndată ce închidea ochii, chipul lui Frank îi apărea în gând. Revedea privirea lui încărcată de dorință, îi simțea corpul puternic alături de al ei…

Se ridică. Un pahar de apă rece îi va face bine.

Se duse până la ușă, dar un gând o opri. Nu se putea duce la bucătărie goală… Începu să caute febrilă prin lucrurile pe care Frank i le cumpărase și descoperi pijamaua. Era foarte

frumoasă, din mătase ivorie… Păcat că pantalonul era un pic cam lung, se gândi ea, îmbrăcându-se.

Oare cine o alesese? Frank sau vânzătoarea?

Carla întoarse tivul cu grijă și se asigură că bluza era bine încheiată. Apoi, ieși din cameră în vârful picioarelor și coborî în liniște până în bucătărie. Aprinse lumina și scoase o sticlă de apă minerală din frigider. Era gata să-și toarne în pahar, când un zgomot o făcu să tresară. Cineva se afla afară…

Cu inima cât un purice, rămase pe loc, ascultând. Pașii se apropiau. Făcu un pas înapoi, lovind din greșeală chiuveta. Privi îngrozită spre ușă. Frank nu pusese lanțul! Cum de uitase așa ceva? Era prea târziu… "Dumnezeule! se gândi ea, panicată, dacă e Luca?"

Cu un gest reflex, se repezi la întrerupător și stinse lumina. Cum îl putea preveni pe Frank? Dacă țipa, Luca și oamenii lui ar fi auzit-o. Iar să fugă era imposibil, cu gratiile la geam.

Carla încercă să găsească pe pipăite un obiect cu care să se apere și descoperi sticla de vin pe masă. O ridică deasupra capului și se ascunse după ușă. Aceasta se deschise încet, fără zgomot. Nu putea fi decât Luca, se gândi Carla. Fără îndoială, avea de gând să-i ucidă în somn…

Îi părea rău că stătuse atâta vreme cu lumina aprinsă. Încă orbită de lumină, nu se putea obișnui cu întunericul din cameră. Instrusul se afla în spatele ușii… Carla îi putea simți prezența. Încă un pas și îl va pocni cu sticla.

Dar chiar în momentul în care voia să-l lovească, omul se lipi de zid. Derutată, fata se împiedică în manșeta pantalonului și se

lovi de ceva puternic. Rapid ca un fulger, bărbatul îi prinse brațul, forțând-o să lase din mână sticla. Nu mai avea decât un singur lucru de făcut, se gândi ea: să-l strige pe Frank.

Dar nu avu timpul necesar: mâna bărbatului îi acoperi gura. Carla se zbătu ca o tigroaică, lovindu-l cu toată puterea. Adversarul nocturn lăsă să-i scape o înjurătură.

– Nu te liniștești odată? întrebă o voce familiară.

Frank aprinse lumina.

– De-a ce te mai joci acum? reluă el.

– Ah! Asta-i prea mult! exclamă ea, tremurând încă. Credeam că e Luca!

Frank se dădu înapoi, privind-o cu o expresie ironică. Sub privirea lui, Carla simți cum roșește.

– Spune-mi, te rog, ai ieșit în ținuta de judo special pentru această ocazie?

– Îți reamintesc că este o pijama, replică ea, remarcând că mătasea i se mula pe trup mai bine decât ar fi crezut. Și chiar tu mi-ai cumpărat-o.

– Chiar așa? Mă întreb de ce.

– Pentru ca să dorm în ea, cred! țipă ea pe un ton plin de dispreț, încercând să-și ascundă tulburarea.

– Mă mir… În general, consider că nu e nevoie de haine pentru a merge… în pat.

Carla nu-și putea dezlipi ochii de la el. Îl văzu cum se apropie, fascinată, și scoase un geamăt de plăcere când el o luă în brațe. În sfârșit, o strângea la piept, în sfârșit, o mângâia așa cum visase!

Răspunse sărutului lui cu o pasiune care o făcu să simtă că trupul îi lua foc.

Apoi, i se păru că un vânt rece o biciui cu brutalitate. Frank se îndepărtă, cu privirea încărcată de dispreț.

– E o nebunie! strigă el. Nebunie curată!

Mută de uimire, Carla îl privi o clipă, apoi îi întoarse spatele. Lacrimile îi ardeau obrajii. Visul se transformase într-un coșmar. Ridicându-și pantalonii prea lungi cu amândouă mâinile, urcă în fugă scările, intră în cameră și trânti violent ușa în urma ei. Niciodată, niciodată nu se simțise mai nefericită!

– Carla?

Frank stătea în parg. Întinsă în pat, Carla nu se mișcă nici când el veni să se așeze lângă ea.

– Cară-te! șopti ea printre dinți.

– Știu că ești supărată pe mine. Îmi pare rău…

Fata își strânse genunchii la piept. Privirea lui Frank de mai devreme o rănise ca o lovitură de cuțit.

– Cară-te, repetă ea, mai tare.

De data asta, Frank îi puse mâna pe umăr. La contactul cu mâna lui, ea tremură. De ce dorea încă un bărbat care o disprețuia?

– Avansurile tale… nu mă interesează, zise ea.

Avea să izbucnească în râs, fără îndoială.

– Carla, nu am vrut să te ofensez. Nu am timp să îți explic atitudinea mea. Avem alte motive de îngrijorare în momentul ăsta.

– Ce motive? întrebă ea, întorcându-se spre el.

– Trebuie să plecăm, răspunse el cu un aer grav. Foarte repede.

– Cum? În miezul nopții?

Frank oftă și o luă de mână. Carla fu atât de uimită încât nici nu se gândi să-și retagă mâna.

– Nu am vrut să îți spun nimic mai devreme, pentru că nu am vrut să te îngrijorez fără motiv, explică el. Dar acum, când am verificat bănueilile pe care le aveam, sunt sigur că suntem într-un mare pericol.

– De ce?

– Poliția ne-a asigurat că vom fi în siguranță, reluă el. Dar nu văd pe nimeni, nicăieri. Nici urmă de polițist! Și apoi, telefonul nu funcționează.

– Dar poate că sunt persoane care…

– Nimeni nu a venit aici de foarte mult timp, Carla. Și nu există nici o casă pe o rază de câțiva kilometri. Dacă cineva ne-ar fi protejat, am fi zărit măcar unul dintre agenți.

– Vrei să spui că ni s-a întins o cursă? șopti ea, uimită. Cineva din poliție l-a prevenit pe Luca?

– Mi-e teamă că da. Evident, pot să mă înșel, dar nu vreau să ne asumăm nici un risc, adăugă el, ridicându-se.

Carla se ridică și-l văzu ieșind.

Era atât de diferit de Luca! Fostul ei logodnic nu s-ar fi scuzat niciodată că o supărase… De altfel, Luca nici nu ar fi iertat vreodată o jignire.

Fără să mai piardă nici o secundă, se ridică și se îmbrăcă în grabă. Câteva minute mai târziu, se aflau amândoi în mașină.

O dată plecați, Carla lăsă geamul și privi peisajul scăldat de lumina lunii.

– Luca trebuie să fie pe aproape, zise ea, tremurând, în ciuda căldurii de afară.

– Ne vom descurca, fii fără grijă, zise Frank. Îți promit.

Temerile Carlei se dovediră false. Nimeni nu atacă mașina când coborâră valea. La răscruce, Frank opri prudent, apoi intră pe strada principală și apăsă cu putere pe accelerator.

– Frank! strigă fata. Nu ai aprins farurile!

– Bineînțeles că nu! Încercăm să trecem neobservați, în caz că suntem supravegheați.

Într-adevăr, nu aprinse farurile decât după o distanță de câțiva kilometri.

– Unde mergem? întrebă Carla, ușurată că scăpaseră cu bine dintr-o nouă încercare.

– Nu știu… Drumul ăsta trebuie să ducă undeva, dar fără hartă și fără nici un indicator, nu pot ghici unde anume.

– Vom merge toată noaptea?

– Vei înceta vreodată să pui întrebări?

Carla îl fulgeră cu privirea.

– Nu mă pot abține, replică ea, calmă. Sunt îngrijorată.

– Și nu ți-a trecut prin cap faptul că și eu aș putea fi?

De data asta, Carla nu știu ce să răspundă. La drept vorbind, nu se întrebase cam ce putea să creadă Frank. Decât în ceea ce o privea, desigur.

– Pari întotdeauna atât de calm, șopti ea.

– Toată lumea se teme de ceva, zise el, scurt.

– Chiar și tu? Și de ce anume te temi? întrebă ea, curioasă.

Frank avea un aer atât de misterios! Oare va avea încredere să-i împărtășească temerile lui sau va rămâne tăcut?

– De faptul de a fi întors în trecut, șopti el pe un ton atât de sumbru încât fata nu mai avu curajul să insiste.

Străbătură drumul în tăcere, apoi Frank zise:

– Cunosc un motel nu foarte departe de aici. Vom petrece acolo noaptea. Dar mai întâi trebuie să mă asigur că nu ne urmărește nimeni.

Opri motorul și împinse mașina în afara drumului. Ascunși la umbra unui copac, așteptară în tăcere.

– Știi cine din poliție te-a trădat? întrebă Carla.

– Nu, din păcate. Și când te gândești că aveam încredere în omul meu… Dar de acum înainte va trebui să ne descurcăm singuri.

Carla tăcu, dusă pe gânduri. Își aminti viața ei alături de unchiul, cadourile pe care i le făcea, toate dovezile lui de afecțiune… De ce îi ignorase strigătul de ajutor acolo, în biserică?

Luca… În ciuda comportamentului său violent, nu era pe de-a-ntregul rău. Dădea cu plăcere bani în scopuri caritabile, îi plăcea opera și vinul bun. Când erau mici, o protejase întotdeauna de ceilalți copii, care o necăjeau. Prezența lui reprezentase pentru ea siguranță, încredere, confort. Dar acum înțelegea că, încă din adolescență, încercase mereu s-o izoleze de restul lumii și s-o facă dependentă de el. Astfel, avea să devină proprietatea lui exclusivă.

Totuși, se gândi ea, deși unchiul ei și Luca aveau destule defecte, asta nu însemna că sunt niște escroci. Doar Frank spunea că aparțineau mafiei. Dar ce știa ea despre Frank, în afară de faptul că o ajutase să fugă de familia ei?

Era gata să-l întrebe ceva, dar bărbatul îi făcu semn să tacă. Un zgomot se auzi în depărtare. Un zgomot de motor.

– Ar putea să fie orice mașină, sugeră Carla. Un turist, un fermier…

Fără să răspundă, Frank deschise portiera. Mașina se apropia, iar farurile luminau puternic în noapte… Tremurând, Carla înțelese foarte bine despre ce era vorba. Se lăsă pe spate în scaun, căutând să se ascundă cât mai bine. De ce Frank rămăsese afară?

Auzi motorul foarte aproape, apoi zgomotul se îndepărtă. Portiera se deschise.

– Era Luca, zise Frank. Într-un Afla Romeo, înmatriculat în Italia. Aș fi recunoscut capul ăla de pepene oriunde.

– Exagerezi. Nu are capul așa ciudat…

– După tot ce ți-a făcut, încă îl aperi?

Carla își mușcă buza, regretând intervenția ei stupidă.

– Mi-am petrecut toată viața scuzându-l… pentru diferite lucruri. De fiecare dată când făcea un rău cuiva, mă simțeam obligată să rezolv eu problema. Mi-e greu să renunț…

Frank îi aruncă o privire ironică și deblocă frâna de mână. Mașina o luă ușor înspre șosea.

– Ce facem acum? întrebă Carla.

– Plecăm! Sau poate că vrei să ne întoarcem la vilă și să-mi mai povestești câte ceva despre drăguțul de Luca…

– Scutește-mă de umorul tău, replică ea. Mai bine gândește-te că avem în față o pantă, iar noi mergem cu farurile stinse… Ca să nu mai zic că drumul are niște curbe foarte periculoase… Nici nu știu ce moarte să aleg…

***

Carla crezu că nu vor mai ajunge vii la motel. Mașina părea gata să cadă în adâncul prăpastiei la fiecare curbă. În spatele lor, se distingea clar un zgomot de motor. Luca își dăduse probabil seama de plecarea lor din casa oferită ca domiciliu de poliție și pornise din nou în urmărire.

În sfârșit, după două ore, ajunseră la un drum de țară care ducea până la o veche construcție din piatră. "Hotelul Munților" scria pe firma prost luminată.

– E târziu, zise Carla. Probabil că proprietarii s-au culcat deja.

Frank zâmbi și merse în spatele motelului ca să parcheze.

– Știi bine că nimeni nu rezistă farmecului meu, zise el, coborând din mașină. Vii?

Prea obosită pentru a mai riposta, Carla îl urmă, privindu-l cum se luptă cu mecanismul încăpățânat al porții de intrare.

– Farmecul tău nu funcționează de la distanță, remarcă ea ironic.

Spre marea ei surpriză, poarta fu deschisă însă de o femeie cu o statură impozantă, care-l luă imediat în brațe. Interzisă, Carla îi privi fără un cuvânt.

– E una dintre admiratoarele tale? întrebă ea în șoaptă, urmându-l în hol.

– De fapt, eu sunt un admirator al lor. Marie și Henri sunt niște oameni minunați. Îi cunosc de multă vreme.

Ajunseră în salon, iar fata se lăsă obosită într-un fotoliu. Frank discuta aprins cu gazda în franceză. Deodată, femeia se repezi spre Carla și o strânse cu afecțiune la piept. Stupefiată, fata încercă în zadar să înțeleagă.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Marie te-a felicitat pentru căsătorie, răspunse Frank, impasibil.

– Dar nu m-am măritat! exclamă Carla.

– Nu cu Luca. Cu mine…

Carla se încruntă.

– Nu înțeleg, zise ea încetișor. Ce le-ai povestit?

– Că ne-am căsătorit, e simplu.

Fără alte lămuriri, Frank se îndreptă spre scara care ducea la etaj. Chiar în acel moment, un bărbat de vreo patruzeci de ani își făcu apariția, tot numai un zâmbet, și-i adresă lui Frank câteva cuvinte în franceză. Carla pricepu că el era Henri. Ca și soția lui, bărbatul părea foarte bucuros de această vizită. Carla le făcu un semn scurt din cap și se grăbi să-l urmeze pe Frank. Când ajunse sus, îl zări pe aceasta stând în pragul unei camere foarte cochete. Patul era atât de mare încât părea să ocupe

întreaga încăpere. În ciuda mobilierului simplu, camera era frumoasă și curată.

– Ce mai e și gluma asta cu nunta noastră? întrebă Carla. Și de ce avem doar o cameră?

El își încrușișă brațele la piept și se sprijini de dulap.

– Mi s-a părut soluția cea mai simplă și mai logică, date fiind împrejurările. De altfel, singura cameră care mai e liberă se află în cealaltă aripă a motelului. În cazul în care Luca ar ajunge aici, nu m-ai auzi dacă aș striga după ajutor…

Omul ăsta nu putea fi niciodată serios? se întrebă Carla, exasperată.

– Când Marie a văzut inelul tău de logodnă, a dedus că suntem căsătoriți. Nu am făcut decât să confirm…

Carla își privi inelul. Piatra era atât de… evidentă, încât o făcu să se simtă prost și o întoarse.

– Îmi pare rău, urmă Frank, mângâindu-i obrazul. Dar nu te îngrijora. Nu am de gând să profit de situație.

Carla se duse la fereastră, jucându-se cu crenguțele de lavandă așezate într-o frumoasă vază de ceramică.

– Ești într-adevăr foarte drăguț! exclamă ea. Cine ți-a spus că am să te las să profiți?

– Eu. Pentru că știu că-ți plac.

Ea se întoarse atât de brusc, încât vaza se răsturnă, iar lavanda se răspândi pe parchetul ceruit.

Frank o privi insistent, desfăcându-și unul câta unul nasturii cămășii. Ce naiba făcea? Nu fusese destul de clară? Simți că o cuprinde furia.

– Am dreptate, nu-i așa? insită Frank, fără s-o slăbească din ochi.

– Nu! replică fata cu o voce surdă. Nu vreau să fiu cu un bărbat ca tine!

Și fără să mai aștepte răspunsul lui, se întinse în pat.

– Sper că parchetul nu e foarte tare, zise ea, întorcându-se pe cealaltă parte. Noapte bună!

Capitolul 7

– Noapte bună, Carla, răspunse Frank. Nu te supăra pe mine, te rog! Ești atât de frumoasă! Dar nu voi încerca nimic, pentru că nu vreau să te rănesc… Mă aflu aici ca să te protejez… iar parchetul e foarte bun, să știi.

Auzind aceste cuvinte, Carla se întoarse, regretând că fusese atât de dură.

– Cred că ești obosit, după drumul ăsta, șopti ea. Dacă vrei să dormi în pat, am… să dorm eu pe covor.

– Ei… bine, doar o clipă. Să mă trezești devreme mâine dimineață. Trebuie să sun la poliție.

Carla se ridică și se duse la lavoarul din cameră ca să se spele pe față. Apa caldă îi făcea bine. Când ridică privirea și se zări în oglindă, își dădu seama că ochii ei au o strălucire aparte… Tulburată, plecă privirea.

Era prima dată când trebuia să împartă camera cu un bărbat. Se uită spre Frank. Stătea întins spre marginea patului și părea adormit.

În această poziție puțin confortabilă, risca să cadă oricând din pat, se gândi fata. Se apropie de el, ezitând, întrebându-se dacă va reuși să-l așeze mai bine. Era atât de mare!

Dar ce va gândi el, dacă se va trezi în timp ce ea încerca să-i găsească o poziție mai bună? Că vrea să-l seducă? Cu atât mai rău pentru el, își spuse, încercând să-i scoată pantofii. Apoi îi ridică picioarele, ca să le întindă mai bine, și-l împinse cu putere pentru a-l rostogoli spre mijlocul patului.

Dar în ciuda eforturilor sale, fata nu reuși să-l mute nici măcar un centimetru. Ajunsă la capătul puterilor, aruncă o privire spre chipul lui, unde ghici un surâs vag. Avu impresia că își bătea din nou joc de ea. Chiar și în somn! se gândi ea, furioasă, reluându-și eforturile. Dar de ce naiba era atât de greu? Transpirată, se propti din nou în saltea, încercând să-l împingă cu spatele.

Ei bine, cu atât mai rău pentru el, renunță ea în sfârșit. Nu avea decât să cadă și să doarmă pe jos până mâine dimineață…

Dar imediat regretă acest gând și se strădui din nou să-l așeze într-o poziție mai confortabilă. Oare nu avea Frank grijă de ea de două zile încoace? Merita să se odihnească bine. Strângând din dinți, se aplecă peste el și-l trase din nou, cu toată forța de care era capabilă. Singurul rezultat al acestei noi tentative fu că în mâini îi rămase cămașa lui…

Cum avea oare să explice acest lucru mâine dimineață? Își imagina deja toate comentariile lui. Slavă Domnului, dormea încă. Așa că îndrăzni o nouă încercare. Lăsă cămașa jos și atinse cu mâinile pielea lui goală. Era atât de dulce, fină, caldă… Fără să vrea, privirea îi alunecă pe bustul lui puternic, apoi spre șolduri, picioare… După alte eforturi care i se părură că durează o veșnicie, reuși în fine să-l întindă drept în pat. Cu un gest prompt îi așeză ușurată perna sub cap.

Oare ar fi trebuit să-i dea jos și pantalonii? se întrebă ea. Nu, era prea mult. Nu trebuia să exagereze, ar fi fost jenant! Se așeză pe jos, contemplându-l. Părea relaxat, parcă mai tânăr. Genele lui negre și lungi îi umbreau obrajii, iar buzele lui pline și senzuale zâmbeau… Carla se aplecă și îndrăzni să-i atingă cu degetul conturul buzelor.

Tresări. Frank deschisese ochii.

– Dormi, șopti ea. E noapte.

Frank mormăi ceva, apoi se întoarse pe cealaltă parte, trecându-și brațul pe după gâtul fetei.

– Nu. Lasă-mă! protestă ea.

Dar era prea târziu. O ținea foarte strâns, iar chipul lui se odihnea pe pieptul Carlei. Nu mai putea să plece fără să-l trezească. Poate că ar fi fost mai bine să încerce și ea să doarmă. Astfel, vor fi amândoi odihniți bine și gata să se trezească în zori. Înăbușindu-și un căscat, Carla se întinse în pat. Apoi întinse mâna ca să stingă întrerupătorul. În câteva secunde, dormea adânc.

***

Un cocoș cânta undeva afară, în lumina apoasă a răsăritului. Carla deschise ochii și văzu chipul lui Frank alături de ea. Toate amintirile zilei de ieri îi reveniră în memorie. Se îndepărtă ușor, dar Frank protestă în somn și o strânse mai tare lângă el.

Fata tremură de plăcere. Ar fi trebuit să se trezească… dar de ce? Cu un suspin de mulțumire, se ascunse din nou la pieptul lui și adormi.

Când se trezi din nou, razele soarelui intrau în valuri în cameră. Se simțea atât de bine! se gândi fata, zâmbind fără să vrea. O căldură dulce o învăluia. Întoarse capul și îl zări pe Frank întins alături de ea. Doamne! Cum de uitase?

Trebuia să se trezească înainte ca el să-și dea seama de prezența ei… Dar când vru să plece, el o strânse din nou, apoi spuse câteva cuvinte de neînțeles, o sărută și redeveni tăcut.

Inima fetei bătea să-i spargă pieptul. Nu ar fi trebuit să se pună niciodată într-o asemenea poziție… Să se abandoneze lui. Acum, se afla prinsă într-o capcană! Măcar dacă s-ar fi trezit atunci, în zori… Cu cât încerca să scape, cu atât Frank o strângea mai tare la piept. Înnebunită, simți cum mâna bărbatului îi alunecă ușor pe pântece.

– Ce bine e să te trezești așa, șopti el.

– Crezi? exclamă ea, întorcându-se. Eu nu. Lasă-mă!

– Cum am ajuns aici? Credeam că am fost condamnat să dorm pe covor…

Carla roși, rușinată.

– Dacă știam că ești atât de hotărâtă, aș fi încercat să nu adorm. Nici o femeie nu m-a purtat până în pat.

– Nu te-am purtat nicăieri! Te-ai întins singur pe pat și după două secunde ai adormit. Eu nu am făcut decât să te așez mai bine, adăugă ea, roșind.

– Da? zise el, mângâindu-i fața. Și cine mă poate asigura că nu ai profitat de situație?

O sărută pe buze atât de tandru, încât închise fără să vrea ochii. Era atât de bine… perfect!

– Nu aș face așa ceva niciodată, murmură ea, privindu-l în ochi. De unde îți vin ideile astea?

– Nu e o remarcă foarte flatantă pentru mine… Dar cum se face că sunt pe jumătate gol?

Carla își mușcă buzele, stânjenită.

– Ți-am scos cămașa și pantofii. Ca să te simți mai bine, șopti ea.

El zâmbi plin de mulțumire.

– Ia te uită! Câtă imaginație! Nu am folosit niciodată această scuză! De fapt, nu cred că aș convinge prea multe femei cu asta, din păcate!

Cu mâna liberă, Frank îi mângâie părul, apoi coborî încet spre gât. Ea îl contempla vrăjită, incapabilă să acționeze. Nu mai protestă când el coborî spre nasturii pijamalei și-i descheie. O dată bluza căzută la pământ, mâna lui se apropie de sutien, închizându-se peste sânul ei.

– Am făcut dragoste îmbrăcați în noaptea asta? întrebă el, cu o voce răgușită de dorință.

– Frank, șopti ea, eu nu am făcut dragoste niciodată.

El rămase nemișcat, privind-o cu un aer uimit, apoi se întoarse pe spate, cu ochii în tavan. Carla simți cum inima ei o ia razna. Coșmarul reîncepea. Ca și cu o zi în urmă, bărbatul ăsta trezea în ea o pasiune devastatoare, apoi o respingea cu dispreț.

– Dar ce naiba se petrece aici? strigă ea. Ce încerci să-mi demostrezi?

– Nimic, Carla. Te doream, să fii sigură de asta.

– Nu sunt jucăria ta! De ce te joci astfel cu mine?

– Ca să te apăr. Dar nu e deloc ușor, crede-mă! zise el, sec.

Era atât de fermecător, învelit în cearșaful alb. Cât de mult ar fi vrut să-i mângâie pielea aurie, să-i urmeze conturul ferm al umerilor… Deodată, îi întâlni privirea și roși.

– Asta pentru că sunt nepoata lui Pancrazio Gambini? șopti ea.

– Nu, Carla. Ci pentru că ești atât de tânără și de inocentă.

– Te deranjează că nu am mai făcut niciodată dragoste? În fond, trebuie să existe o primă oară.

El zâmbi trist.

– Nu văd ce e așa amuzant! protestă Carla.

– Când te dăruiești unui bărbat, Carla, trebuie să-l iubești și să te iubească. Destul ca să vrei să-ți petreci întreaga viață alături de el.

Ea ridică din umeri.

– Asta aștepta și Luca de la mine și acum uite, fug de el ca de ciumă.

– Dar ai vrut să te căsătorești cu el. În timp ce pe mine nu mă cunoști decât de două zile. Între noi nu poate fi nimic serios.

Îi luă mâna, iar ea se simți dintr-o dată mai bine, în ciuda durității vorbelor sale.

– Nu știam că trebuie să ai un calendar pentru sentimente, șopti ea. Ce trebuie să fac? Să-ți cer o audiență mai târziu?

Frank o privi o clipă. Părea să se afle într-o mare încurcătură.

– Dar nu știi nimic despre mine! Doamne! Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, Carla.

– Dar Luca? Crezi că mi se potrivește mai bine? întrebă ea cu amărăciune.

– Dintr-un anumit punct de vedere, sunt mai rău ca el.

– E imposibil!

– Carla, îmi placi foarte mult, dar nu vreau să mă implic în nici o relație. În nici un fel. Crede-mă, dacă m-ai cunoaște mai bine, nici tu nu ai vrea să fii cu mine. Încercam doar să te protejez de o decepție.

– Atunci, de ce m-ai sărutat? replică ea, cu lacrimi în ochi. Nu ți-am cerut așa ceva.

Frank deveni grav.

– Carla, nu vreau să te rănesc. Singura femeie pe care am iubit-o vreodată a fost rănită. Mi-am promis că nu o voi mai lua niciodată de la capăt. De atunci, nu am mai avut decât relații efemere.

– De ce? Îți e frică?

Ea își regretă îndată cuvintele. Mersese prea departe. Cine era ea, ca să-l judece astfel?

– Îmi pare rău, reluă ea, cu inima strânsă, văzând expresia tristă a bărbatului.

– Și mie. Femeia pe care am iubit-o cândva a murit. Dar toate astea nu au importanță, zise el, ridicându-se. Mă duc să fac un duș.

– Frank! strigă ea. Stai… Vreau să te întreb ceva… foarte important pentru mine. Cum… se numea fata?

– Louise, răspunse el. Eu am ucis-o.

Carla păli, neîncrezătoare.

– Cum?

– Liniștește-te, spuse el cu un zâmbet amar, nu am folosit metodele lui Luca. O, nu! Am fost mult mai crud! Eram pe atunci prea tânăr și prea prost pentru a măsura importanța actelor mele. Dar m-am purtat urât cu ea și ea a ales să moară.

– Doamne! Ce s-a întâmplat?

– Prefer să nu vorbesc despre asta, răspunse el cu o voce fără timbru.

– Tu nu vrei să vorbești despre nimic, niciodată! protestă ea.

De data asta, Frank o privi cu furie.

– Ce ai spus?

Carla își dădu seama că este pe jumătate goală și ridică cearșaful pentru a se acoperi.

– Ai auzit foarte bine, replică ea. De fiecare dată când trebuie să te încrezi în cineva, bați în retragere. E imposibil să scoată cineva ceva de la tine.

– În locul tău, nu aș risca, zise el, glacial.

– Nu-mi pasă! Am început să mă obișnuiesc să risc totul. Chiar și viața!

El continua s-o privească. Ea își plecă privirea, cu inima înghețată.

– Tu știi totul despre mine, iar eu nu cunosc nimic în ce te privește, explică ea, în chip de scuză.

– Dar ce vrei să știi?

Ea tresări, surprinsă. Iată-l, deodată, atât de direct! Probabil că voia s-o șocheze, pentru ca să înceteze cu întrebările.

– Îmi vei răspunde la întrebări? întrebă ea. La orice întrebare?

– Ai de gând să mă supui unui interogatoriu? zise el, nemilos. Nume, are să, data nașterii… Foarte bine. Locuiesc în Manhattan, sunt născut pe 21 iunie, iar telefonul meu e ascultat…

Carla era tulburată.

– Știi foarte bine ce voiam să spun. Îmi doream doar să facem cunoștință…

Frank se lăsă pe pernă, cu un oftat.

– Înțeleg. Credeai că, dacă am dormit împreună, am să-ți spun toate secretele mele… Și am să te iau în brațe așa.

O strânse la piept.

– Și să te sărut așa, urmă el, unindu-și buzele cu ale fetei.

Pentru o clipă, Carla crezu că va ceda dorinței. Apoi, își aminti cinismul lui. Nu! Nu-l va lăsa să-și înceapă din nou jocul.

– Destul! M-am săturat! exclamă ea, îndepărtându-l. Îți bați joc de mine.

Frank o privi fără suflu, apoi își trecu mâna prin păr.

– Doamne, Carla! Nici pentru mine nu e ușor…

– Vrei să te deplâng? răspunse ea, cu amărăciune. Te dezgust chiar atât de tare?

– Cum? strigă el, stupefiat. Carla, mi-e scârbă de mine. Tot ce-mi doresc este să scapi tu cu bine din toate problemele astea…

– Și apoi, vei pleca, încheie ea fraza în locul lui, tristă.

O va uita imediat ce va întoarce spatele și va trece la altă aventură… Cum de se simțea atrasă de un astfel de om?

– Nu aș putea să te fac fericită, zise el, lipindu-și capul de pernă. Sunt cu zece ani mai mare decât tine și mi se pare că între noi e o diferență de un veac.

Carla tăcu.

– Nu cunoști nimic din viață, reluă el. Ai fost crescută într-o colivie de aur și probabil că eu sunt singurul bărbat pe care l-ai întâlnit, în afară de cei din familia ta.

– Mă disprețuiești! șopti Carla, strângând mai tare cearșaful în jurul ei. Pentru tine nu sunt decât o prostuță, care se aruncă în brațele primului venit…

Furioasă, se ridică brusc și se îmbrăcă. Trebuia să plece de aici, cât mai departe. Chiar cu riscul de a-l întâlni pe Luca. Nimic nu era mai rău decât tortura la care o supunea Frank.

– Nu e asta, zise Frank în sfârșit, vizibil uimit de reacția ei. Te înșeli.

– Te rog să mă scutești de discursurile astea caritabile, de politețea ta. Știu foarte bine că am fost ridicolă. Nu… am să te compromit, stai liniștit.

Frank o privi fără să se miște.

– Ți-ai pus rochia pe dos, observă el.

– Lasă-mă în pace!

– Nu. Nu am să te văd autoflagelându-te de dragul meu. Nu merită osteneala.

Carla nu răspunse, preocupată să-și așeze rochia cum trebuia.

– Mai întâi de toate, trebuie să-ți mărturisesc că am întâlnit rareori o femeie mai drăguță ca tine. Îmi place să te sărut, Carla. Mi se pare un gest atât de natural, de frumos, și cu toate astea nu e decât o iluzie.

– Așa că mă respingi când îți dai seama de greșeala ta. Nu contează ceea ce simt eu. Cu atât mai rău pentru mine, dacă încep să mă implic. Mă faci să devin bolnavă de dorință, apoi mă abandonezi, în numele nu știu cărei datorii. Ah! Cât o să mai râzi pe seama mea, când toate astea vor fi trecut. Parcă te aud povestindu-le prietenilor tăi aventura cu gâsculița din Italia. "Am răpit-o de la nuntă, din biserică, și am dat-o gata numai c-o privire. Ba da, ba da, așa e. De altfel, ca pe toate femeile pe care le-am întâlnit."

Vocea Carlei se frânse.

– Ba chiar am reușit s-o aduc la mine în pat, reluă ea, imitând vocea gravă și senzuală a lui Frank. Dar nu am făcut dragoste cu ea, nu. Am fost nobil, am respins-o, explicându-i că nu sunt făcut pentru…

Fu întreruptă brusc. Frank o trase din nou în brațele lui, sărutând-o. Cu o singură mână, îi desfăcu fermoarul rochiei, lăsând-o goală. O mângâie, făcând-o să simtă că râuri de foc îi traversează corpul, îi sărută sânii… Carla se lipi de el, tulburată de senzațiile pe care le simțea acum pentru prima dată.

Îl provocase, rănită că fusese respinsă. Dar nu știuse că astfel pătrunde într-un univers necunoscut, un univers al senzualității, al uitării de sine. Mângâierile lui o făceau să plângă de bucurie. Acum, putea fi sigură: îl iubea pe acest bărbat din toată inima.

Deodată însă, el ridică privirea și rămase uimit la vederea lacrimilor ei.

– Ah, Carla, vezi și tu prea bine că nimic nu se poate naște între noi! E imposibil! zise el, îndepărtându-se.

Fără să se uite măcar o dată înapoi, se ridică, își luă lucrurile și ieși din cameră.

Carla se lăsă pe pat, îndurerată. Se înveli în cearșaf, cu inima strânsă. Poate că Frank nu avea să se mai întoarcă niciodată, se gândi ea, privind ușa închisă în urma lui.

Rămase multă vreme nemișcată, apoi începu să-și revină. Era o prostie să gândească astfel. Îi promisese că avea s-o ducă în Anglia. Și apoi, își lăsase aici geanta și actele. Dădu la o parte cearșaful și se apropie curioasă de servieta din piele neagră. "Iată o ocazie perfectă de a descoperi câteva dintre secretele misteriosului Frank!" se gândi ea, deschizând fermoarul. Poate că avea în sfârșit să înțeleagă atitudinea acestui bărbat, căruia își dăruise inima pentru totdeauna…

Capitolul 8

O oră mai târziu, Carla așeza la loc în servietă documentele descoperite. Rămase pe gânduri multă vreme, privind pierdută afară. Se ridică în sfârșit, făcu un duș și se îmbrăcă aproape mecanic. Trebuia să-l găsească pe Frank și să-l forțeze să-i spună adevărul o dată pentru totdeauna.

Bărbatul se afla jos, în bucătărie, bându-și cafeaua. Carla se apropie de masă, dar se opri deodată, cuprinsă de teamă. Dacă refuza să-i răspundă?

În acea clipă, el ridică ochii spre ea. Ea se așeză în fața lui, cu frica în suflet. Cum avea să înceapă? Ce avea să-l întrebe?

Dar Frank fu cel care rupse primul tăcerea.

– Dacă aș fi fost un om de onoare, acum ar fi trebuit să-mi cer iertare, șopti el. Dar dat fiind comportamentul meu, pot fi orice mai puțin un om de onoare.

– Foarte adevărat, zise ea, sec.

Frank îi aruncă o privire surprinsă, apoi zâmbi, cu un aer trist.

– Întotdeauna ți-am admirat sinceritatea, Carla. Spui deschis ceea ce crezi, și asta e bine.

– Dar nu același lucru îl faci și tu.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că știi ceva despre nașterea mea. Ceva ce eu nu știu, răspunse ea, fremătând sub privirea lui intensă. M-am uitat prin documentele pe care le porți cu tine… Am citit totul… Majoritatea articolelor m-au lăsat să înțeleg că nu sunt fata presupușilor mei părinți… De asta ai venit la nunta mea, nu? Sperai să mai descoperi ceva despre misterul nașterii mele. Ceva de care să te poți folosi pentru cartea ta.

– Nu, răspunse el, impasibil. Nu aveai dreptul să-mi umbli prin lucruri.

Carla îl privi cu mirare.

– E vorba de viața mea, zise ea. Ceea ce pe tine nu te-a oprit…

– Nu știu nimic, Carla. Cred că-ți pierzi timpul.

– Bineînțeles! Trebuia să-mi dau seama. Nici torturat nu ai spune…

– E mai bine așa.

– Poate pentru tine, răspunse ea. Nu pentru mine. De ce nu mi-ai spus nimic despre toate astea?

– Nu puteam, zise el, urmărind cu degetul conturul ceștii. La început nu știam dacă trebuie să am încredere în tine sau nu. Ai fi putut să te întorci la Luca. Poate că refuzul tău de a căsători

nu era decât ceva trecător. Oricum ar fi fost, cu cât știai mai puțin, cu atât ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Cu inima bătându-i puternic de emoție, Carla își adună curajul pentru a-i pune întrebarea atât de importantă pentru ea.

– De asta nu ai vrut să facem dragoste? Pentru că nu aveai încredere în mine?

– Nu, Carla… Acum, mi-e teamă de… mine.

– Ce știi despre părinții mei?

El ezită.

– Vei afla asta când vom ajunge în Anglia, răspunse el. E tot ce am dreptul să-ți spun.

Carla își aminti de telefonul misterios primit de Frank la hotelul din Monte Carlo.

– Lucrezi deci pentru cineva, zise ea, pe un ton neutru.

– Într-un fel, da.

– Și nu vrei să-mi spui pentru cine?

– E prea periculos, Carla.

– Pentru cine? Pentru persoana pe care o protejezi? Pentru că, dacă înțeleg bine, eu nu sunt decât o monedă de schimb.

Frank bătu cu pumnul în masă.

– Cum poți să spui o asemenea prostie?

– Pentru că mă tratezi ca pe un obiect. Ca pe un soi de bombă cu efect întârziat, pe care trebuie s-o duci la destinație înainte de a-ți exploda în mână.

– În fond, poți să crezi ce vrei, replică el, pe un ton obosit. Dar află că regret că te-am întâlnit.

– Imaginează-ți că și eu.

Se priviră o clipă sfidător, apoi Frank oftă și o atinse tandru pe umăr.

– Nu ne ajută în nici un fel cearta asta, zise el. Esențial în mometul de față este să reușim să scăpăm cu bine de Luca.

– Nu-mi mai pasă de Luca, zise ea încet, rănită de cuvintele lui.

Frank îi mărturisise voalat că nu o iubea. Mai mult, că voia să scape cât mai curând de ea, că devenise o povară. O furie surdă crescu în sufletul ei. Ce-i mai rămânea de făcut?

– Vreau adevărul! strigă ea, lovind în masă. Nimeni nu are dreptul să-mi ascundă adevărul despre viața mea, pricepi?

Femeia care se ocupa de servirea clienților se apropiase de masă, dar reacția fetei o făcu să se întoarcă grăbită la treburile ei.

– Calmează-te, Carla, șopti Frank. Altfel, va trebui să spunem adio mesei de dimineață.

– La naiba, se înfurie fata, eu vorbesc despre viața mea, nu despre micul dejun.

– Va trebui să ai răbdare, explică el. Și așa știi prea multe.

Carla tremura din tot corpul. Avea nevoie de cineva în care să aibă încredere, iar Frank, singurul ei aliat, refuza s-o ajute.

– Nici nu mai știu ce scrie în articolele alea, reluă Frank. Și apoi, nu eu le-am făcut. Le-am luat doar ca surse de informare. E adevărat că toate sugerează că ai fost adoptată la naștere, dar așa ceva nu înseamnă nimic… scandalos.

– Carla plecă privirea.

– Îmi pare rău. Dar pentru mine a fost un adevărat șoc să aflu că nu sunt… ceea ce credeam…

Frank îi luă mâna într-a sa.

– Ziarele sugerează doar o ipoteză. Și, în general, nu trebuie să crezi tot ce scriu ele.

Ea îl privi intens.

– Nu cred că ai fi păstrat tăieturile din jurnale dacă ai fi fost convins că e vorba doar de minciuni. Dar… nu mai insist… Nu voi obține nimic de la tine. Iar singurul om care m-ar putea lămuri se află acum în spital.

Frank o privi cu gravitate. Pentru un scurt moment, păru emoționat! se gândi Carla.

– Poate că mai e cineva care ar putea să te ajute…

– Cine? întrebă Carla, uimită.

– Doica ta din Anglia, răspunse el, cu un aer enigmatic.

– Dar ea a venit să aibă grijă de mine după ce m-am născut… Logic! Așa că nu știu cum m-ar putea lămuri. Și apoi, unchiul meu nu ar fi încredințat un secret de familie unei străine.

– Dar tu? Tu nu-ți amintești nimic ciudat legat de copilăria ta?

Carla îl privi cu răceală.

– De ce ți-aș spune ție? Tu nu vrei să-mi povestești nimic despre tine.

– Cum dorești, replică el, cu o ridicare din umeri indiferentă.

Ce rol juca el acum? De unde această indiferență subită? În mod sigur, îi ascundea ceva.

– Copilăria mea a fost foarte obișnuită, șopti ea, privindu-l cu atenție. Aproape plictisitoare.

– Ca în toate familiile mafiote, observă el.

– Nu ai dreptul să spui așa ceva! Tatăl meu a fost fratele unchiului Pancrazio. Era un om foarte respectat.

– Problema e că s-ar putea să nu fi fost tatăl tău, replică Frank, privind-o în ochi.

Carla vru să protesteze, dar se abținu.

– Credeam că e vorba doar despre minciuni din ziare! zise ea. Eu am știut întotdeauna că tata a fost un industriaș din Torino, care avea o fabrică de mașini. Unchiul Pancrazio mi-a povestit că el și mama au murit într-un accident de mașină, testând ultimul model care trebuia scos pe piață. Ar fi putut să dea lovitura cu el…

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Frak, blând.

– O defecțiune tehnică… Pe atunci, eu aveam doar câteva luni. Mai târziu, am citit despre moartea lor… dar nu era mare lucru de aflat.

Așteptă câteva secunde, sperând în zadar că Frank avea să-i dezvăluie secretul, dar el tăcu. Nemaiputând suporta, se ridică oftând și fugi în camera lor. Deschise dulapul și își scoase hainele, aruncându-le de-a valma în pungile de la Monte Carlo.

– Ce faci?

Vocea lui Frank se auzi lângă ea, dar Carla nu se întoarse.

– Nu se vede? răspunse ea. Vreau să plec.

El se apropie de ea și-i mângâie umerii.

– Carla! Oprește-te, te rog!

Ea se întoarse, nervoasă.

– Nu! Plec și gata! țipă ea, aproape isterică. Nu mă poți împiedica!

– Sigur? Mai gândește-te… Aș putea să te închid în dulap, de exemplu. Și e foarte vechi… cred că are carii, care îți vor ține de urât…

Ea îl privi, tremurând de dezgust.

– Ai avut dreptate când ai spus că ești mai rău decât Luca! Tot timpul ai pretins că vrei să mă ajuți, dar de fapt nu ai făcut altceva decât să-ți urmărești propriul interes. Și, mai grav, complotând pe la spatele meu.

El o prinse de umeri.

– Uită-te la mine, Carla! Chiar crezi că îți ascund ceva?

Ea îl privi, obosită. Cine era el până la urmă? I se părea că îl cunoaște dintotdeauna și totuși rămânea la fel de misterios ca în prima zi…

– Nu știu ce să mai cred, șopti ea. În orice caz, nu ești cel care credeam. Îmi ascunzi lucruri importante, simt asta. Nu cred că greșesc dacă vreau să aflu adevărul.

Cu un suspin, Frank o strânse la piept.

– Nu, răspunse el, sărutându-i părul, nu greșești. Dar să fugi nu rezolvă nimic.

– Nu fug!

– Unde vrei să te duci? Nu ai nici bani, nici mijloc de transport.

Ea ridică din umeri și se îndepărtă.

– Voiam să iau mașina ta, mărturisi ea.

– Și eu? Cum naiba să mai plec de aici?

– Ai putea să închiriezi altă mașină. Luca nu-ți știe numele și apoi pe mine mă caută, nu pe tine.

– Ești convinsă? Date fiind ultimele evenimente, cred că Luca știe despre mine cam tot ce se poate ști. De altfel, continuă el, luând-o de mână și trăgând-o în pat lângă el, cine îmi spune că nu ai fost tu cea care m-a trădat?

– Poftim? exclamă ea, nervoasă.

– Păi, să ne gândim puțin. Să zicem că te-ai hotărât să te întorci… Obosită de atâta aventură, te-ai decis să fii rezonabilă… Dar trebuie să te răspumperi cumva în ochii lui Luca, așa că îi vei da la schimb un adversar.

– Dar e absurd! strigă ea, ridicându-se.

Frank o forță să se așeze la loc.

– Într-adevăr, recunoscu el. Dar cred că-ți dai seama în ce situație mă aflu. Trebuie să fiu prudent. Nu pot să-ți spun tot ce știu și nici nu te pot lăsa să pleci.

– Nu ai încredre în mine? întrebă ea, cu vocea stinsă.

– Dimpotrivă. Dar nu știu dacă tu vei avea încredere în mine, în cazul în care Luca va reuși să ne prindă.

Se aflau atât de aproape unul de altul încât fata îi simțea căldura corpului. Trebuia să-și recapete stăpânirea de sine, să lupte cu atracția pe care o simțea față de el.

– Dacă nu îmi spui ceea ce știi, șopti ea cu un vizibil efort, mă întorc la Napoli. Unchiul meu va trebui să-mi răspundă. Pentru mine e vital să știu toate astea.

Frank o privi nemulțumit.

– Chiar crezi că te-aș putea lăsa să pleci? Că te voi lăsa să te arunci în gura lupului?

– De ce nu? Din câte mi-am dat seama, nu însemn nimic pentru tine.

– Nu mai spune prostii, strigă el, exasperat.

– Comportamentul tău de azi dimineață mi-a dovedit că nu-ți pasă de ceea ce simt, insistă ea cu lacrimi în ochi.

Fata căuta cu înverșunare în buzunarul rochiei, în speranța că avea să găsească o batistă. Frank se ridică și luă de pe masă un șervețel de hârtie, întinzându-i-l.

– Mulțumesc, murmură ea. Dar să știi că împotriva a ceea ce crezi tu, nu aș trăda niciodată pe nimeni. Nici măcar pe cel mai arogant și mai egoist om din lume, adică pe tine!

– Nu mi-ai spus niciodată ceva mai frumos, răspunse Frank cu un zâmbet fermecător.

Carla se ridică, foarte nervoasă, și începu să se plimbe prin cameră.

– Du-te naibii, domnule Cormac! Nu-mi pasă de zâmbetul tău! Sunt liberă să plec și voi pleca, fie că-ți place sau nu.

Frank redeveni serios.

– În caz că ai uitat, fostul tău logodnic se află pe urmele noastre. Nu vei putea ajunge la Napoli, Carla. De altfel, ai avea noroc dacă ai ajunge măcar până la șosea. Singura noastră soluție este să sunăm la poliție, să aflăm cine ne-a trădat și unde se află Luca.

– Crezi că ei știu?

– Posibil, răspunse el. Pentru moment, va trebui să așteptăm. Mașina e ascunsă în garajul lui Henri. Cu puțin noroc, Luca nu va veni încoace. Cât despre povestea cu părinții tăi, nu sunt decât supoziții. Nimic care să merite să-ți pui viața în pericol.

– E viața mea! țipă Carla. Fac ce vreau!

În cameră se lăsă tăcerea. Afară se auzeau râsete și voci pline de veselie, iar printre ele Carla recunoscu glasurile Mariei și al soțului ei. Frank îi spusese că sunt căsătoriți de multă vreme. "Ce fericiți par!" se gândi fata, cu o oarecare invidie.

Carla se întoarse și se așeză pe pat, descurajată.

– Ce e? întrebă Frank. Plângi?

– Nu, mormăi ea, uitându-se în pământ.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

Ea ridică privirea.

– Tu, replică ea dintr-o răsuflare. Ești drăguț cu mine numai din interes, iar eu, ca o imbecilă, am… crezut că… și am căzut în plasă…

El o mângâie tandru.

– Te înșeli, Carla. Știi foarte bine.

Ea se îndepărtă. Atingerea acestui om o ardea.

– Nu știu nimic. Și sunt sătulă de enigmele tale!

– Carla, șopti el, la început mi-era teamă ca această aventură să nu se termine prost. Acum pare că avem șanse să scăpăm cu bine din toate astea, dar nu am câștigat bătălia. Și nu uita că Luca are motive să mă urască… nu numai pentru că te-am ajutat să fugi.

– Da, pentru că ai scris cartea aia despre el, recunoscu ea, gânditoare. Dar mă tratezi ca pe o idioată, căreia nu-i poți încredința nimic. Cum te mai aștepți să cred în ce-mi spui? Nu am nici o dovadă. Chiar dacă inima îmi spune că ar trebui să am încredere în tine, mi-ar plăcea să fiu sigură.

Chipul lui Frank se întunecă, dar bărbatul rămase tăcut.

– Cine ești, Frank? reluă fata, privindu-l drept în ochi. Se pare că știi totul despre familia mea și despre mine. Iar eu nu știu nici unde te-ai născut, nici cine sunt părinții tăi… Și cine este această Louise?

– Nu am obiceiul de a vorbi despre mine, zise el. În general, eu sunt cel care pune întrebările.

Ea se aplecă spre el. Chipurile lor se atingeau aproape.

– Simt nevoia să știu mai multe, răspunse ea. Nu înțelegi?

El se întinse pe pat, oftând.

– Tatăl meu e un industriaș, începu el, pe un ton neutru. Iar Louise e singura femeie pe care am iubit-o vreodată. M-am născut la Boston. Cât despre mama, era italiancă, dar îi plăcea tot ce era irlandez, inclusiv tata. Cormac este numele strămoșilor mei irlandezi. Gata. Ești mulțumită? adăugă el, încrucișându-și brațele la piept.

Ea îl privi cu atenție. Chipul lui Frank era rece, distant. Cât era de diferit de bărbatul alături de care se trezise azi-dimineață. Care era adevărata lui personalitate? De ce era atât de schimbător? Câteodată tandru și farmecător, altă dată dur și îndepărtat…

Tristă, Carla nu răspunse. Frank nu va avea niciodată încredere în ea, nu-i va încredința nici un secret.

Spre mare ei surpriză însă, el continuă să vorbească, luându-i mâna într-a lui.

– Tatăl meu era bogat. Iar eu am fost singurul lui fiu. Chiar dacă mai aveam patru surori, a hotărât să fiu eu moștenitorul afacerii. Cred că îți dai seama din asta ce copil răsfățat am fost! urmă el, privind în gol. La douăzeci și unu de ani, aveam tot ce un om își poate dori. Bani, mașină sport… ca să seduc fetele… și m-am îndrăgostit de o chelneriță.

Tăcu o clipă, furat de amintiri.

– Era minunată. Nu foarte drăguță, dar, cum se spune, avea ceva special… Alături de ea, mă simțeam în al nouălea cer, fiecare clipă era o bucurie… Era prea frumos ca să dureze. Într-o bună zi, fata asociatului tatei a venit la noi acasă, pretinzând că era însărcinată cu mine. Nu-mi venea să cred! Fusesem cu ea înainte de a o întâlni pe Louise, era adevărat, dar știam că ne luasem toate precauțiile necesare. Dar cum ea susținea că nu mai fusese și cu altcineva, a trebuit să accept. I-am cerut un timp de gândire, dar înainte ca eu să pot găsi o soluție, părinții noștri începură să organizeze nunta. I-am vorbit tatei despre Louise, dar nici nu a vrut să audă.

Carla îl privi îndurerată.

– Louise provenea dintr-un mediu… modest, înțelegi? adăugă el. Și apoi, trebuia să-mi asum responsabilitățile care-mi reveneau față de copilul pe care-l concepusem. Trebuia să mă însor cu Jane… cu atât mai rău pentru Louise. Ea a început să

plângă. Mă simțea neputincios. Dumnezeu să mă ierte, dar… i-am propus în schimb niște bani. Am crezut ca un prost că așa ceva o va ajuta. Evident, asta nu a făcut decât să agraveze problema…

Frank tăcu. Carla își ținu răsuflarea, de teamă ca bărbatul să refuze să povestească mai departe.

– Cu cât data nunții se apropia, cu atât eram mai îngrijorat. Parcă simțeam ceva. Dar nu voiam să-mi schimb planurile. Era vorba despre onoarea familiei mele, credeam eu… S-ar spune că tatăl meu și unchiul tău au același sistem de valori.

Carla nu răspunse, privindu-l cu sufletul la gură.

– Totul s-a terminat foarte repede. În ziua nunții am surprins o conversație. Logodnica mea nu era înscărcinată! Îmi întinseseră o cursă.

Frank tăcu din nou. În cameră se lăsă o tăcere grea.

– Și ce ai făcut? întrebă Carla în șoaptă.

Frank tresări, ca și cum s-ar fi trezit brusc la realitate.

– Ce ar fi trebuit să fac de la bun început, spuse el. Am plecat imediat cu mașina și m-am dus la Louise. Voiam să-mi cer iertare, eram în stare de orice, doar să mă poată ierta. Să-i ofer luna de pe cer. O iubeam și eram convins că o puteam convinge de dragostea mea.

O privi pe Carla cu intensitate.

– Și? întrebă ea.

– Dar ea luase un tub de somnifere. Și câteva ore mai târziu a murit la spital.

Carlei i se strânse inima. Niciodată nu văzuse pe chipul lui atâta durere.

– Mi-am dat seama că familia mea m-a manipulat ca pe un copil pentru a-și atinge scopurile. Eram bogați, dar prin această alianță deveneam puternici! Părinții ei i-au sugerat să pretindă că e însărcinată, iar Jane a acceptat fericită. După căsătorie, mi-ar fi explicat că nu fusese decât o alarmă falsă. Și bineînțeles, toți credeau că am să accept această explicație foarte ușor. Doar am fi fost deja căsătoriți…

Frank zâmbi cu amărăciune.

– O căsătorie "perfectă", zicea tata. Care, în plus, avea să pună capăt ciudatei mele dorințe de a deveni ziarist. Eram destul de tânăr și de naiv pentru a crede în poveștile lor despre onoare și datorie. Tata mi-a mărturisit totul în seara în care m-am întors de la spital. A țipat și m-a amenințat că mă dezmoștenește pentru că mi-am abandonat logodnica în ziua nunții. Dar nu-mi păsa de amenințările lui. Nu mă mai impresionau. Mi-am luat câteva lucruri și am plecat.

Carla plecă ochii, tulburată. Nu putea să-l vadă suferind atât. Deodată, tresări, simțindu-i degetele pe fața ei. Ridică fruntea.

– Acum crezi că mă cunoști mai bine? întrebă el.

– Da! Acum înțeleg cum ți-a venit ideea de a mă ajuta să fug de la nuntă. De ce ți-ai asumat atâtea riscuri, știind că în biserică erau oameni înarmați.

El încuviință cu o scurtă înclinare a capului și-i luă mâna.

– Frank, îndrăzni ea, cred că ar trebui să încetezi să te mai pedepsești pentru ce s-a întâmplat. Erai tânăr, erai naiv, iar

familia ta a profitat de asta… Te-au trădat și te-au obligat să acționezi altfel decât simțeai. Nu e vina ta.

El se întunecă.

– Nu-mi mai căuta scuze, zise el, furios. Nu am nevoie de mila ta.

– Preferi să te închizi în tine?

El își retrase mâna.

– Mi-am jurat să nu mă mai îndrăgostesc niciodată.

– De ce? Îți faci rău, șopti Carla, cu blândețe.

– Nu contează. Asta nu te privește.

– Chiar crezi asta?

– Carla, știi câte femei am cunoscut? Câte s-au așezat lângă mine, ca tine, și mi-au șoptit cuvinte de dragoste?

Carla tăcu, iar el avu un zâmbet amar.

– Nu, bineînțeles. Nici eu nu le mai știu numărul.

– Ce vrei să dovedești? Că ești cel mai mare macho din lume? replică fata, hotărâtă să nu se mai lase impresionată de dispoziția lui schimbătoare.

– Nu, Carla, nu. Ci că nu sunt bărbatul potrivit pentru o fată ca tine. Ar fi bine să-ți intre bine în cap.

Ea continua să-l privească fără să clipească.

– M-ai salvat de Luca, zise ea.

El ridică din umeri, indiferent.

– M-am aflat întâmplător la locul potrivit. În câteva săptămâni, când vom ajunge în Anglia, sunt sigur că mă vei uita. Și va fi mai bine așa… Pentru că mi-ar fi ușor să te iubesc. Numai că refuz să te fac să suferi.

Nici măcar nu mai vreau să mă ajuți la cartea pe care vreau s-o scriu.

– Frank! strigă ea. De ce ești atât de dur cu mine?

– Pentru că e necesar, Carla.

– Dar… eu te iubesc! mărturisi ea, pierdută.

El zâmbi din nou, cu tristețe.

– Ce știi tu despre dragoste? Ce știi tu despre viață, Carla?

Ea îl privi, hotărâtă să-și apere dragostea.

– Știu mai multe decât crezi, replică ea.

– A… îmi cer scuze! Nu știam că am în față o femeie atât de experimentată… Spune-mi, Carla, câte inimi ai frânt înainte de a ajunge cu Luca la altar?

Capitolul 9

– Îți bați joc de mine. Dar chiar anul trecut, de exemplu, m-am îndrăgostit nebunește de cineva, răspunse Carla, furioasă.

Dacă în alte împrejurări expresia lui Frank ar fi făcut-o să izbucnească în râs, acum fata nici nu binevoi să-l ia în seamă. Fusese jignită de remarcele lui disprețuitoare.

– Azi-dimineață, observă el cu o privire bănuitoare, m-ai spus că nu ai mai făcut dragoste niciodată.

– Am mințit.

– Da?

– Drept cine mă iei? Am și eu ceva experiență.

– Nu știu ce să zic… Îl cunosc destul pe Luca pentru a-mi da seama că a făcut în așa fel încât să nu ai prin preajmă decât bărbați de peste șaizeci de ani…

– Te înșeli! Nu am fost mereu împreună. Am făcut școala în Elveția.

Fata nu adăugă însă că instituția era complet izolată…

– Vai, nu-mi vine să cred… Înseamnă că ai sedus toți turiștii veniți la schi și preoții de la capela școlii?

– Nu mai râde, replică ea, rănită. Când am plecat de la școală am cunoscut pe cineva… Dar nu am să-ți mai povestesc nimic, pentru că toate astea te amuză.

– Pe mine? întrebă el, cu un aer inocent.

– Da.

Pentru o clipă, Carlei i se păru că bărbatul o privește cu tandrețe. Dar știa bine că se înșală. Frank nu simțea nimic pentru ea. Chiar dacă ochii lui aveau acum culoarea blândă a cerului de vară…

– Felul în care vorbești despre aventurile tale sentimentale mă amuză, șopti el. Păreai atât de… neexperimentată.

– Dar dragostea face parte din viață, nu? Am învățat și eu câte ceva… Am petrecut trei zile în pat alături de el.

– Cred că a fost epuizant, draga mea! Dar, mai spune-mi… Sunt absolut uimit! adăugă el, aplecându-se spre ea.

Fata căută în grabă să adapteze povestea, în așa fel încât să pară veridică.

– Ei, bine, am să-ți spun…, începu ea. Era foarte frumos. Mult mai frumos ca tine. Și nu era deloc arogant. Nici egoist.

Frank zâmbi.

– Și așa… Ați rămas trei zile în pat… Ce temperament!

– Nu-i așa? A fost minunat… Vrei detalii?

– Nu, răspunse el, mângâindu-i umerii. Prefer să-mi faci o demostrație…

Carla tremură și vru să se îndepărteze, dar se afla deja pe marginea patului. Se ridică, încercând să rămână calmă.

– Ce vrei să spui?

– Hai, nu mai face pe mironosița! zise el, apăsând cu palma salteaua. Vino aici. O femeie atât de experimentată ca tine nu cred că are nevoie de o schemă. Arată-mi ce ai învățat de la amantul tău. Nu știu dacă îți pot promite la rândul meu trei zile de plăcere, dar să zicem…

Frank își privi ceasul.

– … douăzeci de minute, încheie el.

Cuprinsă de panică, fata se dădu un pas înapoi și se lovi de dulap. Nu se aștepta la o astfel de reacție din partea lui.

– Carla, de ce minți? întrebă Frank, tandru.

– Nu mint. Chiar am întâlnit pe cineva! protestă ea, cu forța pe care i-o dădea disperarea de a nu deveni ridicolă. La Veneția!

Frank zâmbi și o luă de mână.

– Îmi pare rău, Carla. Cred că ai dreptate să fii supărată pe mine. Dar câteodată mă înnebunești!

Fata îl privi cu atenție. Își râdea din nou de ea?

– Vorbește-mi despre relația asta, insistă Frank.

– Bine… De fapt, nu s-a întâmplat nimic, mărturisi ea, incapabilă să mai mintă. Am fost la niște verișori îndepărtați anul trecut, la Veneția. Luca și unchiul Pancrazio erau într-o călătorie. Unul dintre verișorii ăștia a fost foarte drăguț cu mine. Foarte, foarte drăguț, adăugă ea, gânditoare.

– Adică? întrebă Frank.

De unde tonul ăsta sec, dintr-o dată? Carla ridică privirea, surprinsă. Frank însă părea impasibil. Era imposibil să ghicești ce simte acest om.

– Într-o seară, am băut șampanie în piața San Marco și am luat o gondolă. M-a sărutat sub clar de lună…

Alături de Giulio, totul fusese perfect, se gândi fata, cu un oftat. Prea perfect. Se purtase ca un îndrăgostit romantic, dar părea mai degrabă să joace un rol. După acest sărut pasional, rămăseseră prieteni. Nimic mai mult.

– Ți-a spus cât ești de frumoasă? întrebă Frank.

– Da. Mereu îmi spunea… Dar se uita tot timpul în spate. Ca și cum s-ar fi temut să nu fie urmărit.

Frank clătină din cap, ca și cum toate astea nu l-ar fi mirat deloc.

– Și ai de gând să-l revezi?

– Nu, răspunse Carla, sec, cu o expresie de dezgust. Nu vorbea decât despre unchiul meu și despre cât e de fericit să lucreze pentru el. Începuse să devină plictisitor. Cred că aș fi obosit foarte repede.

Ridicând privirea, întâlni privirea lui Frank și i se păru că citește în ochii lui o luminiță ironică.

– Iar te amuzi! exclamă ea, cu inima strânsă.

– Da… De fapt, nu. Scuză-mă, Carla, dar câteodată ai un fel atât de amuzant și de original de a te exprima. Dar Luca? întrebă el, redevenind serios. Nu crezi că te-ai fi plictisit alături de el?

– Ce contează? replică ea, nervoasă. Trebuia să ne căsătorim, nu era vorba de romatism aici. Pentru mine, ca să fiu sinceră, era

o modalitate de a fi liberă. Dar cu cât se apropia data ceremoniei, cu atât îmi dădeam mai bine seama că nu făceam decât să schimb tutela unchiului cu cea a lui Luca. Iar la biserică această idee mi s-a părut dintr-o dată insuportabilă.

Afară, în curte, se auziră deodată zgomote ciudate.

Frank se ridică încruntat și se duse la fereastră.

– Ce e? întrebă Carla.

Fata se apropie de Frank, privind cu mirare ce se întâmpla afară.

– Așează mese, șopti Frank. Pare că se pregătesc de petrecere.

Se aplecă peste pervaz și-i strigă Mariei ceva. Henri așeza tacticos sticlele de vin pe o masă, la umbra unui copac. Marie răspunse ceva de neînțeles, zâmbind radioasă.

– Ce a zis? întrebă Carla, intrigată.

– Păi… organizează o mică petrecere în cinstea căsătoriei noastre, răspunse el, impasibil.

– Cum? Glumești.

– Ți se pare că am timp de așa ceva?

Vocea lui sunase atât de dur, încât Carla se sperie de-a dreptul.

Bărbatul ăsta nu o iubea și nu o va iubi niciodată. Acum, era sigură. Cum de putuse spera că va fi altfel? Poate că îl atrăgea fizic, dar asta nu însemna nimic.

Era desigur interesat s-o ducă în Anglia, pentru că libertatea lui depinde acum și de ea… dar nu se implicase în povestea asta cu sufletul, așa cum spera ea.

– Liniștește-te, răspunse fata, pe un ton amar. Am să mă duc s-o anunț pe Marie că totul a fost o neînțelegere.

Frank o reținu.

– Ți-ai pierdut mințile? Ce vrei să-i spui?

– Adevărul!

– Adevărul?

– Da.

– Adică?

– Că nu ne potrivim și că nu ne vom înțelege niciodată. Cred că știi și tu, există cupluri care divorțează la douăzeci și patru de ore după nuntă. Iar noi avem deja patru zile de conviețuire. Pare destul de plauzibil. E adevărat, există și oameni care trăiesc împreună fericiți timp de treizeci de ani, așa cum sunt Henri și Marie. Dar nu e cazul nostru, adăugă ea, cu tristețe.

Frank o strânse la piept.

– Lasă-mă! Mă doare…

Frank nu răspunse.

– Mă duc să-i spun Mariei. Am să-i cer să-mi dea o cameră separată, dacă tot trebuie să stau aici.

În loc de răspuns, Frank o sărută cu pasiune. Carla nu avu timp nici să protesteze.

În curte, se auziră aplauze.

Bărbatul o trase în cadrul ferestrei, continuând s-o sărute cu aceeași pasiune neașteptată.

– Dacă vor să dea o petrecere pentru noi, vom accepta și gata. Am fost destul de clar?

O privi cu un aer inflexibil. Carla îi susținu privirea, apoi, văzând că Frank nu pare dispus să facă nici un compromis, o cuprinse enervarea.

– Doar nu crezi că mă poți obliga să merg la petrecere!

– Dacă trebuie, am să te duc legată, Carla. Dar odată ajunși acolo, va trebui să le faci jocul, te avertizez de pe acum.

– Nu ești cu nimic mai bun ca Luca! zise ea, fugind de cealaltă parte a patului, în încercarea de a pune între ei un obstacol. Cu ce drept îmi dai ordine?

În ciuda hotărârii de a-i ține piept cu orice preț, Carla trebuia să recunoască: se temea de el. Vocea îi tremura.

Bărbatul ăsta se născuse ca să comande.

Carla începu să cedeze.

– Eu nu sunt Luca, zise el cu o voce vibrând de enervare. Îți cer să înțelegi bucuria acestor oameni care vor să ne sărbătorească… Și află că nu vor aprecia deloc intenția ta de a fi sinceră… în ceasul al doisprezecelea. Ce ai de gând să faci? Să provoci un nou scandal?

Carla nu răspunse. Se apropie de fereastră și privi din nou afară.

– Nu avem de ales, reluă el. Trebuie să facem lucrurile care se așteaptă de la noi. Dacă nu vom merge amândoi la petrecere, nu vom reuși decât să-i jignim pe acești oameni, care de altfel nu au nici o vină că relația noastră este destul de neclară. Nici eu nu am chef să merg, crede-mă…

Frank o privi cu o expresie senină.

– Am venit la nunta ta cu multe idei preconcepute, reluă el. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că îl vei înfrunta pe Luca în felul

în care ai făcut-o și nici că poți fi atât de curajoasă. Ai trecut prin atâtea, Carla, în aceste ultime zile, și nu te-ai descurajat niciodată. Trebuie să-ți spun că te admir.

Tăcu o clipă, apoi adăugă, pe un ton conciliant:

– Îmi pare rău când te supăr, draga mea. Știu că uneori lucrurile îmi scapă de sub control…

O privi cu ochi rugători.

– Gândește-te că prietenii mei cred că fac un lucru bun. De ce să-i supărăm?

Cât de draguț știa totuși să fie. Carlei îi venea să-i sară în brațe, dar știa că trebuie să se abțină.

Încercă să-și ascundă tulburarea trecându-și mâna prin păr, apoi se îndreptă spre ușă

– Mă duc să văd dacă Marie are nevoie de ajutor, șopti ea, fără să se întoarcă. Nu te teme, nu voi face scandal… Cel puțin, nu azi.

Marie o primi pe fată cu mare bucurie, dar îi refuză ajutorul. Spre marea surpindere a Carlei, gazda lor vorbea destul de bine engleza. O invită la masa așezată la umbra castanilor și luă loc lângă ea. Turnă vin în două pahare și ciocniră.

– În sănătatea voastră! exclamă ea, bucuroasă.

Apoi o privi, încruntată.

– Dar de ce zâmbetul ăsta atât de trist? Nu vă înțelegeți bine?

Carla o privi cu un aer nesigur, dar Marie nu insistă.

– Scuză-mă, zise ea. Sunt indiscretă… dar asta pentru că ținem foarte mult la Frank. Și suntem foarte bucuroși că s-a însurat în sfârșit.

Fata nu știu ce să răspundă. Marie era atât de drăguță! Nu-i mai rămânea decât să mintă…

– Ba da, ba da, totul merge bine, zise ea, încercând să zâmbească mai convingător. Dar am călătorit mult… Și apoi, Frank are niște necazuri…

Marie o privi complice.

– Ne era teamă că va rămâne toată viața singur, explică ea. Și ar fi fost păcat… Un bărbat ca el…

– Credeți? întrebă Carla, șoptit.

– Sigur. Dar tu ar trebui să știi. Doar te-ai căsătorit cu el…

Carla roși.

– Sinceră să fiu, nu știu foarte multe despre trecutul lui. Ne cunoaștem de puțin timp…

– Da, așa e. E adevărat că nu prea vorbește despre viața lui. În privința asta, e foarte discret. Dar l-ai schimbat atât de mult! Incredibil! În atât de puțin timp…

– Eu?

– Da, răspunse Marie, clătinând din cap. Chiar vorbeam cu Henri, aseară. Când se uită la tine, are o expresie pe care nu am mai văzut-o niciodată la el. I-am spus soțului meu: "Sunt făcuți unul pentru altul. Se vede cu ochiul liber!"

Zâmbi din nou și se ridică.

– Trebuie să mă duc la treabă, zise ea. Mai sunt încă multe de făcut. Tu stai aici și odihnește-te! E petrecerea ta.

Carla acceptă bucuroasă. Era preferabil să nu-l mai vadă pe Frank. Tensiunea dintre ei devenise insuportabilă…

Fata se întinse confortabil pe șezlong și nu se ridică decât spre după-amiază, când umbrele începură să se lungească în forme ciudate pe dalele curții.

Frank nu se afla în cameră. Surprinsă de această absență, Carla profită totuși de lipsa lui ca să-și aleagă în liniște rochia pe care avea s-o poarte la petrecere.

Cu rochia în brațe, intră în baie. "Până la urmă, se gândi ea, să pretindă că era căsătorită cu Frank era infinit mai greu decât să fugă de Luca."

Se privi în oglindă.

Supărată că părea atât de palidă, fata se încruntă.

Deodată însă rămase fără glas, contemplând cu uimire expresia pe care o avea. Semăna atât de mult cu unchiul său în aceste clipe! Avea aceeași expresie amenințătoare. Se gândi că însuși Luca ar fi putut să se teamă de ea dacă ar fi văzut-o acum…

Oftă cu amărăciune. Nu Luca era problema ei acum…

Ideea că îl iubea pe Frank și că nu va mai putea să iubească vreodată un alt bărbat i se părea acum limpede ca lumina zilei.

Ce trebuia să facă? Să-l lase să-i scape doar pentru că lui îi era teamă să iubească? Nu, nu putea pierde șansa vieții ei. Ridică fruntea, cu o privire hotărâtă. În fond, Frank voia ca ea să joace astăzi rolul soției perfecte. Ei bine, dorința îi va fi îndeplinită!

Poate va găsi mijlocul să topească acest ghețar!

Pentru baie, se duse în camera Mariei, care îi împrumută bucuroasă un uscător de păr și trusa ei de machiaj.

Nu reveni în cameră decât când fu gata pentru marea întâlnire. Părul îi cădea în bucle strălucitoare pe umeri și o lumină neobișnuită îi juca în priviri.

Abia atinse clanța ușii, că aceasta se deschise brusc.

– Unde naiba…? începu Frank, nervos.

– Ce e? îl întrupse ea, cu răceală.

Frank nu răspunse. Părea complet paralizat. Fata, dându-și seama că eforturile ei dădeau roade, jubila.

– Ce e? repetă ea.

– Rochia…

– O știi, doar tu mi-ai cumpărat-o! replică ea, indiferentă.

Frank îi luă fața în mâini.

– Dar la păr ce ți-ai făcut? Și la ochi…

– M-am spălat pe cap, asta-i tot, zise ea, forțându-se să rămână calmă, să nu-i arate tulburarea care o cuprinsese. M-am gândit că trebuie să mă aranjez puțin pentru petrecere. Să părem o pereche căsătorită.

El o luă de braț, încântat.

– Excelentă idee, zise el, zâmbind.

Știa foarte bine cât de mult o tulbura atingerea lui, se gândi Carla, furioasă, și iată că profita de asta!

– Să știi că pot merge și singură, ripostă ea, încercând să scape.

– Te cred, dar facem un mic antrenament. Ai văzut în ce stare e covorul de pe scări? Nu vreau să aluneci… și să te prăvălești peste vreun invitat. Nu vreau să fie nimeni rănit.

– Dar dacă vei fi tu cel care cade? Mi-ar plăcea să te împing de acolo, mormăi ea, enervată.

Un surâs ilumină chipul bărbatului.

– Iată că și vorbim ca un cuplu căsătorit, draga mea. Nu e minunat? Cred că ar trebui să folosim experiența asta și să ne gândim serios la viitorul nostru comun.

Asta era prea mult. Carla se îndepărtă, furioasă.

– Cum îndrăznești?

– Glumeam, Carla.

– Nu-mi place umorul tău! replică ea, cu lacrimi în ochi.

El se apropie de fată și-i ridică bărbia, privind-o în ochi.

– Ce ai? întrebă el, redevenind serios.

Ea scutură din cap, încercând să scape de privirea lui. Uitase rolul de seducătoare pe care trebuia să-l joace.

– Crezi că și eu am glumit când am spus că te iubesc?

Chipul lui Frank se întunecase, iar Carla simți cum curajul începe s-o părăsească.

– Credeam că pot juca acest rol în seara asta… credeam că te voi impresiona… măcar un pic. Dar nu… Nu pot… Și nu pot minți în fața invitaților.

Probabil că Frank făcuse duș… câteva picături de apă curgeau din părul lui. Fără să se gândească prea mult, Carla întinse mâna și șterse apa care îi ajunsese pe obraz.

– Ești foarte frumoasă în seara asta, șopti Frank, luându-i mâna. Dar orice ai spune, nu servește la nimic. Nu te iubesc, Carla.

– Știu, zise ea, întorcând capul, pentru ca el să nu-i vadă lacrimile.

El o mângâie, obligând-o să-l privească.

– Carla, ascultă-mă bine. Tu crezi că mă iubești, dar te înșeli. Vei vedea în seara asta că totul nu e decât o iluzie. În ochii celorlați, vom fi soț și soție, te voi ține de mână și-ți voi spune că te iubesc… Asta dorești, nu-i așa?

– Nu! Nu vreau să mă minți!

– Ești prea tânără pentru a ști ce înseamnă să iubești. Tu vrei să auzi cuvinte de dragoste, pretinzi gesturi romantice… nu asta este esența iubirii, Carla… dar asta vei avea în seara asta. Și poate îți vei da seama singură că nu sunt bărbatul de care ai nevoie…

– Ce știi tu…

– Ai acceptat să te măriți cu Luca doar ca să devii doamna Finzi… Nu era decât o fantezie și ai priceput asta numai când ai ajuns în fața preotului. Acum crezi că ești îndrăgostită de mine, dar e același lucru. Când am să mă port și eu ca un îndrăgostit, îți vei pierde interesul. Te asigur!

Părea atât de trist spunând toate astea… Dar și foarte convins! Inima fetei se strânse dureros.

– Poți să crezi ce vrei, Frank, răspunse ea, îndepărtându-se. M-am înșelat poate asupra vieții pe care aveam s-o duc alături de Luca, dar nu am greșit în judecata mea asupra lui. Sunt foarte sigură de faptul că te iubesc, dar nu pot face nimic ca să te conving de asta. Dar nici tu nu poți să schimbi nimic. Te iubesc!

El o privi câteva clipe, apoi, fără un cuvânt, o luă de braț și se îndreptară spre locul unde se strânseseră deja invitații.

"Măcar, de data asta nu a protestat" se gândi Carla, agățându-se de o mică, foarte mică speranță…

Oare avea să-i accepte dragostea?

Mâncarea era delicioasă, dar Carla trebui să se forțeze ca să poată mânca. Marie și Henri îi zâmbeau mereu, încurajând-o să guste din toate preparatele. Frank se afla lângă ea, în capul mesei mari, acoperită cu in alb.

Sătenii din localitatea vecină îl cunoșteau bine pe "soțul" ei și veniseră bucuroși să serbeze împreună nunta tinerilor. Rând pe rând, trecuseră prin fața lor, o sărutaseră pe obraz și-i strecurară în mână câte un cadou.

Tulburată, fata privea mulțimea de obiecte adunate în fața lor: un pocal, un castonaș cu pate de foie gras, o față de masă din in… Lacrimile îi inundară ochii.

– Nu te simți bine? întrebă Frank, aplecându-se spre ea.

– Nu, răspunse ea, surprinsă de sincera îngrijorare care se ghicea în vocea lui.

De când se așezaseră la masă, el îi zâmbea întruna, îi lua mâna într-a lui, o săruta, o servea cu mâncare și-i umplea, atent, paharul gol.

Gesturile lui erau foarte amabile, dar Carla suferea, știind că toate astea făceau parte dintr-un rol, pe care el se străduia să-l joace bine. Pentru ea, era o adevărată tortură să știe că nimic nu va schimba lucrurile dintre ei.

– Te rog, oprește-te, zise ea.

– De ce? Nu te mai interesează realitatea? Dar dacă am fi căsătoriți, așa m-aș purta… Vezi, am avut dreptate… Nu-ți place.

Carla trânti plină de nervi furculița în farfurie.

– Realitatea nu însemnă minciună, Frank! strigă ea. Tu trăiești într-o lume a iluziilor. Crezi că e suficient să poruncești pentru ca sentimentele să dispară. Dar nu merge așa, și tu știi prea bine. Te prefaci doar, pentru că ți se pare mai comod așa.

Frank nu răspunse, dar privirea îl trăda. Carla știa că vorbele își atinseseră ținta.

– Crezi că m-am îndrăgostit de o idee? Crezi că nu știu cine ești? Mă crezi chiar atât de proastă?

– Ce vrei? întrebă el, pe un ton scăzut.

Carla fu din nou tulburată de privirea lui tandră.

– Pe tine te vreau. Nu știu de ce m-am îndrăgostit de tine… Câteodată, aș da orice să te pot uita. Dar nu pot. Îmi e absolut imposibil!

Fata nu regreta sinceritatea cu care îi vorbise. Îi ceruse să-și deschidă inima în fața lui, și asta făcea. De altfel, nu mai putea să reziste astfel. Nu-i mai suporta ironiile, nici faptul că nu o lua niciodată în serios. Și apoi, aceasta putea fi singura ocazie de a-i spune tot ce simte. Peste câteva zile vor ajunge în Anglia și… Frank o va uita.

Vinul o ajuta, așa că insită, hotărâtă să-i spună tot ce avea pe suflet.

– Cred că m-am îndrăgostit de felul în care mă privești, în care mă atingi, de faptul că reușești să mă faci să râd chiar și când sunt supărată, explică ea, indiferentă la privirile curioase ale invitaților.

Tăcu o clipă, așteptând, dar Frank rămase tăcut.

– Și apoi, ai câteodată niște reacții care mă surprind… plăcut… te porți atât de frumos… Mi-ai cumpărat haine…

Dar își dădu seama că vorbele ei nu au nici un efect. Toată pasiunea ei era risipită în van.

– Îmi pare rău, șopti ea. Știu că nu mă iubești și toate dezvăluirile mele ți se par absurde.

Plecă ochii, neputând îndura privirea rece a bărbatului de lângă ea.

– Nu mai pot continua astfel, adăugă ea. Comedia asta, care pe tine te amuză, pentru mine înseamnă o adevărată tortură.

Ochii lui Frank deveniseră aproape negri. Nimeni nu putea ghici ce gânduri ascunde. Va rămâne pentru totdeauna un mister.

– Și mie îmi pare rău, Carla. Ăsta este adevărul. Te-am prevenit doar.

– Deci, nu simți nimic pentru mine? insistă ea, gata să plângă.

O lumină stranie se văzu pentru o clipă în ochii bărbatului, dar aceasta se stinse imediat.

– Nu, răspunse el.

– Atunci, de ce?

– Ce vrei să spui?

– De ce mai joci această comedie? Poate că ai motive să te răzbuni pe mine… Dar cum îți poți minți atât de crud prietenii? Nu ai pic de inimă?

Frank o lăsă fără replică, izbucnind într-un râs plin de veselie. Voia probabil să dea impresia că se simt bine.

– În caz că ai uitat, draga mea, cineva ne pândește mereu din umbră, gata să ne ucidă. Am auzit că Luca e pe aproape. Dacă aude vorbindu-se despre un american și o fată din Italia care pretind că sunt căsătoriți, chiar și el va pricepe despre ce e vorba.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Încep să cred că era mai bine să mă fi căsătorit cu el, decât să fug cu tine. E mult mai dificil să stau în fiecare zi în preajma ta.

– Ce ți-am spus? Strategia mea a dat roade.

O furie subită puse stăpânire pe Carla. Luă paharul de vin și-l răsturnă ca din greșeală pe cămașa lui Frank.

– Iată altă strategie! zise ea, printre dinți. Sper că-ți place.

Fără un cuvânt, el îi luă mâna și o duse ușor la buze. Apoi, cu un aer foarte natural, o apăsă în farfuria cu tort.

– Vai, draga mea! Ce neîndemânatică ești! exclamă el, ștergându-i mâna pe rochie.

Apoi, începu să râdă din toată inima, urmat îndată de invitați. Zâmbind în continuare, o sărută tandru pe obraz și se ridică, anunțând că se duce să se schimbe. Fata râse și ea alături de ceilalți, în ciuda furiei care o cuprinsese, apoi luă un șervețel și își șterse mai întâi mâna, apoi rochia.

Surâsul ei amabil ascundea însă o adevărată furtună. Frank nu va scăpa așa ușor. Încă nu își spusese ultimul cuvânt… Dacă omul ăsta voia o ceartă între "îndrăgostiți", o va avea. Și nu

o va uita prea ușor. Sărutul pe care i-l dăduse înainte de plecare îi ardea încă obrazul. Cum putea să fie atât de josnic?

Dar furia ei nu dură mult, făcând loc unei imense triste ți. Frank nu o iubea… Nimic nu va putea schimba asta. Ce se va întâmpla oare când va veni ora să se ducă la culcare?

Frank o dorea, desigur, dar în felul lui. Și cu respectarea condițiilor sale. Dragostea nu era esențială. Oare avea să fie sincer referitor la acest subiect?

Fata împinse deodată scaunul și se ridică, murmurând o scuză timidă către oaspeți. Voia să meargă puțin… înțepenise acolo, la masă. Voia să se gândească, să găsească o soluție pentru a ieși din situația asta imposibilă.

Se îndrepta gânditoare spre casă, când în fața ochilor îi apăru o imagine care o făcu să se oprească.

Frank se îndrepta spre ea. Dar nu era singur…

Luca venea în urma lui, cu o expresie îndârjită, pe care Carla i-o cunoștea prea bine… De câte ori nu se temuse pentru viața ei la vederea trăsăturilor lui desfigurate de furie?

Fata se dădu înapoi un pas, încă unul… până ajunse să se lovească de spătarul scaunului pe care tocmai îl părăsise.

Luca și Frank continuau să înainteze, impasibili, prin curtea luminată de lampioane multicolore…

Capitolul 10

La vederea lui Luca, fata se întrebă cum putuse să se lase convinsă să-și unească destinul cu un astfel de om. Totul la el părea de prost gust… Desigur, costumul lui de mătase și pantofii din piele de crocodil costau o avere. Dar fără hainele astea de lux, cum ar fi arătat?

În plus, tenul palid și o iritație abia apărută îl făceau și mai grotesc. Carla îl privi ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată în viață. Comparația cu Frank era foarte tentantă și de neocolit. Își dădea seama că are nenumărate motive pentru a-i mulțumi acestuia din urmă.

Mesenii tăceau și priveau înfricoșați cortegiul care se apropia. Henri părea împietrit… Rămăsese cu gura deschisă și cu furculița încă în aer…

– Tu vei veni cu noi, declară Luca, privind-o pe Carla cu ură.

După mâna păstrată încă în buzunarul drept al hainei, fata își dădu seama că Luca ascundea un pistol.

– Găsește o explicație plauzibilă pentru acești oameni, pentru că trebuie să plecăm cu toții, adăugă el, uitându-se spre Frank. Și nu încerca nimic stupid, știu franceză. Dacă unul dintre invitați cheamă poliția, veți avea amândoi de suferit.

Frank nu păru deloc impresionat.

– Spune-le chiar tu, dacă tot știi franceză, replică el, cu mult calm. Nu sunt purtătorul tău de cuvânt.

Timp de o fracțiune de secundă, Carla crezu că Luca îl va lovi. Sau chiar mai rău… va trage în el! Își cunoștea prea bine fostul logodnic pentru a-și da seama cât era de furios. Totuși, Luca se stăpâni și se mulțumi să le ofere invitaților o explicație în franceză. Mesenii nici nu mișcară.

– Acum, după mine, ordonă el celor doi.

Carla crezu că inima avea să-i cedeze. Fuseseră prinși în capcană! Avea impresia ciudată că urmărește un film de groază.

Ca prin vis, îi urmă pe cei doi bărbați spre ieșirea din curte.

Deodată, Frank o prinse de mână și o trase în spatele unor lăzi cu sticle goale, interpunându-se între ea și Luca și protejând-o cu trupul lui.

– Las-o să plece, zise el, calm, nu mai ai oricum nevoie de ea.

– Nu, răspunse Luca, cu glas hotărât și privire rece. Amândoi veți veni cu mine, adăugă el pe un ton de nerăbdare. Grăbiți-vă.

Frank rămase nemișcat.

– Văd că nu-ți pasă de polițiștii care înconjoară hanul, spuse el.

Luca aruncă o privire temătoare în jurul lui.

Frank continuă.

– Dacă îndrăznești să faci un singur gest greșit, polițiștii au ordin să tragă. Dar dacă mă iei prizonier, ai o șansă să scapi.

– Nu! strigă Carla. Nu!

– Fata asta și-a călcat promisiunea și va trebui s-o învățăm să-și respecte cuvântul. Va trebui să mă ia de bărbat, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care-l va face pe lumea asta. Cine naiba ești tu ca să-mi dai mie sfaturi?

– Știi foarte bine cine sunt, replică Frank. Las-o pe Carla. Nu mai înseamnă nimic pentru tine în momentul ăsta.

Ochii lui Luca aruncau scântei.

– O să te fac să plătești, Cormac. Fiecare minciună pe care ai scris-o despre mine te va costa scump!

– Atunci, ia-mă pe mine. Răzbunarea asupra mea te va satisface profund, îți promit. La ce bun să te mai căsătorești cu fata asta, acum că Pancrazio Gambini a murit?

La aceste cuvinte, Carla gemu surd, iar Luca tresări, privindu-i rând pe rând pe cei doi prizonieri.

– Ce naiba tot spui… Nu ai de unde să știi așa ceva!

– Să zicem că am informațiile mele.

Surprins de această veste, Luca schimbă vorba.

– De ce ai răpit-o? Ai fost plătit să faci asta?

– Da, răspunse scurt Frank.

Italianul păru să se îndoiască de sinceritatea răspunsului.

– Nu mai minți, Cormac. Te-ai îndrăgostit de ea…

Carla rămase cu gura căscată. Ce tot spunea omul ăsta? Cu inima bătându-i nebunește, fata îl privi pe Frank.

– Ei? reluă Luca. Te-am prins, nu-i așa?

– Da, așa e. O iubesc… și dacă te atingi de ea, am să te omor, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care-l mai fac pe lumea asta.

Interlocutorul lui avu un rictus triumfal.

– Nu te afli în poziția de a negocia, Cormac. Dar într-un singur punct ai dreptate: Carla poate să plece.

Fata nu se mișcă.

– Nu pricep, șopti ea.

– Dar e destul de simplu, răspunse Luca, ridicând din umeri. De vreme ce unchiul tău a murit, nu mai am nevoie de tine. Mariella…

– Amanta ta? îl întrerupse fata, uimită. Ce legătură are ea cu…

– Nimic, dar va fi foarte fericită, pentru că acum sunt liber să mă căsătoresc cu ea.

– Deci asta era…, zise Carla.

– Da. Și apoi, nu am de ce să mă mai tem de represaliile familiei tale. Pot scăpa de tine… foarte ieftin.

Bărbatul se opri, apoi adăugă, arătându-l pe Frank cu pistolul:

– De multă vreme aștept să pun mâna pe șarlatanul ăsta… va pricepe în sfârșit ce înseamnă cuvântul "răzbunare".

– Dar, Luca, strigă Carla disperată, gândește-te că eu voi fi liberă…

Fostul său logodnic îi aruncă o privire încărcată de milă.

– Draga mea, zise el cu un fals suspin îndurerat, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu-mi pasă… Nu mă mai interesează persoana ta. M-ai acoperit de rușine când ai fugit din biserică, de la nunta noastră, adăugă el cu un prefăcut glas plângăcios. Poți pleca… în lume… Dar unde te vei duce? Nu ai bani, nu ai prieteni, nu ai casă…

Carla îl privea înfricoșată, gândindu-se la o soluție de scăpare.

– Acum, continuă Luca, nu vei mai avea altceva de făcut decât să te întrebi toată viața cum anume m-am răzbunat pe iubitul tău. Și nu vei afla niciodată, crede-mă.

Cu un semn scurt din cap, Luca îi ordonă prizonierului său să-l urmeze.

Frank ascultă, sub ochii uimiți ai fetei.

– Nu poți face așa ceva! strigă ea, aruncându-se asupra lui Luca.

Acesta o respinse cu atâta violență, încât fata era gata să cadă.

– Ce naiba mai vrei? Cară-te, nu mai am nevoie de tine!

– Voi face tot ce vrei! insistă ea. Orice îmi vei cere! Dar te rog, lasă-l pe Frank să plece!

Luca o privi cu un aer uimit.

– Pleacă! răspunse el, cu o tandrețe care o uimi. Nu mai sta aici.

– Nu! urlă ea. Luca, ia-mă pe mine și lasă-l în pace!

– Carla, nu fi ridicolă, repetă Frank. Pleacă înainte să se întâmple ceva rău!

– Nu-mi pasă! exclamă ea. Luca, îmi pare rău că am plecat așa… că te-am părăsit… Îmi pare foarte rău. Întotdeauna ai fost foarte important în viața mea. Dar nunta asta era atât de… tulburătoare. M-am pierdut cu firea!

Niciodată cu s-ar fi crezut capabilă de astfel de minciuni. Dar pentru a-l salva pe Frank, era gata de orice!

Luca îi răspunse cu un plescăit din buze.

– Nu păreai deloc tulburată când ai plecat din biserică, zise el cu un calm care ascundea o teribilă furie.

Ea clătină din cap, căutându-și cuvintele pentru a-l convinge.

– Totul mi se părea ireal… Nimeni nu a încercat să mă oprească. Dar… mi-ai lipsit imediat ce am plecat și am înțeles ce făcusem. Mi-a fost frică să mă întorc, pentru că nu știam dacă mă mai vrei.

De data asta, Luca o privi cu un aer ciudat.

– M-ai rănit profund, plecând, cred că știi și tu, zise el.

Ce bine semăna acum cu băiețelul de altădată! se gândi Carla. Băiețelul care plânsese atât de mult când câinele lui a murit…

– Te rog, Luca! șopti ea. Lasă-l să plece. Acum, suntem din nou împreună… Ce nevoie mai avem de el? A făcut toate astea pentru bani. Regret că te-am făcut că suferi, dar am să-ți fiu o soție perfectă, promit!

Dar Luca își pusese din nou masca nemiloasă și o privi cu dispreț.

– M-ai dezonorat, m-ai făcut de râs în fața întregii familii. Pentru mine, nu mai însemni nimic.

Carla tremură de furie.

– Nu am însemnat nimic pentru tine niciodată! exclamă ea cu amărăciune. Nu ai vrut să te căsătorești cu mine decât ca să strângi relațiile cu unchiul meu.

Cu coada ochiului, zări cum Frank înainta lent către Luca. De ar reuși să-i atragă atenția suficient timp!

– Și apoi, urmă ea, aveai oricum o amantă! Te-ai folosit de mine, asta-i tot!

– Poate. Dar mi-ai fost destinată. Erai a mea!

Carla își strânse pumnii, nervoasă.

Tot ce îi spusese Frank despre Luca îi reveni în minte.

– Suntem în secolul XX, nu pricepi? Bărbații macho ca tine ar trebui să stea în muzeu.

Luca nu ar fi părut mai surprins nici dacă fata l-ar fi amenințat cu o mitralieră! Cu inima cât un purice, Carla continua să-l privească drept în ochi. Frank ajunsese în spatele lui.

– Pleacă! țipă mafiotul. Dacă mai spui un singur cuvânt, jur pe ce am mai sfânt că vă omor pe amândoi! Nu-mi pasă de urmări…

– Nu ai îndrăzni…

Cât timp mai putea să-l provoace fără să-și riște viața? Luca se îndrepta spre ea.

– Nu mă mai interesezi, nu înțelegi? La drept vorbind, mi-ai făcut un mare serviciu fugind din biserică.

– Cum? urlă Carla.

Fata se dădu înapoi, instinctiv, înțelegând, înspăimântată că astfel îl îndepărtează pe Luca de lovitura fatală a lui Frank

– Ți-ai dat seama bine că nu m-aș fi căsătorit cu tine decât din interes. Dar moartea unchiului tău schimbă totul. Acum, mai mult mă încurci, Carla!

– Unchiul meu s-a purtat cu tine ca și cu un fiu, șopti ea, uimită peste poate. Nu ți-e rușine să vorbești astfel despre el?

Luca înaintă până ajunse lângă ea și-i luă chipul în palme.

– Spui asta pentru că trebuia să mă căsătoresc cu fiica lui? întrebă el, cu un ton grav.

Fata îl privi cu stupoare crescândă.

– Cum? zise Luca. Nu știai că ești fata lui? urmă Luca, disprețuitor. Ce fraieră! Dar acum, că e mort, nu mai am nevoie de nici unul dintre voi! Totuși, individul ăsta trebuie să plătească.

Luca sări, speriat, dar nu avu timp să se apere de lovitura bărbatului. Frank îl lovi în moalele capului cu o sticlă de vin.

Mafiotul se prăbuși la picioarele fetei. Carla îl privi, apoi ridică ochii spre Frank.

Acesta lăsă să cadă sticla spartă la pământ și fugi spre ea, luând-o în brațe.

– Ești bine? întrebă el, cu glas blând.

– Da, șopti ea, tulburată.

Frank o privi cu o expresie pe care fata nu i-o cunoștea.

– E adevărat ce i-ai spus lui Luca? întrebă ea. Mă iubești?

Pentru o clipă, el păru să ezite. Carla se pregătea pentru o nouă lovitură. Dar Frank îi luă chipul în palme, cu un aer atât de pierdut încât vorbele nu mai contară.

– Te iubesc, Carla, mai mult decât aș putea să-ți spun în cuvinte. Dacă ai ști…

Dar nu-și mai termină fraza și o sărută pe buze cu o pasiune care nu-i lăsă nici o îndoială asupra sincerității acestei mărturisiri.

Ar fi prelungit etern acest moment dacă invitații nu ar fi apărut în jurul lor, întrebându-se ce s-a întâmplat…

Totul se derulă apoi foarte repede. Henri chemă poliția, care veni îndată și-l arestă pe Luca. Mesenii, încă sub șoc, mai băură un pahar de vin și se retraseră.

Carla și Frank se întoarseră în camera lor.

– Încă nu-mi vine să cred că unchiul meu a murit, șopti fata, apropiindu-se de fereastră. Nici măcar nu pot suferi… mi se pare imposibil să fie așa…

Se întoarse spre Frank și se încruntă, văzând expresia surâzătoare a acestuia.

– Ce e? întrebă ea.

– Am mințit. Pancrazio nu a murit…

– Cum?

– Trebuia să-l oblig pe Luca să se demaște.

– Aaaa… Mulțumesc că m-ai lăsat să aștept atâta până să-mi spui adevărul! exclamă ea, ezitând între bucurie și enervare.

– Dar aveam alte lucruri pe cap, draga mea…

Carla zâmbi, zărindu-i privirea tandră. Totuși, ceva o neliniștea încă…

– Dar ce a spus Luca… că unchiul Pancrazio este tatăl meu…

– Da.

– Și mama?

Frank se apropie de ea.

– Cred că știi, Carla.

– Sarah?

Frank încuviință cu un semn din cap.

– Am întâlnit-o când făceam cercetări pentru cartea mea despre Luca. Când a aflat că ai de gând să te căsătorești cu el, mi-a telefonat. Ea mi-a cerut să vin la ceremonie. Voia să știe dacă ești fericită, dacă ai nevoie de ceva…

– Frank! zise ea, impresionată. Ai riscat atât de mult!

– A fost un risc calculat, răspunse el, cu o ridicare din umeri. Mi-am zis că nimeni nu se aștepta să mă vadă acolo. Și cine știa cum arăt? Până la urmă, am făcut bine că am venit, nu? adăugă el, zâmbind.

– Dar ai spus lucruri atât de urâte despre Sarah! se indignă Carla. Ai făcut-o bătrână și enervantă!

– Nu te cunoșteam! Nu știam dacă pot avea încredere în tine. Apoi, Sarah mi-a spus că, în caz că vom părăsi Italia, vrea să-ți

povestească chiar ea despre nașterea ta. Dar de vreme ce știi cine e tatăl tău, nu mai am nici un motiv să-ți ascund restul adevărului.

Ascultându-l pe Frank, Carla fu invadată de o mulțime de amintiri… numeroase scene din copilărie îi reveniră în minte. Ce până acum îi părea neclar, întunecat, începea să se lămurească.

– Ce s-a întâmplat între ei? întrebă ea.

Frank se întoarse la pat și-i făcu semn să se așeze lângă el.

– S-au întâlnit în timpul unei vacanțe. Sarah venise în excursie în Italia. S-au îndrăgostit unul de altul și au avut o relație pasională. Pancrazio voia s-o ia în căsătorie, dar familia Gambini s-a opus. A trebuit să aleagă pe alta.

Carla aprobă din cap.

– Da, mi-a vorbit despre asta, zise ea, în șoaptă. Multă vreme după moartea soției sale. Fără s-o menționeze pe Sarah, desigur. Mi-a povestit doar că a renunțat la iubirea vieții lui din datorie.

– În orice caz, Sarah a avut un copil. După mine, cred că nu l-a anunțat pe tatăl tău din mândrie… El a aflat însă când era deja căsătorit și a aranjat să fii adoptată de fratele lui.

– Iar apoi, părinții mei adoptivi au murit, continuă Carla. Și Sarah a venit să locuiască la noi, ca doică.

– Cred că nu a fost deloc ușor, dat fiind că mătușa ta trăia încă. Sarah mi-a povestit că nevasta tatălui tău avea grijă să n-o lase niciodată singură cu Pancrazio. Ce tensiune trebuie să fi fost în casa aia!

– Da, îmi aduc aminte.

– Dar Sarah voia să fie mereu lângă tine, orice s-ar fi întâmplat. Dacă părinții tăi adoptivi ar fi trăit, ar fi fost altceva… dar așa, erai singură pe lume… Îi era teamă pentru tine…

– Când mătușa mea a murit, Sarah și unchiul meu, adică tata, s-au certat îngrozitor… Sarah a plecat… Îmi aduc aminte foarte bine de toate astea. Eram în camera vecină. Pancrazio era nervos fiindcă Sarah nu voia să-l ia în căsătorie… Spunea că i-a frânt inima, că nu avea dreptul să-l abandoneze. Mie mi-ar fi plăcut ca ei să se căsătorească… Nu pricepeam de ce Sarah se supărase… Nu i-am văzut niciodată atât de furioși.

– Sunt amândoi foarte orgolioși, explică Frank.

– Îmi dau seama, acum… Ea nu-i putea ierta faptul că se căsătorise cu alta… Cu astfel de părinți, îmi înțeleg mai bine propriul comportament! adăugă Carla, cu un zâmbet forțat.

– Îi vei telefona mamei tale? întrebă Frank.

– Nu… am prea multe să-i spun și nu pot face asta prin telefon.

Tăcură amândoi, duși pe gânduri. Apoi, Carla întâlni privirea arzătoare a iubitului ei.

– Frank, la ce te gândești? întrebă ea.

– Nimic, un detaliu… La nunta noastră, nu mi-ar plăcea să te văd dispărând cu vreun individ ivit cine știe de unde…

Carla făcu ochii mari.

– De ce? Asta mi-a purtat noroc, ultima oară…

– Vino încoace! șopti el, răgușit de emoție, strângând-o la piept. Ți-am spus vreodată cât ești de frumoasă?

Fără să mai aștepte răspunsul ei, Frank o întinse pe pat…

Doar lumina lunii îi învăluia într-o dulce mângâiere. Parfumul proaspăt al lavandei înmiresma aerul nopții.

Carla, tremurând de pasiune și de dorință, se abandonă în sfârșit bărbatului pe care-l iubea. Nici chiar în visele ei cele mai

nebunești, Carla nu-ți putuse imagina că o astfel de fericire îi poate fi dăruită unei muritoare de rând.

– Te iubesc, Carla, șopti Frank.

– Știu, dragostea mea. De fapt, am știut-o întotdeauna…

Afară ploua cu găleata. Picăturile mari de apă loveau cu putere în ferestrele elegantului salon, iar norii negri care acopereau cerul nu lăsau să se întrevadă nici o spreanță de timp frumos.

– Așa e Anglia în luna august, zise Sarah, așezându-se pe canapea. Zici că suntem în noiembrie!

Carla se întoarse de la fereastra de unde contemplase strada londoneză și zâmbi către mama ei. Niciodată nu mai văzuse o femeie mai elegantă, nici măcar în Italia!

Chiar în blugi și tricou, cu părul blond strâns în coc la spate, Sarah ar fi putut fi demnă să apară pe coperta celei mai elegante reviste de modă.

– Ce e, draga mea? întrebă Sarah.

Carla se mulțumi să clatine din cap. Îi promisese lui Frank să nu spună nimic, dar secretul era atât de greu de păstrat!

– Nimic, răspunse ea.

– Haide, zise ea, pe un ton glumeț. Ai trăit departe de mine mult timp, dar ești încă fata mea și pot să-mi dau seama când minți.

Trecuseră trei săptămâni de când Frank o adusese la Sarah… Se simțea aici ca acasă… ca și cum toți anii petrecuți departe de mama ei se șterseseră ca prin farmec.

– Tu și Frank puneți ceva la cale, nu-i așa?

– Doar… ne facem planuri de nuntă…

Sarah îi întinse mâna.

– E un bărbat bun… și are noroc că te-a întâlnit.

Carla ezită o clipă.

– Știu, zise ea timid, știu că unchiul Pancrazio e tatăl meu… Nu vrei să-mi povestești despre voi?...

De la reîntâlnirea lor, Sarah nu pronunțase nici măcar o dată numele lui Pancrazio, cu toate că fata încercase să aducă în discuție acest subiect de mai multe ori. Carla nu voise să insiste, dar acum discuția nu mai putea fi amânată.

– O, nu-i mare lucru de spus, răspunse Sarah, oftând. Ne-am îndrăgostit unul de altul, iar el a fost nevoit să se căsătorească din… datorie. Când soția lui a murit, a crezut că e suficient să-mi ceară mâna pentru ca eu să accept imediat bucuroasă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuși, ar fi fost nevoie de un singur cuvânt, de o singură privire ca să fiu a lui pentru totdeauna. Dar nu. A fost prea orgolios!

– Ca și tine, zise Carla.

Sarah o privi surprinsă, apoi izbucni în râs.

– Se vede că ești fata lui. Dar toate astea aparțin trecutului, draga mea. Regretele nu folosesc la nimic.

Carla se ridică și se duse la fereastră.

Frank întârzia. Unde naiba putea fi? Chiar în acea clipă, spre marea ei ușurare, o mașină apăru după colțul străzii și se opri în fața casei. Carla își lipi fața de fereastră, pentru a zări mai bine afară. Răsuflarea ei aburi geamul, iar Carlei îi scăpă fără să vrea o înjurătură.

– Ce e atât de interesant de văzut afară? întrebă Sarah.

– Nimic, zise Carla, îndreptându-se spre ușă.

– Carla, spune-mi… îmi ascunzi ceva, îmi dau seama.

Dar fata nu-i răspunse, preocupată să deschidă ușa.

Doi bărbați așteptau dincolo de ușă…

Pe unul dintre ei îl cunoștea de când lumea. El o privi, în tăcere. Carla îi zâmbi timid. Tatăl ei slăbise atât de mult!

– Mă ierți? șopti el, mângâindu-i obrazul.

Carla îl privi. Cum să nu-l ierte? Îl iubise întotdeauna…

– Nu-i nimic de iertat, răspunse ea blând.

– Eram gata să-ți distrug viața din pricina orgoliului meu stupid. Cred că voiam să mă răzbun pe mama ta… nici nu m-am gândi la dorințele tale…

Dar Pancrazio continuă:

– Mă întrebam dacă va avea curajul să vină la nunta ta ca să mă oprească… Dumnezeule! Am regretat mult ceea ce făcusem, dar nu mai servea la nimic.

– Totul s-a terminat cu bine, răspunse Carla, punându-și mâna pe brațul lui.

El îi zâmbi, apoi se întoarse spre Frank, care aștepta în spatele lui.

– Ia-o de soție, Frank, fă-o fericită. Înainte să mă răzgândesc și să vă fac să plătiți pentru denunțul vostru…

– Denunț?

O voce puternică de femeie se auzi în spatele lor. Sarah stătea pe un fotoliu în salon, prividu-și vechiul iubit. S-ar fi zis că sunt singuri pe lume.

Pancrazio se îndreptă spre ea.

– Nu mai are nici o importanță, zise el. Am făcut multe prostii în viața mea… dar cea mai mare a fost să te las să pleci…

Tăcu o clipă, apropiindu-și mâna de chipul femeii.

– Îmi pare rău, Sarah. Iartă-mă, te rog… Mă ierți?

În acea clipă, Frank o luă de mână pe Carla și o trase afară din cameră.

– Să-i lăsăm singuri, zise el. Așteaptă acest moment de atâta vreme…

Carla aruncă o ultimă privire către mama sa. Era transfigurată…

– Sarah, insistă Pancrazio, spune ceva, te implor! Aruncă-mi cu ceva în cap dacă vrei, dar nu sta așa… Știi doar că te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Cu zâmbetul pe buze, Carla ieși din încăpere, închizând ușa în urma ei.

– Ți-am spus că va funcționa! zise ea, strălucind de fericire.

Frank o privi cu admirație.

– Crezi că vor sparge toată vesela înainte să se împace? întrebă el, auzind un obiect spărgându-se pe parchet.

– Sigur! răspunse Carla. Dar dacă vrei părerea mea, cred că vom avea încă o nuntă…

Și, râzând de bucurie, se îndreptă spre mașina lui Frank, indiferentă la picăturile de ploaie.

De data asta, nu mai fugea. O nouă viață începea pentru ea, alături de cei pe care-i iubea…

Părinții săi se împăcaseră, nimic nu o va mai putea împiedica să fie fericită. Nici măcar ploaia enervantă din Londra!

Sfârșit